

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

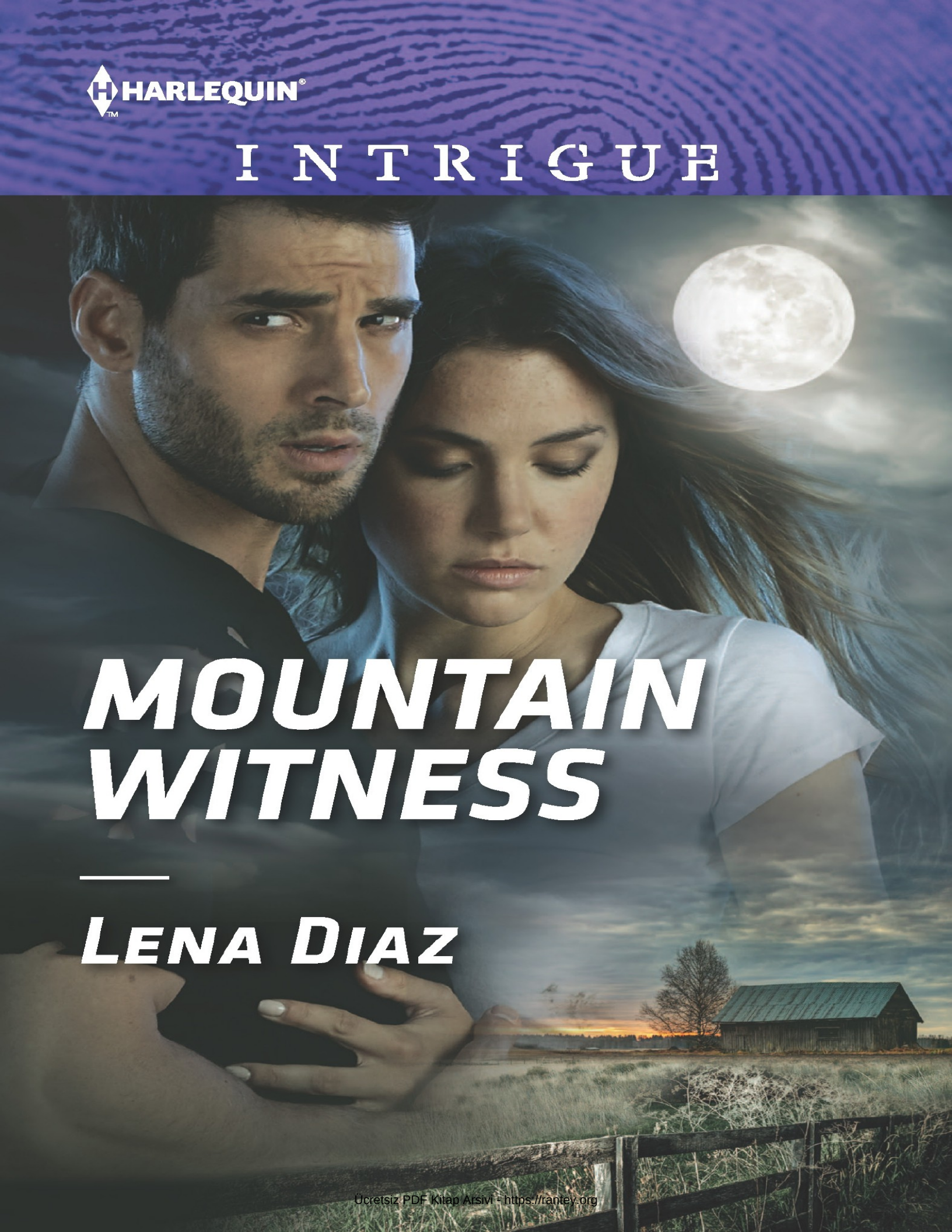
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTRIGUE

MOUNTAIN WITNESS

LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

INTRIGUE

MOUNTAIN WITNESS

—
LENA DIAZ

Dumanlı Dağlar'da saklanan bir kadın ve görevdeki bir adam

Dedektif Chris Downing komşusu hakkında pek bir şey bilmemektedir. Tennessee'nin kırsal kasabası Destiny'de Julie Webb inzivaya çekilmiş bir hayat yaşamakta, nadiren gülümsemekte ya da el sallamaktadır. Chris ancak bir gece onun çılgınca çılgınlıklarını duyduğunda, saklanmakta olan bir kadının hayatına bir bakış atar ve hayatını kurtarmak için saldırganı öldürmek zorunda kalır. Ancak Julie'nin sorunları daha yeni çözülmeye başlamıştır. Chris, Julie'ye saldıranın kimliğini öğrendiğinde, güven soruları ortaya çıkar ve şüpheler artar. Birlikte bir katilin nedenlerini ortaya çıkaracaklardır... ve aralarındaki inkar edilemez çekimi.

Tennessee SWAT

Derin bir nefes alarak, bencilce Chris'in teniyle ısınan, erkeksi kokusuyla parfümlenen bir başka kışkırtıcı nefesin tadını çıkardı. Sonra kendini tekrar oturmaya itti, onu geri çekilmeye ve kollarını indirmeye zorladı.

Onu dikkatle inceledi, karanlık gözleri onunkileri delip geçti. "Seni koruyacağımı , değil mi? Korkmuş ya da endişeli görünüyorsun."

Kendini durduramayarak onun yüzünü okşadı. Adam yanağını eline sürttüğünde kalbi neredeyse duracaktı. Ah, hayatının farklı olmasını, bu adamla başka bir yerde, başka bir zamanda tanışmış olmayı nasıl da diliyordu.

Gülümsedi, ayak parmaklarına kadar hissettiği sıcak, nazik bir gülümseme.

"Her şey yoluna girecek Julie," dedi. "Bunu . Birlikte."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Bakışları onun dudaklarına kaydı ve dudakları aniden kurudu. Otomatik olarak ona doğru eğildi. Elleri gömleğine gitti ve kumaşı yumuşattı.

İçinden bir ürperti geçti ve başını kaldırıp baktı, gözleri onunkilerle kilitlendi. Adamın yüzündeki açık açlık kadının nefesini kesmişti. Ve sonra yavaşça ona doğru eğildi, ona onu durdurması, geri çekilmesi, hayır demesi için her şansı verdi.

Ama yapmadı.

DAĞ TANIĞI

Lena Diaz

Kentucky'de doğan **Lena Diaz**, Kaliforniya, Louisiana ve Florida'da yaşamış ve şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte burada yaşamaktadır. Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Eski bir Romance Writers of America Golden Heart® Ödülü finalisti olan yazar, gizem ve gerilim alanında prestijli Daphne du Maurier Mükemmellik Ödülü'nü de kazanmıştır. Lena hakkında en son haberleri almak için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin

Intrigue tarafından

yazılan kitaplar

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı

Marshland Adalet

[Glades'te Kayıp Tutuklama](#)

[Gelişmeleri Derin Kapak](#)

[Dedektifi](#)

[Rehine Müzakeresi](#)

Şerifin Tanığı Patlayıcı Cazibe

Gizli İkiz

Tennessee Takedown

The Bodyguard

Harlequin My Rewards'a bugün katılın ve ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın!

Harlequin Ödüllerime Katılmak için buraya tıklayın

<http://www.harlequin.com/myrewards.html?>

[mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010002](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010002)

KARAKTER KADROSU

Chris Downing-Yarı zamanlı SWAT görevlisi, tam zamanlı dedektif, yeni komşusunu kurtarmak zorunda kaldığında yıllık yaz partisi şiddete dönüşür. Bu gizemli kadın kimdir? Saklanan bir tanık mı, yoksa tamamen başka bir şey mi saklıyor?

Julie Webb-Hayatına yapılan bir saldırıdan kurtulduktan **sonra** Tennessee'nin Destiny kırsalında saklanır. Ama peşinde birden fazla katil vardır. Ve onu kurtarabilecek tek kişi, ona güvenmeyen tek kişidir: Memur Chris Downing.

Kathy Nelson-Bölge savcısı yardımcısı Julie'ye gerçekten yardım etmek istiyor mu? Yoksa Julie ölürse kazanacağı çok daha fazla şey mi var?

Brian Henson-ADA'nın **idari** asistanı mı, yoksa daha kötü bir şey mi?

Elizabeth Abbott - Julie Webb'in **gizlenmiş** büyükannesi. Ailenin sırlarını korumak için ne yapacaktır?

Max Remington - Destiny Polis Departmanı'nda SWAT görevlisi ve dedektif. Chris'e yardım etmeye mi çalışıyor, yoksa eski bir hesabı mı kapatıyor?

Harry Abbott - Julie'nin geçmişinden gelen uzak **bir** kuzen aniden ortaya çıkar. ve Julie'nin hayatına kastedilmesiyle ne ilgisi vardır?

Teşekkürler, Allison Lyons ve Nalini Akolekar.

Ailem için... George, Sean ve Jennifer. Sizi çok seviyorum.

Ve gökkuşağının ötesine geçen aile üyesinin sevgi dolu anısına.
Seni her zaman seveceğim, Sparky.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Onaltı Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onyedinci](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci İkinci Yirmi](#)

[Birinci Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü](#)

[BölümÜçüncü](#)

[Zorlu Adalet'ten alıntı: Carla Cassidy'den Geri Sayım \(Bölüm 1 / 8\)](#)

[Danica Winters'ın *Wild Montana* kitabından alıntı](#)

Birinci Bölüm

Kan, çok fazla kan vardı. Julie bir elini yatağın ayakucuna dayamış, diğer eli hâlâ silahı tutuyordu. Kan gömleğini ıslatmış, yan tarafındaki kurşun deliğini kavrarken parmaklarının arasından sızıyordu. Dişlerinin arasından hırıltılı bir şekilde hava çıkarken, kar maskesindeki açıklıklardan ürkütücü mavilikteki gözleri nefretle parlıyordu. Aynı gözler bir zamanlar ona öyle bir sevgiyle bakmıştı ki nefesini kesmişti.

"" demeden hemen önce.

Julie Webb başını salladı, anıları göz kırparak uzaklaştırdı, geçmişini aynı kolaylıkla geride bırakabilmeyi diledi. Araba yolunda otururken elleri direksiyon simidinde sıkılaştı, yüzük parmağındaki ince soluk çizgi bir zamanlar orada duran elması hatırlatan tek somut şeydi.

Kes . Artık sana zarar veremez. Hayatına devam etme zamanı.

Ne yazık ki, mahkemeler Nashville'de işlerini hallederken mal varlığının çoğu dondurulduğundan, yoluna devam etmek, küçük ama uygun fiyatlı bir kırsal kasaba olan Destiny, Tennessee'de saklanmak anlamına geliyordu. Blount County'de kiralanabilecek evlerin sınırlı olması nedeniyle, kötünün iyisini, etrafında biraz arazisi olan tek yeri seçmişti; o kadar uzun süredir boş duran eski bir çiftlik eviydi ki, sahibi onu kiralamak için çaresiz kalmıştı. Çaresizlik eşittir ucuzluk. Julie'nin orayı almasının tek nedeni de buydu. Bir de Destiny'nin Nashville'den üç saat uzakta olmasıydı. Yerel markette tanıdığı biriyle karşılaşması pek olası değildi.

Bir korna sesi dikiz aynasına bakmasına neden oldu ve ona neden arabada olduğunu hatırlattı. Nakliye kamyonu, geniş ön bahçenin yanından geçen çakıllı yolda rölantide duruyor, geri dönebilmek için onun geri çekilmesini bekliyordu. İki gün boyunca bir bavulla yaşadıktan ve yerde uyuduktan sonra, yeniden bir kanepeye ve yatağa sahip olmak cennet gibi hissettirecekti.

Arabayı geri vitese taktı, tek komşusunun ön verandasına çıktığını fark edince tereddüt etti. Uzun, asfaltsız bir yol, çıkmaz sokak, etrafı dönümlerce ağaç ve otlakla çevrili ama yine de uğraşması gereken bir komşusu vardı. Yakışıklı, seks düşkünü bir adam. Bu da

onu görmezden gelmeyi zorlaştıracaktı ama imkânsız değildi. Daha önce de sopayla seks yapan bir adamla birlikte olmuştu. Ve bakın ona ne kazandırmıştı.

Son iki gündür onu her gördüğünde yaptığı gibi ona dostça bir gülümseme fırlattı ve el salladı. Ve bir kez daha fark etmemiş gibi davrandı. Garaj yolundan geri geri çıktı.

Arabasının yerini alan kamyondan ritmik bip sesleri geliyordu ve beyaz fiçı tahtası evin önü boyunca uzanan verandaya birkaç santim kala durdu. Yandaki evin çok daha küçük, tek katlı bir kopyasıydı. Her iki arazide de çit yoktu, bu yüzden onun arazisinin nerede bitip kendi arazisinin nerede başladığından emin değildi. Ama belli ki onun kiraladığından çok daha fazla arazisi vardı. Bahçesinin biçilmiş kısmı, sokaklarının sonuna kadar bir milin çeyreği kadar uzanıyordu.

Umurunda değildi, onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu. Bu geçici sürgünden kurtulmanın tek yolu içine kapanmak ve tanıdıklarından hiçbirinin nerede olduğunu anlamadığından emin olmaktı. Bu da, haberlerin buraya kadar ulaşmış olması ihtimaline karşı, yan komşusu olan yakışıklıyla ya da adını veya yüzünü tanıyabilecek başka biriyle ilişki kurmamak anlamına geliyordu.

Hararetle öyle olmamasını umuyordu.

O uzun çakıllı garaj yolunda yürürken nakliyeciler rampayı hazırlamışlardı. Bu sayede kutuları ve mobilyaları merdivenleri aşmak zorunda kalmadan doğrudan verandanın tepesine taşıyabileceklerdi. Bu da her şeyin hızlıca halledileceği anlamına geliyordu, özellikle de boşaltmaları fazla bir şey olmadığı için -sadece temel ihtiyaçlar ve depoda bırakmayı reddettiği birkaç şey.

Yandaki eve doğru hızlıca bir göz attı. Dost canlısı adam gitmişti. Onu görmezden geldiği için içinden bir suçluluk duygusu geçti. Muhtemelen çok iyi bir adamdı ve daha iyi davranılmayı hak ediyordu. Ama hayatı şu anda son derece karmaşıktı. Onu görmezden gelerek, sorunlarına herhangi bir şekilde dahil olmasına izin vermeyerek ona iyilik yapıyordu.

"Hanımefendi, bunu nereye koymamı istersiniz?" diye sordu nakliyecilerden biri, elinde bir kutu tutarak.

Görünüşe göre, yan taraftaki "mutfak" yazan kalın siyah harfler yeterli bir ipucu değildi.

Merdivenleri koşarak çıktı. Ama içeri girmeden önce duraksadı ve omzunun üzerinden yolun diğer tarafındaki sık ormana baktı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Hanımefendi?" diye kutuyu tutan nakliyecisi. Sanki hâlâ elinde olduğunu hatırlatmak istercesine kutuyu birkaç santim kaldırdı.

"Üzgünüm, bu taraftan." İçeri yöneldi ama üzerine çöken kıyamet hissinden kurtulamadı.

İkinci Bölüm

Chris öğleden sonra güneşine karşı gözlerini gölgeledi ve üst kattaki pencereden kıvrımlı esmerin nakliyecilerden birini yandaki eve götürmesini izledi. Onu her gördüğünde neden el salladığını bilmiyordu. Kadının standart tepkisi arkasını dönmek ve onu görmemiş gibi davranmaktı. İlk seferinde mesajı almıştı; onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ne yazık ki annesinin ona aşılacağı terbiye, ağlayan bir söğüt ağacının iyi aşınmış bir anahtarı ya da babasının kemeri sayesinde, onun kendisini görmezden geldiği gibi onu görmezden gelmesine izin vermiyordu.

Köşedeki misafir odasının duvarına yaslanmış, komşusunun yola park ettiği arabaya dikkat kesilmişti. En son ne zaman bir BMW gördüğünü hatırlayamıyordu. Tanıdığı insanların çoğunun dört tekerlekten çekişli arabaları vardı. Kış geldiğinde, o küçük hafif araba buzlu arka yollarda bir hokey diski gibi kayacaktı. Belki de o kadar uzun süre kalmayı planlamıyordu. Yaz daha yeni başlıyordu.

Uzaktan gelen bir gürültüyle yola baktığında, her yıl düzenlediği yaz başı pikniğini başlatmak için tam zamanında evine doğru gelen bir kamyon kervanı gördü. Öndeki parlak kırmızı cip diğer araçların önündeydi ve eğer kendisi polis olmasaydı muhtemelen sürücüsünü hapse attıracak bir hızla yolda hızla ilerliyordu, arkasında da Destiny, Tennessee polis departmanının yarısı onu takip ediyordu.

Takla atmadan garaj yoluna dönebilecek kadar yavaşlayan Jeep'in lastiklerinin altından toprak ve çakıl fişkırdı. Sürücü, Chris'in en iyi arkadaşı Dillon Gray, araba hâlâ sallanırken dışarı fırladı. Hamile karısı Ashley'i çıkarmak için aceleyle yolcu tarafına geçti. Chris sırttı ve aşağıya indi.

Tam ön odaya varmıştı ki, paravan kapı açıldı ve Ashley koşarak içeri girdi, elleriyle yuvarlak karnını desteklemek istercesine tutuyordu. Kapı kapandı, yayları kötü muameleyi protesto edercesine gıcırđıyordu.

"Merhaba, Chris." Merdivenleri hızla geçerek arka koridora çıktı ve banyonun kapısını çarptı.

Paravan kapı tekrar açıldı ve Chris'in cılız görünümlü arkadaşı içeri girdi. "Bunun için üzgünüm." Dillon banyoya doğru el salladı. "Ashley çaresizdi. Eyaletler arası yolda bana doksanla gitmemi söyledi."

Chris onu sırtından alkışladı. "Hamilelik nasıl gidiyor?"

Dillon titrek bir nefes verdi ve elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Buna iki ay daha dayanabileceğimden emin değilim."

Bir tuvalet sifonu. Lavaboda su aktı. Ve çok geçmeden ahşap zeminde kayan çıplak ayakların çıkardığı sesle ikisi de dönüp Dillon'ın karısının kendilerine doğru geldiğini gördü. Chris'in yanında durduğunda sandaletleri bir elinden sarkıyordu.

"Çıplak ayaklar için üzgünüm. O kadar şişmişler ki ayakkabılar kan dolaşımımı engelliyor." Dillon'a doğru işaret etti. "Dur tahmin edeyim. Yaşadığı tüm acılardan şikayet ediyor, değil mi? Karpuz doğuranın ben olduğumu unutup duruyor." Chris'in gömleğini çekiştirerek eğilmesini sağlarken yüzündeki gülümseme sözlerini yumuşattı. Yanağına bir öpücük kondurdu ve elini sıktı. "Merak etme. Ona çok iyi ."

Kaşlarını kaldırdı. "Erkek mi? mu olacak?"

"Hayır, aptal. Yani, evet, . Ya da kız da olabilir. Cinsiyet konusunda şaşırmak için doğuma kadar bekleyeceğiz. Dillon'ı kastetmiştim. Babalıktan sağ çıkmasını sağlayacağım."

Dillon uzaktaki duvara monte edilmiş büyük ekran televizyonun karşısındaki koltuklardan birine oturdu. "şey babalık değil. Hamilelik ve doğum." Bir elini düz karnının üzerine koydu. "O her kustuğunda ben de kusuyorum. Geçen hafta yemin ederim kasılmalarım oldu."

Ashley onun sandalyesinin koluna tünerken dilini şaklattı. "Sempatî ağırları." Chris'e sırtıarak baktı. "Harika değil mi?"

Chris bir kahkaha patlattı.

Dillon ona saçlarını ateşe verecek bir bakış fırlattı.

"Biftekleri getirmeyi unutmadın değil mi?" Chris, yiyeceklerin cipte olduğunu varsayarak istismar edilen paravan kapıya doğru yöneldi.

"Onları şef aldı," dedi Dillon. "Kendimi dükkâna gidecek kadar iyi hissetmediğim için onu çağırdım." Elini tekrar karnına bastırdı ve başı sandalyeye yaslanırken inledi.

Ashley gözlerini devirdi ve onun kucağına yığıldı. Dillon'ın ne kadar yeşil rağmen, hemen ona sıkıca sarıldı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. Dillon karısının omuzlarına nazikçe masaj yapmaya başladı ve Ashley de onun boynunun yan tarafını öptü. Chris daha önce birbirlerine bu kadar aşık ya da birbirleri için bu kadar anlamlı iki insan görmemişti. Yine de, evleneli henüz bir yıla yakın olmuştu. Hâlâ yeni evliydi.

Dışarıdan biri "Bütün bunları nereye koyayım?" diye seslendi.

Chris iki aşk kuşuna arkasını döndü ve paravan kapıdan içeri baktı.

"Bu ikisi insanı hasta etmeye yetiyor, değil mi?" Elinde büyük bir soğutucu tutan SWAT görevlisi ve dedektif Max Remington verandadan alay etti.

"Hey, Max." Ashley, Dillon'ın omzunun üzerinden el salladı.

"Hey, Ash." Max başını soğutucuya doğru eğdi ve Chris'e baktı. "Bu bira ve buz hiç hafiflemiyor. Nereye koymamı istersin?"

"Arka tarafta, güvertede, ızgaradan uzakta. Sıcak ve hazır." Max soğutucuyu merdivenlerden aşağı taşıdı. Yirmi dakika sonra, Destiny Polisi'nin beş kişilik ve tek kadınlı SWAT ekibinin tamamı, Şef William Thornton, eşi Claire, Ashley, 911 operatörleri Nancy ve bir avuç destek personeli ile birlikte geniş arka güvertedeydi.

Biftekler Max'in alanı olan çift katlı ızgarada cızırıyordu. Bir yanında SWAT memurları Colby Vale ve Randy Carter balık tutmak için en iyi yerler hakkında sohbet ediyordu. Max'in diğer tarafında genç bir kadın polis stajyeri folyoya sarılmış patatesleri ve mısır koçanlarını ızgaranın başka bir bölümüne yerleştirmeye yardım ediyordu.

"İki hafta." Dillon, Chris'in ayaklarının dibindeki soğutucudan bir bira aldı.

Dillon birkaç metre ötede Ashley'in SWAT Memuru Donna Waters'la konuşmasını izlediği için Chris onun ne demek istediğinden emin değildi.

"Neye kadar iki hafta?"

Dillon elindeki şişeyle, yaz boyunca Destiny polis departmanına yardım ederek üniversite kredisi kazanan genç ve güzel stajyeri işaret etti.

Dillon, "Ona ve Max'in yeni başlayan ilişkisine en fazla iki hafta daha veriyorum," dedi. "Kesinlikle hiçbir ortak noktaları yok ve kız onun yeğeni olacak kadar genç... ya da öyle bir şey."

Chris omuz silkti ve soğutucudan kendine bir bira kaptı. Ekibin geri kalanı devasa güvertede küçük gruplar halinde gülüyor ve konuşuyordu. Şef

ve karısı gülümsemeyen tek kişilerdi. Tatlıların en uçtaki masaya en iyi şekilde nasıl yerleştirileceğini tartışmaya dalmışlardı. Chris sırtıttı, ne zaman kırk küsur yıllık karısı yanında olsa huysuz patronunun yumuşak yüzünü görmek onu eğlendirirdi. Bir gün o kadar uzun süre evli kalacak kadar şanslı olmayı ve aynı derecede mutlu olmayı umuyordu Ama ana kadar doğru kadınla tanışmamıştı. Destiny'nin küçüklüğü göz önüne alındığında, flört havuzunu genişletmek için başka bir kasabaya taşınması gerekebilirdi.

Motorun dönme sesi onu korkuluklara yaklaştırdı. Nakliye kamyonu yandaki garaj yoluna girmiş, sonra da yola devam etmişti. Yeni komşusu ön verandasının yanındaki çimenlerde durmuş, kamyonun gidişini izliyordu. Sağır değilse, arka bahçedeki gürültüyü duymuş olmalıydı. *Hepsini* görmezden mi gelecekti?

Bekledi, izledi. Sanki bakışlarının gücünü üzerinde hissetmiş gibi döndü. Gözleri kilitlendi ve birbirini tuttu. Sonra arkasını döndü ve verandanın basamaklarını hızla çıktı, aceleyle içeri girerken paravan kapı çarptı.

"Adı ne?"

Chris, Dillon'ın sesini duyunca dönmedi. Arkadaşı ellerini yanındaki parmaklığa .

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Chris. "İki gündür burada ve benim varlığımı bile kabul etmedi."

Dillon alçak sesle ıslık çaldı. "Bu senin için bir ilk. Yeteneğini kaybediyor olmalısın."

Arkadaşına bir bakış fırlattı. "Evet, iyi. En azından biri her kızarmış taşlık dediğinde kusmuyorum."

Dillon'ın gözleri büyüdü ve yüzü soldu. Bir saniye sonra elini ağzına kapattı ve evin içine koştu.

Ashley'nin aniden Chris'e dik dik bakmasına bakılırsa, Dillon'ın hızla geri çekildiğini fark etmişti. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne yaptın sen?"

"Kızarmış taşlıktan bahsetmiş olabilirim."

Ellerini havaya kaldırdı ve öfkeyle başını salladı. Sonra kocasının peşinden içeri koştu.

Chris diğerlerinin ona suçlayıcı bakışları karşısında irkildi. Bunu yapmaması gerekirdi. Dillon'ın sempatik sabah bulantılarının bazı yiyeceklerle, hatta onlardan söz edilmesiyle bile tetiklenebileceğini biliyordu. Ama Dillon'a sataşmak karşı koymak için çok kolay ve çok eğlenceliydi.

Daha sonra özür dilemek zorunda kalacağını düşündü.

Ama şu anda onu rahatsız eden başka bir şey, çözmeye çalıştığı bir bulmaca vardı. Gizemli yeni komşusunun evine doğru döndü ve parçaları zihninde birleştirmeye çalıştı. Kadında onu rahatsız eden bir şeyler vardı, yola bakarken ellerini birbirine dolayışı, onun bakışlarıyla karşılaştığında gözlerindeki ifade.

Ve sonra anladım.

Ne gördüğünü çok iyi biliyordu.

Korku.

Üçüncü Bölüm

Güvertede duran boş bira şişeleri ve çöp torbalarına bakılırsa Chris, SWAT biriminin yıllık yaz açılış partisinin başarılı geçtiğini düşünüyordu. Herkes iyi vakit geçirmiş gibi , hatta kızgınlığını üzerinden attıktan sonra Dillon bile. Güneş battıktan sonra sivrisinekler ve tatarcıklar istila etmeseydi muhtemelen hâlâ eğleniyor olacaktı.

Muhtemelen herkesi içeriye davet etmeliydi. Ama daha önce bunu düşünemeyecek kadar meşguldü. Yemeğin büyük bölümünü hiç tanımadığı ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belli eden bir kadın hakkında endişelenerek geçirmişti.

Yandaki eve bir kez daha baktıktan sonra küfretti ve gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. Bir eline iki torba çöp, diğerine de bir torba geri dönüşüm malzemesi aldı. Sonra güverte merdivenlerinden inip yan bahçeden garaja doğru yöneldi. Ön tarafa yaklaştığında yavaşladı. Yandaki lacivert BMW'nin arkasında, daha önce orada olmayan gümüş rengi bir Ford Taurus duruyordu.

Başını iki yana salladı. kadının kimi davet ettiği onu hiç ilgilendirmiyordu. Taurus'un plakasına bakılırsa, şehir dışından gelmişti. Belki de bazı arkadaşları eşyalarını yerleştirmesine ve evi kurmasına yardım ediyordu. Yine onu ilgilendirmez.

Evinin önüne geldiğinde elektronik tuş takımına bir kod girerek garaj kapısını açtı. Çöpleri ve geri dönüşüm malzemelerini uygun kutulara yerleştirdikten sonra kapıyı tekrar kapattı ve ön verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıktı. Acele ederse, televizyondaki beyzbol maçının başlangıcını yakalayabilirdi.

Birkaç dakika sonra, en sevdiği koltuğuna oturmuş, elinde bir bira ve yan masada bir kase patlamış mısır vardı. Cumartesi olmasına rağmen erken yatmadan önce birkaç saat dinlenmeyi dört gözle bekliyordu.

Şafak söktüğünde, bir traktör ve bir Bush Hog ile randevusu vardı ve hastanede yatan komşusu Cooper için temizlemesi gereken bir dönümden fazla çalı vardı. Ondan sonra da yapması gereken kendi işleri vardı.

Evinin arkasındaki çiftlikten ineklerin tekrar bahçesine girmesini engellemek. Pazar günü onun için kesinlikle bir dinlenme günü olmayacaktı. Yine de First Baptist'teki Pazar akşamı ayinine yetişmek zorundaydı, yoksa annesi bunu duyacak ve ruhu için dua etmeye başlayacaktı.

Dışarıdan delici bir çığlık duyuldu, sonra aniden kesildi. Chris sandalyesinden fırladı ve sehpadan tabancasını aldı. Kıpırdamadan durarak sesi tekrar dinledi. Evin üzerinden bir baykuş mu uçmuştu? Belki de sesi televizyondaki beyzbol taraftarlarından biri çıkarmıştı.

Olabilir. Ama o öyle düşünmüyordu. Televizyonun sesi çok yüksek açılmamıştı. Uzaktan kumandadaki sessiz düğmesine bastı. Hâlâ bir şey yoktu. Her şey sessizdi. Peki ne duymuştu?

Sanki görünmeyen bir güç tarafından çekiliyormuş gibi bakışları büyük odanın doğu tarafındaki pencereye gitti. Evinin önü yola komşusununkinden yaklaşık on adım daha yakındı. Güneş battığı için tek bir sarı ampulle loş bir şekilde aydınlatılan verandasını net bir şekilde görebiliyordu. Her şey daha önce çöplerle uğraştığı zamanki gibi görünüyordu. Garaj yolunda hâlâ iki araba park halindeydi. Hiçbir yerde insan izi yoktu. Ama içindeki huzursuzluk hissini ve kadının gözlerinde gördüğü korkuyu hatırlamaktan kendini alamıyordu.

Aptal olduğu için kendine küfrederek, elinde silahıyla kapıya doğru yöneldi. Komşusu muhtemelen onu kontrol ettiği için aptal olduğunu düşünecekti. Ama onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görmeliydi. Tabancayı belindeki kemerin içine soktu. Silahı dışarıdayken onu korkutmanın bir anlamı yoktu. Verandanın basamaklarını koşarak indikten sonra, çimenlerin üzerinden geçerek evine doğru yürüdü.

En alt basamağa ulaşmadan önce kırılan camın sesi onu duraklattı. İçeriden öfkeli bir erkek sesi duyuldu. Chris dönerek yönünü değiştirdi. Ön kapıdan görünmeyeceği verandanın yan tarafına gitti, sonra kendini yukarı çekip parmaklıkların üzerinden aştı. Çömelerek ilk pencereye yaklaştı, sonra da içeriye baktı.

Evin planı temelde kendisinininkinin tek katlı bir versiyonuydu. Ailesi Hutchinson'ı bir bakımevine yerleştirmeden önce ona yardım etmek için onlarca kez bu odaya girmişti. Ön kapı büyük odaya . Mutfak sol taraftaydı, bir kemerli geçitten geçiliyordu. Her iki evde de arka tarafa uzanan bir koridor, iki yatak odası ve bir

Banyo. Tek gerçek fark, Chris'in evinin büyüklüğü ve sağ taraftaki duvarı saran bir merdivene sahip olmasıydı.

Kutular komşusunun büyük odasının sol ucuna düzgünce istiflenmişti. Bir kanep ve iki sandalye sağ tarafta grup halinde duruyordu. Odanın ortasında uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu; karşısındaki kadına bir şeyler söylerken yüzünde bir öfke maskesi vardı. Kırık bir içki bardağının parçaları yere saçılmıştı. Ama Chris'in dikkatini en çok çeken şey adamın sağ elinde tuttuğu şeydi; bir kasap bıçağı.

Chris eğildi ve eli belindeki silaha gitti. Hayır. Silahını doğrultarak içeri dalamazdı. Diğer adam kadına çok yakındı ve ona zarar verebilirdi. İhtiyacı olan şey dikkat dağıtmaktı, ikisinin arasına daha fazla mesafe koymanın bir yoluydu.

Ayrıca her şeyin korkunç bir şekilde ters gitmesi ihtimaline karşı desteğe de ihtiyacı vardı. Kadının bıçaklı adamla tek yüzleşmesini istemiyordu. Ne olursa olsun ihtiyacı olan yardımı alacağından emin olmalıydı.

Telefonunu sessize aldıktan sonra, merkeze durumu bildiren hızlı bir mesaj yazdı. Beklendiği gibi, hemen gelen yanıt beklemede ve daha fazla ekip beklemek oldu. Evet, daha fazla ekip en iyi ihtimalle otuz dakika uzaklıktaydı. Bu, taşrada yaşamının bedelinin bir parçasıydı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, evin içine girmek zorundaydı. Eğer beklerse, SWAT ekibi üyeleri gelene kadar komşusu yaralanabilir ya da ölebilirdi.

Telefonu cebine soktu, sonra parmaklıkların üzerinden atlayıp çimlere düştü. Aceleyle hazırladığı plan pek de plan sayılmazdı. Temelde içerideki iki kişiyi orada olduğu konusunda uyarmak kadar gürültü yapmayı ve sonra da onlara köylü gibi davranmayı içeriyordu. Eğer BMW'nin ve Taurus'un plakasının işaret ettiği gibi tipik şehirli kaypaklarsa, yemi yutabilir ve onun hiçbir şeyden haberi olmayan bir taşralı olduğunu düşünebilirlerdi. Eğer oynadığı kumar işe yararsa, ikisinin arasına girmeyi başaracak ve bıçağı - umarım kendisini ya da bir başkasını öldürtmeden- alıp götürecekti.

Evet, pek plan sayılmazdı ama başka bir plan için bu planı uyguladı.

Avuç içlerini kot pantolonuna sildi, sonra da çizmeli ayağını yüksek sesle verandanın alt basamağına vurdu.

Dördüncü Bölüm

Dışarıda boş bir ses yankılandı. Julie arkasını döndüğünde yan komşusu olan seksi adamın verandanın merdivenlerinden çıktığını gördü.

"Kim o?" Alan hırlayarak aralarındaki mesafeyi kapattı.

Yutkundu ve adamın elindeki bıçağa baktı. "Komşum. Adını bilmiyorum."

"Kurtul ondan."

Sol eli -bıçağı tutan eli- görünmeyecek şekilde onun arkasına doğru ilerledi. Keskin ucu kürek kemiklerinin arasına hafifçe bastırdı, sadece derisini deldi. Nefes nefese kaldı ve eğilerek uzaklaştı ama tehdit hâlâ oradaydı. Tek şansı onu yatıştırmaya çalışmaktı. Bunu yapmazsa, onu öldürecek ve tek suçu yan komşusu olmak olan bir yabancıyı öldürmeye çalışacaktı.

Kapı çalındı. Ona o kadar çok karşılıksız gülümseme ve dostça el sallamış olan uzun boylu, geniş omuzlu adam paravan kapıdan içeri baktı ve onu büyük odanın ortasında dururken görünce sırtıttı.

"Merhaba," diye . "Ben Chris Downing, yandaki evden. Umarım gelmemin bir sakıncası . Kendimi tanıtmanın tam zamanı olduğunu düşündüm."

"Um, aslında, ben-"

Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, beyaz dişleri kız bu kadar korkmuş olmasaydı büyüleyici olabilecek bir gülümsemeyle parlıyordu.

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı, sonra tekrar komşusuna baktı. "Bay Downing, bu gerçekten iyi bir şey değil-"

"Chris," diye düzeltti, ona doğru adım atarak. "Komşular arasında resmiyetin bir anlamı yok."

Bıçak omurgasına baskı yapıyor, bir şeyler yapması gerektiğine dair bir uyarı veriyordu. Çabuk.

"Çok güzelsiniz hanımefendi." Sırtışı genişledi. "Mahalleye hoş geldiniz." Kızın ellerinden birini kendi elinin içine aldı. "Peki anneniz size hangi güzel ismi hediye etti?" Beklentiyle bekledi, yeşil gözleri onunkileri yakaladı, aptalca sırtışına rağmen garip bir şekilde ciddi görünüyordu.

Alan'ın kaynayan öfkesini, sabırsızlığını neredeyse tadabiliyordu.

"Ben...ah...Julie. Julie Webb. Üzgünüm ama gerçekten-" "En son ne zaman bir Julie ile tanıştığımı hatırlamıyorum. Güzel bir kadın için güzel bir isim." Başı aşağı yukarı sallanırken elini sıkarak dengesini bozdu. Düşmemek için ona doğru adım atmak zorunda kaldı.

Alan boğazından tehditkâr bir ses çıkardı ve sağ elini kızın omzuna koyarak onu sabitledi ve kendisinden uzaklaşmasını engelledi. Ama komşusu bu hareketi yanlış yorumladı. Julie'nin elini bıraktı ve onun yerine Alan'a elini uzattı.

"Orada seni görmezden gelmek istememiştim," dedi. "Nerede benim terbiyem? Siz de benim yeni komşum musunuz, yoksa sadece ziyarete mi geldiniz?"

Omzundaki baskı acı verici bir şekilde sıkılaştı ve irkilmesine neden oldu. Her an kaburgalarının arasından kayan bıçağın ısırığını hissetmeyi bekleyerek gerildi. Çoğu insan Alan'la aralarındaki gerilimi okuyabilir ve davetsiz misafir olduklarını fark edebilirdi. Ama komşusu umursamaz görünüyordu, eli hâlâ havadaydı ve Alan'ın onu tutmasını bekliyordu.

Alan'ın omzunu bırakmadan ve diğer adamın elini sıkmak için ona doğru uzanmadan önce nefesinin altından "aptal cahil" dediğine yemin edebilirdi.

Chris'in çok daha büyük olan eli Alan'ın elinin etrafına dolanır dolanmaz, Alan'ı Julie'den ayıran güçlü, yana doğru bir çekiş yaptı. Alan öfkeyle kükredi ve bıçağı Chris'e doğru savurdu. Chris yana doğru döndü, bıçak karnını kıl payı sıyırdı. Alan'ın sol bileğini yakaladı, iki adam da elleri önlerinde çaprazlamasına birleşmiş halde homurdanarak dönüyordu.

"Geri çekil," diye bağırdı Chris Julie'ye, tekrar yana doğru dönerek.

Yoldan çekilerek elini boğazına bastırdı. İki adam bir çift boz ayı gibi boğuşuyordu. Alan daha kısıydı ama her iki adamın da kasları dalgalanıyor, birbirlerini zorladıkça pazıları şişiyordu. Yine de Chris'in fazladan boyu bir handicap gibi görünüyordu. İmkânsız bir açıyla eğilmişti. Ve Alan'ın bıçağını tuttuğu eli kayıyor gibiydi.

"Julie, kaç!"

Chris Alan'ı tekrar çekti. Alan eğilip Chris'in dengesini çalışarak karşılık verdi.

Julie ayaklarını hareket ettiremiyor gibiydi. Donup kalmıştı, boğazı o kadar sıkıydı ki hiç ses çıkmıyordu.

Chris, Alan'la birbirlerini itip kakarken, "Ben bir polisim," diye ısırdı. "Bıçağı bırak ve bu işi çözelim. Kimsenin zarar görmesine gerek yok."

"mi?" Alan sıkılmış dişlerinin arasından tükürdü. "Davetsiz misafir sensin. Seni öldürebilirim ve kimse beni sorgulamaz bile."

Chris, Julie'ye hızlı bir bakış atma riskini göze aldı. "*Git. Çık buradan!*"

Geri adım attı, adamın dediğini yapmaya hazırdı. Ama sonra durdu. Oda önünde parıldıyor gibiydi ve beş ay önceki yatak odasına geri dönmüştü. Görebildiği tek şey kandı, bakırımsı kokusu havayı dolduruyordu. Kan her yerdeydi. Yerler kanla kayganlaşmıştı. Elleri yapış yapıştı.

Hayır. Geçmiş düşünme. Şimdiki zamanda kal.

Gözlerini kırptırdı ve odayı tekrar odak noktasına getirdi.

"Lütfen." Bir adım öne çıktı. "Lütfen." Bir adım daha. Gözlerini Alan'a dikmiş, onun da kendisine bakmasını istiyordu. "Bunu yapmayın."

Sesindeki bir şey Alan'ın dikkatini çekmiş olmalıydı. Başını ona doğru çevirdi. Gözlerinde kana susamışlık parlıyordu. Julie onun yemi yuttuğu anı tam olarak biliyordu.

Chris'i gafil avlayarak geriye doğru güçlü bir hamle yaptı. Chris tökezledi, Alan'ı tutuşu kırılmıştı. Julie geri çekilmeye çalıştı ama Alan bıçağıyla ona doğru hamle yapmaya başlamıştı bile. Kollarını yukarı kaldırdı ve başını çevirerek kendini destekledi.

Boom! Boom! Bum!

Alan ondan birkaç santim uzakta, kıpırdamadan yere düştü. Kadın şok içinde ona , ne olduğundan tam olarak emin değildi. Sonra kan, yıpranmış, pürüzlü zeminde akmaya başladı, suçlayan parmaklar gibi vücudunun altından uzanıp onu işaret ediyordu. Geriye doğru tökezledi, boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Delici bir çığlık odanın içinde yankılandı. Ve aniden Chris'in göğsüne sıkıca yapıştı, kolları koruyucu bir şekilde onu . Chris döndü ve yerde yatan cesedi görmesini engelledi. Çığlık durdu ve çığlık atan kişinin kendisi olduğunu fark ederek utandı.

" yok." Adamın bir eli kızın sırtını nazikçe ovarken, diğer eli de onu kendisine yasladı. "Artık sana zarar veremez."

Artık bana zarar veremez. Artık bana zarar veremez. Titrek bir nefes aldı.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Nasıl sirenler olabilir? Kimseyi aramamıştı, Alan içeri daldığında aramaya hiç fırsatı olmamıştı.

ev. Ama komşusu içeri girmişti. Chris mi? Ve o... vurmuştu... Alan'ı mı? Evet. Bunlar duyduğu silah sesleriydi. Tekrar ürperdi.

"Polis yolda," diye devam etti, alçak ve yatıştırıcı bir tonda konuşarak. "Onu pencereden elinde bıçakla gördüğümde onları aradım."

Polisi. Alan'ı onu tehdit ederken görmüş. Bekle, o polis değil miydi?

"Ben... Anlamıyorum," diye fısıldadı. "Ne oldu? Kim bu Sen?"

Elleriyle kollarının üst kısmını tutarak onu nazikçe geriye itti. "Ben Christopher Downing, Destiny Polis Departmanı'ndan bir dedektif ve SWAT memuruyum. Buraya gelmeden önce destek çağırmıştım." Yaralarını arıyormuş gibi onu tepeden tırnağa taradı. "İyi misiniz? Seni kesti mi?"

Gözlerini kırıştırdı, karmakarışık düşünceleri yeniden bir araya gelmeye başlamıştı. "Hayır. Yani, evet, yaptı. Sırtım. Ama bu-"

Onu dikkatlice çevirdi.

Parmakları gömleğinin üzerinden kesiklerine dokundu ve onları acıttı. Nefesini içine çekti.

"Özür dilerim." Onu tekrar yüzüne çevirdi. "Fazla kan yok. Muhtemelen dikişe ihtiyacın olmayacak. Seni başka bir şekilde incitti mi?"

Kaşlarını çattı, ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Sonra anladı. Cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığını soruyordu. Boynuna bir sıcaklık yayıldı. "Hayır, o... ah... başka bir şey... yapmadı." Geri çekildi, boynunu ovuşturdu. Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi.

Sirenler durmuştu. Ön pencerelerden kırmızı-mavi ışıklar parlıyordu. Bir kapının açıldığını, ayak seslerinin parkede yankılandığını belli belirsiz fark etti. Chris onu kanepeye yönlendirdi ve o da oturdu, bakışları otomatik olarak yerdeki cesede gitti. Derin sesler sessiz tonlarda konuşuyordu. Başka bir ses, bir kadının, cevap olarak bir şeyler söyledi.

Kan. Çok fazla kan vardı. Bir insan nasıl bu kadar çok kan akıtabilir?

Kollarını ortasına doladı.

Kanepe yanına eğildi. Bir kadın polis. Siyah çelik yelek giymişti. Yeleğinin önünde parlak beyaz harflerle SWAT yazıyordu.

"Merhaba, Bayan Webb." Kadının sesi ve kibardı. "Ben Memur Donna Waters." Ellerini üniformasına doğru salladı, silahı

Beline. "Bu teçhizatın sizi rahatsız etmesine izin vermeyin. Olası bir rehine durumu için hazırlıklı geldik." Julie'nin elini okşadı. "Bir ambulans sizi kontrol için hastaneye götürmek üzere yolda. Ama artık güvendesin. İyi olacaksın."

Kadının sözleri sanki yoğun bir sisin içinden geçiyormuş gibi yavaşça beynine sızdı. "Hastane mi? Hayır. Hayır, hayır, hayır. Yaralı değilim. Hastaneye gitmek istemiyorum."

"Bayan Webb?"

Artık tanıdık gelen erkeksi ses başını çevirmesine neden oldu. Chris Downing, için kendi hayatını tehlikeye atan adam, yerde diz çökmüş, yüzünde şefkat ve endişe dolu bir ifade vardı.

"Bir doktora göründükten sonra ifadenizi alacağız. Arayabileceğim biri var mı?"

"O öldü mü?"

Kadının sorusu onu ürkütmüş gibiydi ama yüz ifadesini düzeltti. "Korkarım öyle, evet. Beni istiyor musun?"

Onun ellerini kendi elleriyle kavradı ve gözlerinin içine baktı. Ona güvenilebilir miydi? Ona gerçeği söyleyecek miydi?

Kaşlarını çattı. "Bayan Webb-"

"Emin misiniz? Öldüğünden kesinlikle emin misiniz?"

Onun deli olduğunu düşünmek zorundaydı. Ama o buraya daha önce de gelmişti. Polis ona adamın öldüğünü söylerken kanepede oturan kadın oydu. Ve sonra adam...ölmemişti. Ve sonra... ve sonra. Ürperdi.

"O öldü mü?" Nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu.

Cevap vermeden önce kadın memurla bir bakış alışverişinde bulundu.

"Evet. Özür dilerim. Evet, o öldü."

Elleriyle ağzını kapattı, umutsuzca dağılmamaya çalışıyordu.

Ölmüş. Aman Tanrım. Ölmüş.

"Hastanede geçtikten sonra birisi resmi ifadenizi alacak. Ama şu anda bize size saldıran adam hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Onu tanıyor muydunuz?"

"Onu tanıyor musun?" Dudaklarının arasından histerik bir kahkaha patladı.

"Onunla evlendim."

Beşinci Bölüm

Chris kanepenin önünde diz çökerken Donna'yla şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Komşusu Julie Webb, Chris'in öldürdüğü davetsiz misafirin kocası olduğunu açıklamıştı. Ve kızmak, ağlamak ya da... mantıklı bir şey yapmak yerine, kollarını ortasına dolamış, gözlerini sımsıkı yummuş, ileri geri sallanıyordu. Tuhaf olan sallanması değildi. Adamın ensesindeki tüyleri diken diken eden şey, kocasının öldüğünü söylemesine karşılık olarak tekrar tekrar fısıldadığı kelimelerdi.

"Teşekkürler Tanrım. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Duygusuz sözleri, masmavi gözlerindeki kırılgan, kaybolmuş bakışla uyuşmuyor gibiydi, sanki bir kâbusa yakalanmış ve çıkış yolunu bulamıyormuş gibiydi. İçgüdüsel olarak ona ulaşmak, onu kollarına çekmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Ama kızın söylemeye devam ettiği sözler adamın tüylerini diken diken etti ve şüpheli dedektif beyninde alarm zilleri çalmaya başladı.

Eğer kocası tarafından tacize , ki kocasının ona bıçak çektiği düşünülürse, Chris kocasının artık ona zarar veremeyecek olmasından duyduğu rahatlamayı anlayabilirdi. Ve bugün erken saatlerde kadının gözlerindeki korkuyu görmüştü, bu da istismar teorisine daha fazla kanıt sağlıyordu. Ama aynı zamanda pek çok aile içi şiddet vakası görmüştü ve neredeyse hiç hata yapmadan, istismara uğrayan taraf istismarcısını savunuyordu. Bir polis kocayı tutuklamaya çalışsa ya da karısını korumaya çalışırken ona zarar verse, onda dokuzunda kadın hemen kocasını savunmaya geçerdi. Julie'nin davranışları bu tür vakalarda görmeye alışık olduğu şeylere hiç benzemiyordu. Tüm durum biraz garip görünüyordu.

"Şef sizi çağırıyor." Donna sesini alçak tuttu. "Sen . Ambulans gelene kadar onunla oturacağım."

Tereddüt etti, onun teklifine atlamak istediği için kendini suçlu hissetti. Bu karmaşayı o yaratmıştı. Burada kalmalı ve Julie Webb'e olanlar da dahil olmak üzere tüm sonuçlarla başa çıkmalıydı.

"Sorun yok. Ben hallederim," diyerek onu rahatlattı. "Git." Elini Julie'nin sırtına koydu ve bir çocuk gibi hafifçe okşadı. Julie hiç de öyle görünmüyordu.

fark etmedi. Sadece sallanmaya ve müstehcen duasını tekrarlamaya devam etti.

Görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, Chris'in bakışları kendisi yüzünden ölmüş olan adamın cesedine kaydı. Bu görev sırasında birini öldürdüğü ilk sefer değildi. Destiny'nin yüz mil çevresindeki tek SWAT ekibinde yer alması, şiddet olayları kapılarına dayandığında diğer küçük kasabalara ya da şirketleşmemiş bölgelere yardım etmesi için sık sık çağırılması anlamına geliyordu. Ancak ne zaman ölümcül güç kullanmak zorunda kalsa, keşkeler ve sorgulamalar uzun süre peşini bırakmıyordu. Bunun da farklı olmasını beklemiyordu.

Adamın üzerine bir örtü örtmek, ölümüne bir tür saygınlık kazandırmak istiyordu. Ama cesedin yanında duran üniformalı polis memuru, Blount County adli tabibi gelene kadar olay yerinin korunması gerektiğini hatırlattı. Ve Destiny adli tabibi diğer birkaç kırsal ilçeyle paylaştığından, bu biraz zaman alabilirdi. İki üniformalı memur daha odanın sol tarafındaki kutu yığınının yanında duruyordu, muhtemelen Julie ve diğerlerinin olay yerini kirletmesini önlemek için.

"Downing."

Şef Thornton'un sert sesi Chris'in sonunda ayağa kalkıp arkasını dönmesini sağladı. Patronu ön kapının hemen önünde duruyordu, üzerinde hâlâ birkaç saat önceki yemekte giydiği haki şortu ve polo tişörtü vardı.

"Powwow, ön . Şimdi." Şef dışarı çıktı.

Chris şefin peşinden verandanın merdivenlerinden inerek, yemekte de bulunan SWAT ekibinin üç üyesinin beklediği yere geldi. Max, Randy ve Colby tıpkı Donna gibi evin içinde tam teçhizatlı zırh giymişlerdi. Buraya bu kadar çabuk gelebilmeleri için yavrularını koruyan bir dişi domuz gibi acele etmiş olmaları gerektiğini düşündü. Dillon dışında hiçbiri yakınlarda oturmuyordu ve o da belirgin bir şekilde ortalıkta yoktu.

"Ashley iyi mi?" diye sordu özellikle kimseye, en kötüsünü varsayarak. Ashley'e bir şey olmadığı sürece en yakın arkadaşının Chris'in ya da diğer memur arkadaşlarının yardım çağrısına cevap vermemesini hayal bile edemiyordu.

"Maryville'deki Blount Memorial'da." Max beklenen soru selini durdurmak için ellerini kaldırdı. "911 çağrınız , Dillon ve Ashley hastaneye giden yolu yarılamlışlardı çünkü Ashley'nin kasılmaları başlamıştı. Ona halledebileceğimizi söyledim-"

"Daha çok erken," diye araya girdi Chris, endişeden sesi kalınlaşmıştı. "Daha yedi aylık hamile."

"Bunu biliyorum," dedi Max. "Dediğim gibi, Dillon'a senin için endişelenmemesini, arkanda olduğumuzu söyledim. Ve sen sormadan söyleyeyim, birkaç dakika önce onunla konuştum. Doğumunu durdurabilmişler ama bir gece, hatta belki birkaç gün gözlem altında tutacaklar. Ama hem kendisi hem de bebek iyi durumda."

Chris başını salladı ve rahatlamış bir nefes verdi.

"İyi misin?" Max elini Chris'in omzuna koydu. "Kızarmış taşlıktan bahsettiğinde Dillon'dan daha yeşil görünüyordun."

"Bir adam öldürdüm. Hayır. İyi değilim."

Max yüzünü buruşturdu ve elini bıraktı, bu da Chris'i verdiği sert cevaptan hemen pişman etti.

"Bize neler olduğunu anlat," dedi şef, sabırsızlığı yüz hatlarına kazınmıştı. "Baştan al ve hiçbir şeyi atlama."

Chris vurulmasına neden olan olayları olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı. SWAT ekibindeki herkes on beş kişilik polis gücünde dedektif olarak çift rol oynadığından, hepsi dikkatle dinliyor, telefonlarına ya da çoğunun elinin altında bulunan küçük kâğıtlara notlar alıyordu.

Dillon normalde baş dedektifti, Chris de yedekti. Ama belli ki Chris kendisinin birincil katılımcı olduğu bir davayı soruşturamazdı. Bu davayı kimin yürüteceğinden emin değildi.

Chris ifadesini tamamladıktan sonra şef Max'e işaret etti.

Max arka cebinden kahverengi kâğıttan bir kanıt torbası çıkardı ve torbayı açarken garip bir şekilde boğazını temizledi. "Kusura bakma dostum. Standart operasyon prosedürü. Tabancanı kanıt olarak almak zorundayım."

Chris talimatı biliyordu ve geldikleri anda kimsenin silahını almamış olmasına belli belirsiz şaşırmıştı. Ama tabancasını çantaya koyduktan sonra bile, artık boş olan kılıfının ağırlığı eskisinden daha ağır görünüyordu, yaptıklarını, aldığı canı hatırlatıyordu.

Max çantayı kapattı ve Randy'nin yanına geri çekildi. Max silahı aldığı için üzgün görüldüğünden, Chris anladığını belirtmek için başıyla güven verici bir işaret yaptı.

"Eve yaklaştığınızda tartıştıklarını söylemişsiniz," dedi şef. "Ne hakkında tartıştıklarını duyduunuz mu?"

Pencerenin yanında çömeldiği anı tekrar hatırladı ve ne duyduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Görünüşe göre ikisi de 'anahtarlar' ya da belki 'lütfe' hakkında bir şeyler söyledi. Adamın silahtan bahsettiğini kesinlikle duydum. Ama elinde bıçak vardı, o yüzden bu doğru görünmüyor." Omuz silkti. "Onları net olarak duyamayacak kadar uzaktaydım. Ben daha çok adamın kasap bıçağıyla ne yaptığına ve bıçağı ondan nasıl uzaklaştıracağıma odaklanmıştım."

Bir ambulans yoldan dönüp onlara doğru ilerlerken sirenin alçak sesi havayı doldurdu.

"Tam zamanında," dedi şef. "Daha uzun sürerse Doktor Brookes'u uyandırmak zorunda kalacağımızı düşünüyordum."

Chris gülümsemekten kendini alamadı. Gün batımını sadece birkaç saat geçmiş olsa da, muhtemelen Doktor Brookes'un yatma vaktiydi. Kasabanın tek doktoru artık yaşlanmıştı. Ve atardamar kanaması ya da dışarı çıkmış bir kemik söz konusu olmadığı sürece mesai saatinden sonra kendisini rahatsız etmemeleri gerektiğini herkesin bilmesini sağlardı. Ne yazık ki, Destiny'den yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktaki tek hastane olduğu için, çoğu zaman huysuz Brookes'a takılıp kalıyorlardı.

"Kamyonumu çeksem iyi olacak," dedi Max.

"Ah, ," dedi Colby. Kamyonetinin ön tamponu garaj yolunun sonunu kısmen . "Ben de öyle."

Ambulans eve ulaşmadan önce yer açmak için aceleyle araçlarına koştular.

"Şef, bir saniyen var mı?" Chris sordu.

Thornton dikkatle Randy'ye baktı, Randy de bu imayı anladı ve eve doğru ilerlemeden önce Chris'in sırtına beceriksizce vurdu.

Randy duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, şef Chris'in bir şey söylemesini engellemek için elini kaldırdı.

"Hâlâ olay yerini incelememiz, adli tabibi buraya getirmemiz ve gerekli incelemeleri yapmamız gerektiğini biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse evlat, bana temiz bir atış gibi görünüyor. Bunun içini kemirdiğini söyleyebilirim, ama bunu . Bu gece bir hayat kurtardın. Odaklanman gereken şey bu."

Ambulans garaj yoluna girerken onlar çimlere doğru ilerlediler. Sağlık görevlileri araçtan atlayıp teçhizatlarını aldılar.

"Bunun için minnettarım, Şef," dedi Chris. "Bir can aldığım için kendimi cehennemde gibi hissediyorum. Ama yapmam gerekeni yaptığımı biliyorum. Seninle konuşmak istediğim konu bu değil."

Colby ve Max kamyonlarını yolun aşığısına park ettikten sonra koşarak garaj yoluna çıktılar. Chris ve şefe doğru gitmeye başladılar ama Thornton'ın sert bir bakışıyla eve doğru yöneldiler ve içerideki ilk yardım görevlilerini takip ettiler.

Yine de Chris tereddüt etti. Endişelerini kelimelere dökmek beklediğinden daha zor olmuştu.

"Devam et evlat. Seni rahatsız eden her neyse tükür. Böcekler beni burada canlı canlı yiyor."

Şef, söylediklerini kanıtlamak istercesine koluna vurdu ve bir sivrisineğin açık büfe yerde kırmızı bir leke bıraktı. Kolunu şortuna sildi, arkasında bıraktığı lekeye bakarak yüzünü buruşturdu ve Chris'e sabırsız bir bakış attı. "Eee?"

"Bayan Webb," dedi Chris. "Olay şu , ateş ettikten sonra bana vurduğum adamın ölüp ölmediğini sordu. Hayır, *emin* olup olmadığını sordu, sanki ona zalimce bir şaka yaptığımı düşünüyordu, sanki adamın ölmesini *istiyordu*. Adam onun kocasıydı. Ve onu öldürdüğüm için rahatlamış gibi görünüyordu."

"Şey, ona bıçak tutmuş. Hayatta olduğu için mutlu olması ve onun kendisine tekrar saldırmasından endişe etmemesi mantıklı."

Chris yüzünü ovaladı ve sonra sadece arada bir ateş böceklerinin aydınlatığı karanlık yola baktı. Cırcır böcekleri ve boğa kurbağaları gece senfonisinde birbirleriyle . olarak, her şey çok normal görünüyordu. Ama yine de hiçbir şey aynı değildi.

"Bundan daha fazlası olduğunu , değil mi?" Şef onu dikkatle inceliyordu. "Neden?"

"Çünkü bana sadece bir kez ölüp ölmediğini sormadı. Birkaç kez sordu. Ve beni korkutan daha çok soruş şekliydi. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Eğer aile içi bir tartışma varsa, bir koca karısını dövüyorsa ya da öldürmeye çalışıyorsa, biz polisler olaya müdahale ederiz ve birdenbire kötü adam oluruz. Neredeyse her seferinde oluyor. Ama Bayan Webb'in kocasını vurduğum ve o yüksek sesle dua etmeye, Tanrı'ya şükretmeye başladı. Sizi bilmem ama bu benim için bir ilk."

Thornton uzun bir süre sessiz kaldı ve Chris'i kendi düşünceleri içinde debelenmeye, bir şey söylemenin doğru olup olmadığını düşünmeye bıraktı. Az önce Julie Webb hakkında çizdiği çirkin tabloda nefret ediyordu. Sanki dedikodu yapıyormuş, söylenti yayıyormuş gibi doğru gelmiyordu.

derisine bolca uygulanan ekstra uzun bir anahtarla ödüllendirilirdi. Ama bu lise değildi. Bu gerçek dünyaydı, eylemlerin ve sözlerin sonuçları olduğu bir ölüm soruşturmasıydı. Onlar önemliydi. Ve sırf rahatsız edici diye bir şeyi görmezden gelemezdi.

"Tüm bunlardan önce nasıl görünüyordu?" Thornton sonunda sordu.

"Kocasının ona karşı şiddet geçmişi varsa, bir destek grubuna katılmış ve tüm bağlarını koparmak için ihtiyaç duyduğu yardımı almış olabilir. Belki de ondan kaçmak için buraya taşındı, güvende olduğunu düşündü. Ama adam nerede olduğunu öğrenip peşine düşmüştür. Bana geliyor ki bu, onu bir daha asla incitmeyeceği için minnettar olmasını sağlayacaktır."

"Belki." Böyle olduğuna inanmak . Ama sesindeki şüpheyi kendisi bile . Omuz silkti. "Bu olaydan önce ruh halinin nasıl olduğunu söylemek zor. İçine kapanıktı, el bile sallamadı. Bugün onu verandasında gördüğümde bir şeyden korktuğu hissine kapıldım. Ve bu kocası ortaya çıkmadan önceydi."

"İşte, gördün mü? Dediğim gibi. Bu koşullar altında davranışları çok mantıklı olabilir. Ve onu kurtarmak için yakınında olduğun için şanslı."

"Evet," diye mırıldandı. "İkimiz için de büyük şans."

Şef ona bilmiş bir bakış attı. Ve Chris'in aklına Thornton'un onun nasıl hissettiğini ilk elden bilebileceği geldi. Chris on üç yıl önce üniversiteden mezun olur olmaz polis teşkilatına . Ama Thornton o zamana kadar çoktan şef olmuştu. Genç bir devriye polisi olarak ya da hatta dedektiflik günlerinde ne tür korkularla karşılaşmış olabileceğini, kimsenin göremediği görünmez bir ağırlık gibi ne tür yükler biriktirmiş olabileceğini bilemezdi. Chris'in emin olduğu tek şey hissettiği şeydi, o da tüm bu olanlardan duyduğu huzursuzluktu.

Bir can almış olması yeterince kötüydü. Burada başka bir şey varsa daha da kötüydü. Aklından geçip duran "başka bir şey" Julie Webb'e karşı o kadar önyargılıydı ki, kanıt olmadan, somut bir şey olmadan bunu şefe söyleyemezdi. Elindeki tek , kadının vurulma olayına verdiği tepkiyi gördüğü andan itibaren zihninde kök salmaya başlayan rahatsız edici bir dizi izlenimdi.

Bunun trajik sonuçları olan "sadece" bir aile içi tartışma vakası olmadığına dair şüpheler.

Belki de Julie Webb başından beri bir polisin yanına taşınacağını biliyordu. Her şeyi başından sonuna kadar planladığını.

Chris'i cinayet işlemek için bir silah olarak kullandığını.

Altıncı Bölüm

Bir Cumartesi günü gece yarısı Destiny Polis Departmanı'nda durmak, Chris'in SWAT ekibi arkadaşlarının olmak istediklerini hayal ettiği yer değildi. Ama içlerinden biri bile eve gitmeyi düşünmemişti. Max, Colby, Donna ve Randy, patronlarının Julie Webb'le görüşmesini iki yönlü büyük cam pencereden izlerken, dayanışma gösterisi onunla omuz omuza durdular.

Chris ve SWAT ekibinin arkasında, esasen tüm polis karakolu olan geniş açık odanın diğer tarafındaki masalarda iki memur daha oturuyordu. Bunlardan biri, Blake Sullivan, yeni transfer edilmişti ve sonunda dedektif ve SWAT ekibinin bir üyesi olacaktı. Ama henüz değil. Şimdilik, gece vardiyasında çalışan bir polis olarak Destiny Polis Departmanı'nın işlerini öğreniyordu ve bu da birçok sıradan raporu doldurmayı içeriyordu.

Beşerli üç sıra halinde toplam on beş masa vardı. Arka duvardaki birkaç nezarethane ve bir banyo dışında sadece şefin ofisi, ekibin onunla dalga geçmeye bayıldığı yönetici tuvaleti ve görüşme odası vardı.

Tüm gece vardiyası şu anda rapor yazan iki memur ve devriye gezen iki memurdan oluşuyordu. Destiny tam anlamıyla bir suç merkezi değildi. Kasabada uyuşturucu ve sarhoşların sokaklara döküldüğü bir bar ya da kulüp şeridi yoktu. Tipik bir gece, drag yarışı yaparken yakalanan bazı gençlere ders vermek ya da rakip bir futbol takımının çalınan maskotunu bir samanlıktan kurtarmak anlamına gelebilirdi.

Bu gece her zamanki gibi değildi.

Bu gece bir adam öldü.

Ve Chris, Alan Webb tarafından uygulanan ve Chris'e ölümcül güç kullanmaktan başka seçenek bırakmayan şiddeti neyin tetiklediğini öğrenmek istiyordu, buna *ihtiyacı* vardı. Şef, soruşturmanın sonuçlarını beklemek üzere onu resmi olarak idari izne . Chris'in görüşme odasına girmesini açıkça yasaklamıştı. Ancak şef, Chris'i karakoldan ayrılmaya zorlamak için kendi SWAT ekibiyle savaşmak zorunda kalacağından, akıllıca davranarak onu ekip odasında fark etmemiş gibi yaptı ve şefin tanıkla görüşmesini izledi.

Avukatıyla birlikte, bölge savcı yardımcısı Kathy Nelson.

Ayrıca Nelson'ın Nashville'den yanında getirdiği iki idari uşak - Brian Henson ve Jonathan Bolton - vardı. İki adamı ekip odasının karşı tarafındaki masalardan birinde, efendilerinin emir vermesini bekleyen hevesli fino köpekleri gibi oturur halde bırakmıştı.

Chris tekrar görüşme penceresine bakmadan önce uzun bir süre Henson ve Bolton'ı inceledi. "Eğer bir avukata ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa, neden bir savcı yardımcısını çağırdı? Ve ne zamandan beri bir bölge savcı yardımcısının maiyeti var? Ya da gecenin bir yarısı, üstelik kendi yetki alanının çok dışında olan bir tanık sorgulaması için üç saat boyunca maiyetle birlikte araba kullanır?"

"Değil mi? Hiç mantıklı değil," dedi Donna onun yanında.

Nelson, cilalı bir politikacı gibi bir soru yağmurunu daha savuşturduktan sonra sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Bekle, ne yapıyor?" Max sordu.

Nelson Bayan Webb'e işaret etti. O da masadan çantasını aldı ve ayağa kalktı.

Chris sertleşti. "Gidiyorlar."

Donna açıkça şaşkıındı. "Ama şefin sorularının neredeyse hiçbirine cevap vermediler."

"Siktir et bunu." Chris görüşme odasının kapısına doğru adım attı. Max omzundan tuttu. "Yapma dostum. Şef-" Chris, Max'in elini itti ve kapıyı çekerek açtı.

* * *

JULIE, görüşme odasının açık kapısını aniden dolduran heybetli adamla - komşusu Dedektif Chris Downing- arasına daha fazla mesafe koymak için aceleyle geri adım attı. Sıkılmış çenesi ve iki yanında yumruk yaptığı elleriyle, yaydan fırlamaya hazır, gergin bir yay gibi görünüyordu.

Kathy bir şey söyleyemedi Thornton onu durdurmak için elini uzattı ve memuruyla yüzleşti.

"Seni uyarmıştım, Chris. Buraya giremezsin." Çakıllı sesi odanın içinde . "Ne yapmalıyım, seni tutuklamalı mıyım? Seni bir hücreye mi kilitleyeyim?"

İkiz renk lekeleri Chris'in elmacık kemiklerini kararttı. Hararetli bakışları önce Julie'ye, sonra tekrar Thornton'a kaydı. "Cevaplara ihtiyacım var. Ve şu ana kadar sen

hiç alamıyorum. Onunla röportaj yapmama izin verin. Onu konuşturacağım."

Julie onun sert ses tonu karşısında irkildi. Sandalyesine çekilmişti ama aralarında bir masa rağmen adamın öfkesi odayı dolduruyor ve Julie'nin üzerine geliyor gibiydi. Bu akşam erken saatlerde kanepenin önünde diz çöküp ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veren o nazık, endişeli adam neredeydi?

Kathy hareket etmedi. Chris'in bu kadar yakınında durmasına verdiği tek taviz, bakışlarını karşılamak için başını geriye eğmek oldu. "Bayan Webb'i tehdit mi ediyorsunuz, Memur Downing?"

Thornton Kathy'ye sinirli bir bakış fırlattı. "*Dedektif, memur* değil. Ve kimseyi tehdit etmiyor. Bu işe karışma."

Kathy'nin yüzündeki şok ifadesi neredeyse komikti. Julie, belki Kathy'nin kocası hariç, daha önce hiç kimsenin kendisiyle bu şekilde konuşmaya cesaret ettiğinden şüpheliydi. Nasıl cevap vereceğini şaşırmış gibiydi.

"Yöntemlerimi sorgulama, evlat." Thornton parmağıyla Chris'in göğsüne vurdu. "Sen bir katıra diz çökmüşken ben tanıklarla görüşüyordum. Silahı ateşleyen sen olduğun için soruşturmaya dahil olamazsın. Bu iş bitene kadar, sen bir sivilsin. Ve sivillerin tanıkları sorgulamaya hakkı yoktur. Şimdi arkanı dön ve-"

"Hayır." Julie oturduğu yerden sıçradı.

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

Boğazını temizledi, patlamasına en az onlar kadar şaşırmıştı ama bilinçaltının zaten bildiği şeyi, yani yapılacak doğru şeyin bu olduğunu şimdi kabul ediyordu.

"Onun kalmasını istiyorum," dedi.

Chris'in yüzündeki ifade şüpheli bir hal aldı.

"Ne dedin sen?" Thornton'un sorusu daha çok, yerine getirmeye hiç niyeti olmadığı isteğini tekrarlaması için ona meydan okuyor gibiydi.

"Julie-" diye başladı Kathy.

Elini salladı. "Bir cana kıymak, o cana kıymak gerekli olsa bile, kimsenin taşımak zorunda kalmaması gereken ağır bir yükür. Dedektif Downing'in neden o duruma düştüğü hakkında sorular sormasına izin vermek, hayatımı kurtardığı için minnettarlığımı göstermek için yapabileceğim en az şey. Bu yüzden Şef Thornton, ya onun kalmasına izin verirsiniz ya da görüşme sona erer."

Thornton kararsızlık içinde dururken Chris kapıyı sıkıca kapattı ve tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Ona keskin bir baş selamı verdi.

isteksizce teşekkür etmek istercesine. O aynı sertlikte başını salladı; iki düşman dövüşten önce karşı karşıya gelmişti.

Diğer ikisi nöbeti bıraktı. Kathy otururken Thornton dikkatle Chris'in olduğu sandalyeye baktı. Chris onu görmezden geldi. Şef, "koltuk hırsızları" hakkında alttan alta bir şeyler homurdandıktan sonra nihayet oturdu. Ancak masanın küçüklüğü ve Chris'in geniş omuzları şefi masanın ucuna doğru itmiş, bu da tekrar homurdanmasına neden olmuştu.

Julie beklenti içinde bekledi. Chris ona bir dizi soruyla saldırmak yerine, sanki onu ölçüp biçiyormuş gibi öylece baktı. Eğer onun gözünü nasıl korkutacağını anlamaya, bu çaba gereksizdi. Öldürecek bir ejderha arayan vahşi bir savaşçı gibi açık kapı aralığında durduğu andan beri gözü korkmuştu.

Ve o ejderhaydı.

Ellerini masanın altında, böylece titrediklerini göremeyecekti. Onu bu kadar geren sadece Chris değildi. Bunca ay sonra yeniden bir sorgu odasında olmak bir dizi korkunç anıyı canlandırmıştı. Son birkaç ay zor ve acımasız geçmişti. Ama en azından o hayatta kalmıştı. Kocasını kurtulamamıştı. Ve artık ondan korkmak zorunda olmadığı için rahatlamış olsa da, işin bu noktaya gelmiş olmasına hâlâ üzülüyordu. Bir zamanlar, uzun zaman önce, onu sevmişti.

O zamanlar iyi bir adamdı - yakışıklı, nazik, tatlı, onunla tanışmadan sadece birkaç ay önce ailesinin trajik kaybından sonra ilerlemesine yardımcı olmuştu. Ölüm onları ayırana kadar onurlandırmaya ve sevmeye söz verdiği Alan için yas tutuyordu. Bir zamanlar, peri masalı bir trajediye dönüşene kadar onu da sevmiş olan ya da öyle olduğuna inanmak istediği adam.

"Bayan Webb?" Chris'in derin sesi düşüncelerine karıştı. "Lütfen soruya cevap verin."

Gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim. Bana ne sormuştunuz?"

"Sorunuzu yanıtlayacağım," diye araya girdi Kathy. "Bayan Webb, tacizci kocasından saklanmak için Destiny'ye geldi."

Julie diğer kadına sinirli bir bakış fırlattı. Sanki Julie Alan'la uzun ve taciz dolu bir ilişki yaşamış gibi konuşmuştu. Gerçekte, Alan bugüne kadar sadece bir kez, beş ay önce ona kötü davranmıştı. O korkunç geceden sonra Julie boşanma davası açmış ve üç yıllık evliliğini bitirmişti.

Şanslı olduğunu düşünüyordu. Bazı kadınlar asla kaçamayacakları şiddet döngülerine kapılıyorlardı. Ama Julie şu kendini pek şanslı hissetmiyordu. Her şey kargaşa içindeydi. Ve Alan hayatını kaybetmişti. Olanlar hakkında iyi hissetmenin hiçbir yolu yoktu.

"Kocasını bir şekilde onun burada, Destiny'de olduğunu öğrenmiş," diye devam etti Kathy. "Ve evine girip ona saldırdı. Gerisini biliyorsunuz. Dedektif Downing onu korumak için ölümcül güç kullanmak zorunda kaldı."

"Tanığın kendi ifadesini vermesine izin versek nasıl olur?" dedi Chris, Julie'yi yakından izleyerek. "Bayan Webb-"

"Julie, lütfen," diye düzeltti, bu bitmek bilmeyen görüşmenin garipliğinden ve formalitelerinden çok yorulmuştu. Şu anda sadece bitmesini istiyordu.

"Julie," diye düzeltti. "Bölge savcısı yardımcısının bu akşamki olaylarla ilgili anlattıklarına katılıyor musunuz?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

Kathy rahatlamış gibi bir nefes verdi.

"Kocamın şiddet geçmişi varmış gibi anlattığı kısım hariç," dedi. "Alan ve benim hiçbir zaman mükemmel bir evliliğimiz olmadı. Ama yakın zamana kadar... bana hiç el kaldırmadı. Bir şey... onu sinirlendirdi." Sözlerini neredeyse fısıltıyla bitirdi, Alan'ı savunması yüksek sesle söylediğinde kulağa zayıf geliyordu. Yine de, onu tanıdığı zamanın çoğunda kendisine karşı nazik ve iyi davranmışken, onu kötü bir insan olarak resmetmekten nefret ediyordu.

Kathy elini Julie'ninkinin üzerine koydu ve ona sempatik bir bakış attı.

"Seni öldürmeye çalışan bir adama karşı çok nazik davranıyorsun."

Julie yutkundu ve başka tarafa baktı.

Kathy içini çekti ve koltuğunda dönerek Julie'ye baktı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kocanızın tehlikeli olmadığını mı söylüyorsunuz? Ondan korkmadığınızı mı?"

"Hayır, tabii ki değil. O kesinlikle tehlikeliydi. Nashville'de ne yaptığını biliyorsunuz."

Kathy inledi ve gözlerini kapattı.

"Ben de bu konuyu neden henüz açmadığımı merak ediyordum." Thornton onun ifadesinin üzerine atladı. "Görüşmeden önce kocanızın adını bilgisayarda arattım. Neden bize ilk saldırıyla ilgili versiyonunuzu anlatmıyorsunuz?"

Chris patronuna şaşkın bir bakış fırlattı. Julie, Thornton'un ne bulduğunun ona söylenmemiş olması gerektiğini düşündü.

Kathy saatini kontrol etti, muhtemelen bu iş bitip de uzun dönüş yolculuğuna başlayana kadar saatin ne kadar geç olacağını -ya da artık sabahın erken saatleri olacağını- hesaplıyordu.

"Onlara söyleyebilirsin de," dedi. "Madem konuyu açtın. Sonra seni Nashville'e geri götüreceğim ve-"

"Geri dönmeyeceğim."

Kathy kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Buraya daha yeni geldim. Tekrar taşınmak istemiyorum. Bu kadar erken olmaz."

"Alan'dan saklanmak için buradaydın. Belli ki artık buna gerek kalmadı."

"Lastiklerimi patlatan, bahçemi tuzlayan ve diğer her şeyi yapanın o olup olmadığını bilmiyoruz. Ya ailesi yaptıysa? Bunu onlara hiç yakıştıramazdım."

"Tehlikeli olduklarını sanmıyorum," dedi Kathy.

"İkimiz de nasıl olabileceklerini biliyoruz," dedi. "Her şey yoluna kadar burada kalmayı tercih ederim. O zaman belki sonunda beni rahat bırakırlar ve ben de evime dönüp huzur içinde yaşayabilirim."

Kathy omuz silkti. "Belki de burada kalmak mantıklıdır, en azından hukuk davası bitene kadar."

"Hukuk davası mı?" Thornton'un sesi yeniden yükselmişti ve hayal kırıklığından patlamaya hazır gibi görünüyordu. "Bunun bir görüşme olması gerekiyordu, bir polis görüşmesi. Birbirinizle konuşmak yerine *bizimle* konuşmaya başlamalısınız. Sorularımıza cevap vermeniz gerekiyor."

"Şef-" Kathy başladı.

"Sana ne yaptı?" Chris'in derin sesi konuşmayı böldü ve odadaki herkesi susturdu. Alnı endişeyle çatılmıştı, sesi nazikti, neredeyse bir fısıltı gibiydi, tıpkı evdeki gibi. "Sana nasıl zarar verdi?"

Midesi küçük bir takla attı. Bir yanı kendini onun kollarına atıp, hayatının dönüştüğü bu kâbustan kurtarması için yalvarmak istiyordu. Düşündüğünden daha bitkin olmalıydı. Chris odaya daldığında gerçek yüzünü , kırmızı bayrağın ardından saldırmaya hazır bir boğa gibi görünüyordu. Ona yardım etmekle gerçekten ilgilenmiyordu. Bunu hatırlaması ve bunca ay yalnız kaldıktan sonra yorgunluğunun ve sırtını yaslayacağı birine duyduğu özlemin kararlarını etkilemesine izin vermemesi iyi olurdu.

Cevap verirken omurgasını dikleştirdi ve Thornton'a odaklandı. Chris'in yüzündeki sözde endişeye bir kez daha bakarsa

paramparça olabilir.

"Destiny'ye taşınmamın nedeni Kathy'nin de dediği gibi kocamdan saklanmaktı. Kefaletini ödedikten sonra ortadan kayboldu. Ve beni takip edip etmediğini merak etmeme neden olan bazı... olaylar, rahatsızlıklar oldu. *Uzun* bir taciz geçmişi olmadığı doğru olsa da, yaklaşık beş ay önce bana saldırdı, ki bunu zaten biliyorsunuz.

Ayrılmıştık. O taşındı ve evi bana bıraktı. Sonra gece yarısı evimize zorla girdi. Tamamen siyah giyinmişti ve maske takıyordu. Ve o gece, bugün olduğu gibi, elinde bir bıçak vardı. Bugün, Dedektif Downing Alan'ı vurarak hayatımı kurtardı. Fedakârlığını derinden takdir ediyorum. Ama aylar önce etrafta beni koruyacak başka kimse yoktu. Ben de kendimi kurtardım. Kocamın silahını aldım, taşınmadan önce komodinde bıraktığı silahı ve onu vurdum."

Chris şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Kocanı mı vurdun?" "Ben vurdum."

Thornton ve Chris bakıştılar. Ama Julie'nin onların sessizce birbirlerine ne anlattıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Kathy, "Bay Webb haneye tecavüz ve cinayete teşebbüsle suçlanıyor. Koli bandı, bıçak ve eldivenleri vardı. Bayan Webb'e saldırdı, onu yataktan çekip yere düşürdü. Kaçmayı ve silahı almayı başardı yoksa bugün burada oturuyor olmazdı. Yerin iki metre altına gömülmüş olurdu. Ancak, davadaki ezici kanıtlara rağmen, yargıç tavsiyelerimize karşı çıktı ve kefaleti bir milyon dolar olarak belirledi ve Bay Webb bunu hemen ödedi. Sonra o-"

"Bir milyon dolar kefalet mi ödedi?" Thornton sordu. O da Chris de Julie'ye yeni bir ilgiyle baktılar. "Ne kadar parası ? Ve hak sahibi kim?"

Gözlerini kapattı ve ellerini kucağında birleştirdi. Kaçınmak istediği şey buydu. Şimdi ona Alan'ın ailesinin baktığı gibi bakacaklardı. Olanları onun ağzından anlattığına asla inanmamışlar ve onu parası için öldürmeye çalışmakla suçlamışlardı.

Kathy Thornton'a bir şeyler söyledi ama Julie geldi. Sadece röportajın bitmesini istiyordu. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Hayatının son bir yılını düşünürken sık sık yaptığı gibi, evliliğinin başarısızlığa uğramaya başladığı zaman, tüm hayatının alt üst olmasına yol açan o tek kararı, o önemli olayı saptamaya çalıştı. Ama hala bilmiyordu

ne . Bir gün mutluydu, mutluydular, o ve Alan. Ertesi gün her şey değişmişti. Alan huysuzlaştı, sinirlendi ve her şey yokuş aşağı gitmeye devam etti. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Sonra bir tane daha. Titrek bir nefes aldı ve onları sildi.

"Al." Chris sandalyesinin yanına çömelmiş, elinde bir kutu mendil tutuyordu.

Diğer elinde de ona uzattığı bir şişe su vardı. "Orada birbirleriyle tartışmakla o kadar meşguller ki sana su ve mendil getirmek için odadan çıktığımı fark etmediler bile."

Başını Thornton ve Kathy'nin ayakta durmuş hararetli bir şekilde tartıştıkları pencerenin yanındaki köşeye doğru salladı. Görünüşe göre, Julie kendi düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, son birkaç dakika içinde olan hiçbir şeyi fark etmemişti.

Bir mendille yanaklarını sildi, sonra şişeyi aldı. Adam şişeyi çoktan açmış ve kapağını masanın üzerine koymuştu.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bir değil." Tekrar köşeyi işaret etti. "Sanırım bir süre daha burada olacaklar. Buradan çıkmak ister misin?"

Gözlerini kırptırdı. "Benimle röportaj yapmak istediğini sanıyordum? Yoksa planınız beni başka bir yere götürmek ve Kathy olmadan bana sorular sormak mı?"

Başını eğdi, öfkeli, sertleşmiş polis yerine yine yakışıklı, seksi komşu gibi görünüyordu. "Bana güveniyor musun?"

"Hayır."

Güldü. "Dürüstlük için bir puan."

"Özür dilerim."

"Olma. Doğruyu söylediğin için asla özür dileme." Tekrar Julie'ye bakmadan önce tartışmaya dalmış olan şef ve Kathy'ye baktı. "Size bir polis memuru olduğumu, korumaya ve hizmet etmeye yemin ettiğimi hatırlatmak isterim. Ve eğer bu bana güvenmenizi sağlamazsa, şantaja başvuracağım."

"Şantaj mı?"

Sırıtsı soldu ve bir kez daha sinir bozucu bir yoğunlukla ona bakmaya başladı "Daha önce de söylediğin gibi, cevapları hak ediyorum. Buradan kurtulup seni kimsenin rahatsız etmeyeceği güvenli bir yere götürmeme ne dersin? İkimiz de güzel bir gece uykusu çekeriz. Soru sormak yok. Sen konuşmak yok. Sonra yarın, duruma yeniden bakarız ve oradan nereye gideceğimize karar veririz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa çok iyi geliyor aslında. Neden teklif ediyorsun?"

"Çünkü bir süre sonra bu görüşme bir sorgulamaya dönüştü. Şef de ben de cevaplar istiyoruz, bu yüzden Nelson'ın sizi gitmeye ve bir daha dönmemeye ikna etmesini istemiyorum. Ama geç oldu, hepimiz yorgunuz ve sen sorgulanan bir suçlu değilsin. Sen bir tanıksın, bir kurbansın. Gördüğünüzden daha iyi muamele görmeyi hak ediyorsunuz. Ateşkes teklif ediyorum. Ne diyorsun? Seni buradan çıkarmama izin verecek misin?" Ayağa kalktı ve elini uzattı.

Bu kez Thornton ve Kathy'ye bakma sırası ondaydı. İkisinin de yüzü kıpkırmızıydı. Her ne hakkında , yakın zamanda duracak gibi görünmüyordu.

Elini Chris'in elinin içine koydu. "Hadi gidelim."

Yedinci Bölüm

Chris kamyonetini otoyoldan çakıllı bir yola çevirirken yolcusuna . SWAT ekibi sayesinde, Henson ya da Bolton peşine düşmeden tanığı karakoldan çıkarmayı başarmıştı. Tek çıkış kapısı silahlı üç polis tarafından kapatılmışken birini takip etmek zordu. Ama şimdiden alıcı pişmanlığı yaşamaya başlamıştı.

Şef bunun için onu öldürecekti.

Julie sert bir şekilde oturmuş, kol dayanağını sanki bir can simidiymiş gibi tutmuş, ön cama bakıyordu. Aynı zamanda kaçma kararından pişmanlık duyuyor muydu? Başını daha büyük bir belaya sokup sokmadığını mı merak ediyordu?

"Evime bu yoldan gitmiyorum." Öne doğru eğilerek dar çakıllı yola ve farların ışığında ortaya çıkan ağaçlara baktı. "Beni eve götüreceğini sanıyordum. Burası arka yol mu?"

"Eviniz hâlâ suç mahalli olarak bantlanmış durumda. Serbest bırakılana kadar oraya gidemezsiniz."

Omuzları çöktü ama başını salladı. "Burası bir otele gitmek için şehirden çok uzak görünüyor."

"Adı Harmony Haven. Bir sonraki yükselişte orayı göreceksiniz. İleride gökyüzünün nasıl aydınlık olduğunu görüyor musunuz? Bu güvenlik ve peyzaj ışıklarından kaynaklanıyor."

"Bir yatak ve kahvaltı o zaman?"

Bir çukurun etrafından dolandı, yolun bu kadar kötü durumda olmasına şaşırdı. Yine de geçtiğimiz ay çok yağmur yağmıştı ve uzun süredir bu yoldan geçmemişti.

"Chris?"

Başını iki yana salladı. "Burası bir B ve B değil. At kurtarma çiftliğinde özel bir ev. Arkadaşlarım Dillon ve Ashley'e ait. Şu anda burada değiller ve geceyi burada geçirmemizin bir sakıncası olmayacağını düşündüm."

Dillon'ın arazisi görünmeye başladığında, Julie'nin yapmak üzere olduğu tüm tartışmalar unutuldu. Julie önlerinde uzanan güzel manzaraya hayretle baktı. Julie'nin bu kadar güzel görünmesi onu memnun etmişti.

Hayran kalmıştı. Buraya her gelişinde böyle hissediyordu, özellikle de geceleri ışıkların mekâna uhrevi bir parlaklık katması nedeniyle.

Yıllar boyunca Dillon'ın burayı kurup işletmesine yardım etmek için harcadığı emekle birlikte, bu konuda kendini tescilli hissetmekten alıkoyamıyordu. Ama Dillon evlendiğinden beri Chris'in ziyaretleri seyrekleşmişti.

Yeni evlilerin mahremiyete ihtiyacı vardı, hele bir de bebekleri olacaksa. Çenesi gerildi. Eğer bu kadar geç olmasaydı, Ashley'le ilgili bilgi almak için hastaneyi arayacaktı. Sabah ilk iş arayıp onu kontrol etmeyi unutmamalıydı.

Kamyonu iki katlı beyaz çiftlik evinin yanında durdurdu ve manzaranın tadını çıkarmak için bir an durdu. Ashley'nin güvenlikten çok ambiyans için ısrar ettiği yumuşak projektörler, uzun, bozulmamış, beyaz üç raylı çiti ve sonsuza kadar devam eden dönüşümlerce yemyeşil otlakları noktalıyordu.

Evin arkasındaki devasa ahır kısmen görülebiliyordu. Evin, beyaz salıncakları ve zincirlere asılı eski moda bir salıncağı olan, etrafı saran devasa ön verandasının sonuna park etti.

"Çok güzel," diye fısıldadı Julie, hafif esinti salıncağı bir ileri bir geri sallarken, zincirler ağustos böceklerinin sesiyle ritim tutarak gıcırdarken büyülenmiş gibiydi.

"Sanırım öyle." Motoru durdurup kızın profiline hayranlıkla baktı. Bahçeden gelen ışıklar kahverengi saçlarındaki bal sarısı tonlarda parıltıyordu. Küçük, kalkık bir burnu ve her iki yanağında az miktarda çil bulunan soluk bir teni vardı. Saçlarından bir tutam öne doğru sarkıyordu ve adam onu geriye doğru taramak için kendini zor tuttu.

"Harmony Haven," diye fısıldadı, sanki ismi dilinde test ediyormuş gibi. "Bir at kurtarma merkezi olduğunu mu söylemiştin?"

Ana kapıları gece için kapatılmış olan ahıra doğru el salladı. "İçeride birkaç düzine at var, bir düzine kadar da merada var. Ashley ve Dillon her yaz at kampları düzenliyor ve sürünün çoğunu evlat ediniyor. Sonra yıl boyunca kurtarılan atlar geliyor ve onları rehabilite etmek, güvenlerini yeniden kazanmak için çalışıyorlar. Birkaç ay sonra bu yılın ilk kampçıları gelecek. Çiftlik çalışanları için daha uzakta bir yatakhane ve kampçılar için de ikinci bir yatakhane var."

"Ashley ve Dillon evli mi?" Başını salladı. "Neredeyse bir yıl oldu."

"O zaman Harmony kim?"

Chris'in gülümsemesi soldu. "Dillon'ın küçük kız kardeşi. Atları ondan daha çok severdi, ki bu imkansız görünüyor."

"Sevmek mi? Geçmiş zaman mı?"

"O uzun zaman önce öldü. Sıkı tutun. Sana yardım edeceğim."

Kadın ona daha fazla soru soramadan ya da geçmişe dair anılarını canlandıramadan, kamyonetten atladı ve aceleyle yolcu tarafına geçti. Siyah dörde dört kamyoneti ortalama bir pikaptan çok daha yüksekte asılı olmasına rağmen, tam bir canavar kamyonet değildi. Bir metre iki santimlik boyuyla rahatça inip çıkabileceği kadar yüksekti. Ama Julie ondan neredeyse bir karış daha kısaydı, bu da onu istasyonda kamyonete kaldırması gerektiği anlamına geliyordu. Bu da hiç umurunda olmadığını fark ettiği bir şeydi.

Kesinlikle güzel bir şeydi.

Adam ona ulaştığında kadın kapısını yeni açmıştı. Mırıldandığı bir özürle ellerini beline koydu ve onu aşağıya doğru kaldırdı. Ayakkabıları yere değer değmez geri adım atarak onu ellerini bırakmaya zorladı. Haki pantolonunun üzerindeki bluzunu düzeltirken garip ve rahatsız görünüyordu.

"Neden bir otele gitmedik?" Adam ön verandaya doğru ilerlerken kadın da onu takip etti. "Neden kasabadan bu kadar uzağa gidiyoruz?"

Ayakkabısıyla alt basamakta durdu. "Destiny'de sadece bir otel var. Nelson seni orada arardı."

Kaşları havaya kalktı. "Ondan saklandığımızı ."

Gülümsedi. "ADA'nızdan çok patronumdan saklanıyoruz. İdari izindeyim, yani sizinle konuşmamam gerekiyor."

"Ama karakolda söylediğin gibi cevaplar istiyorsun."

Başını salladı.

"Emirlere uyma konusunda pek iyi , değil mi?"

"Bir adamı öldürmek zorunda kaldığım bir davanın dışında kaldığımda değil." Yutkundu ve başka tarafa baktı.

"Bak," dedi. "Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. Şimdilik sadece oradaki engizisyondan kaçıyoruz ve iyi bir uyku çekiyoruz. Bonus olarak, Nelson'ın seni bir gecede Nashville'e götürmemesini sağlayacağım."

İlk basamakta durdu, sonra bir basamak daha çıkarak onunla neredeyse göz hizasına geldi.

"Kathy bana bir şey yapmamı söylediğinde hemen düşünüyor gibisiniz. Sana bu izlenimi veren nedir?"

Omuz silkti. "Bence daha çok seni kurtarmak için üç saat araba kullanmış olması önemli. Bizimle daha konuşmana izin vermek onun buraya gelme amacını boşa çıkarırdı. Avukatlar müvekkillerinin konuşmasını istemezler. Asla."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kapıda durakladı.

Kız da ona katılınca ekledi: "Burası en iyi güvenliğe sahip yer. Sen buradayken kimse sana sinsice yaklaşamaz. Güvendesiniz."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Başını öfkeyle salladı. "Nelson'ın çizdiği resmi gerçekten yutacağımı mı sandın? İkinizin de bir şeyler sakladığı, bir şeyler gizlediği gün gibi ortada. Destiny'ye sadece kocanızdan ya da lise şakalarından saklanmak için taşınmış olsaydınız, hâlâ korkuyor olmazdınız."

Sertleşti. "Korktuğumu düşündüren ne?"

Kadının birbirine doladığı ellerine baktı. Ellerini birbirinden ayırdı, yüzü tekrar kızardı.

"Sanırım asıl soru Nelson'ın sakladığınız sırları bilip bilmediği."

Yüz ifadesi sanki bir duvara çarpmış gibi donuklaştı. Balık tutuyordu ama şimdi onun gerçekten bir şeyler sakladığından emindi. ADA arkadaşının bile ne saklıyor olabilirdi? Ve neden?

Sanki kendisini kasabaya geri götürmesini isteyip istemeyeceğini tartışıyormuş gibi kamyonete baktı. Onu bu konuda zorlarsa, kalmasını sağlamak için tartışırsa, geri çekileceğini ve gitmeyi talep edeceğini hissederek sessiz kaldı ve bekledi.

"Arkadaşların Dillon ve Ashley burada olduğumuzu biliyorlar mı? Evin anahtarları sende mi?"

Cevap olarak anahtarlığındaki anahtarları ayırdı ve birini havaya kaldırdı. "Eğer Dillon uyanıksa, biliyordur. Çiftliğe giden özel yola sapar sapmaz güvenlik sistemi ona resmimizi gönderdi."

Gözleri büyüdü.

"Eminim sorun etmezler," diye devam etti. "Ama sabah arayıp durumu açıklayacağım."

"Tamam o zaman. Kalacağım. Sadece bu gece için."

Kapının kilidini açtı ve kız fikrini değiştiremeden onu içeri buyur etti.

Sekizinci Bölüm

Julie'nin şimdiye kadar yaptığı tüm pervasız, çılgınca şeyler arasında Dedektif Chris Downing ile gizlice kaçmak muhtemelen en çirkin ve aptalcasıydı. Konferans odasından parmak uçlarına basarak çıkma cesaretini gösterdiğine inanamıyordu, SWAT ekibi üyelerine fısıldarken sadece kısa bir süre durakladı ve sonra kamyonetine bindi.

Konferans salonunda gözyaşlarını silmesi için ona o mendili uzattığında, sanki ikisi birlikte dünyaya karşı komplo kurmuş gibiydiler. Ve onun sunduğu can simidini alacak kadar çaresizdi, onun güvenebileceği biri olduğuna inanmak için kendini kandırmıştı. O anda en çok ihtiyaç duyduğu şey oydu; sırtını yaslayabileceği biri, onu güvende tutacak biri, sadece bir geceliğine de olsa arkadaş olacak biri.

Tam bir aptaldı.

Aralarında aşağı yukarı bir ateşkes vardı ama o bunun sınırlarını biliyordu. Yarın ayağa kalktığı anda muhtemelen onu soru yağmuruna tutacaktı ve Kathy'nin burada onları savuşturacak bir şeyi olmayacaktı. Karakolda da kalabilirdi.

Kadın onu içeri kadar takip ederken, adam bip çıkaran bir güvenlik alarmı tuş takımının yanında durdu ve güvenlik kodunu girerek alarmı devre dışı bıraktı. Kapıyı kilitledikten sonra alarmı tekrar kurdu ve elini sallayarak geniş açık odayı çevreledi.

"İşte burası," dedi. "Dillon açık bir kat planı vermek için duvarların çoğunu yıktı. Gördüğünüz gibi mutfak sol arka tarafta. Susadıysanız ya da acıktıysanız bir şeyler atıştırmaktan çekinmeyin."

Başını salladı ve mutfağı büyük odadan ayıran granit kaplı adaya dikkat çekti. Önlerinde düz bir merdiven, arkasında da ana kata açılan küçük, karanlık bir koridor vardı. Oda erkeksi ve kadınsı dokunuşların eklektik bir karışımıydı; koyu renkli kalın ahşap mobilyalar pastel kumaşlar ve yastıklarla yumuşatılmış, halılar parke zemine serpiştirilmişti.

"Odanız şurada." Onu ön kapının hemen ardında, sağdaki bir kapıdan geçirdi. "Burası kendi özel banyosu olan bir süit."

Ashley bebek doğduktan sonra ailesinin birkaç hafta burada bekliyor. Eminim ihtiyacınız olabilecek her şeyi çoktan stoklamıştır-şampuan, diş fırçası gibi şeyler. Ama ihtiyacınız olan başka bir şey varsa bana söyleyin. Üst katı kontrol edebilirim."

"İyi olacağıma eminim." Dört direkli yatağın yanında duraksadı. "Evden çıkarken yanıma bir çanta almayı bile düşünmedim."

"Zaten sana izin vermezdik." Bakışları soru sorarcasına onunkilere kaydı.

"Eviniz bir suç mahalli," diye hatırlattı ona.

"Ah." Ellerini birleştirdi, sonra daha önce gergin olduğunda bunu yaptığını fark ettiğini hatırladı ve ellerini ayırmaya zorladı.

"Sabah Donna'yı ararız. O SWAT memurlarından biri. Onunla tanışmıştın, hemen sonra..."

"Hatırlıyorum," dedi, Alan az ötede yerde yatarken kanepede yanında oturan nazik kadını düşünerek. Boğazında yükselen safraya karşı yutkundu ve ellerini kollarında aşağı yukarı .

Rahatsız görünen Chris ayaklarının üzerinde kaydı. "Evden neye ihtiyacın varsa getirebilir."

Başını salladı. "Peki ya sen? Senin de bir çantaya ihtiyacın olacak."

Başını iki yana salladı. "Bazen Dillon'la davalar üzerinde beyin fırtınası yaptığımızda ya da av sezonunda erkenden yola çıkmamız gerektiğinde burada kalıyorum. Eskisi kadar sık kalmıyorum. Ama üst kattaki misafir odasında hâlâ eşyalarım var." Büyük odanın kapısına doğru el salladı. "İstersen Ashley'de sana uyacak bir gecelik olup olmadığına bakabiliriz. Eminim bir sakıncası olmaz. İkinizin bedeni hemen hemen aynı, gerçi siz biraz daha kısasınız."

"Zaten sahip olduğumdan daha fazlasını empoze etmek istemiyorum."

"değilsin. Güven bana. Ashley ve Dillon ihtiyacı olan birine üstlerindeki gömleği bile verirler."

Ona güvenmek. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Ama daha önce de güvenmişti ve bu onu neredeyse öldürüyordu.

Zorla gülümsedi. "Ödünç kıyafet almadan da idare ederim. Sen nerede kalacaksın? Üst katta bahsettiğin misafir odasında mı?"

Bakışları ellerine kaydı ve onları tekrar birbirine doladığını fark etti. Onları birbirinden ayırdı ve yüz ifadesini korumaya çalıştı.

nötr. Onun şimdiden yeniden korkmaya başladığını bilmesini istemiyordu. Birinin onu burada bulmasından endişe etmek aptalca, saçma bir şeydi. Ama Alan onu bulmuştu. Bu da herhangi birinin bulabileceği anlamına geliyordu. Peki ne yapacaktı? Nashville'deki evine dönmek iyi bir seçenek gibi görünmüyordu. Ama burada kalmak da öyle. Kathy'ye gitmeyeceğini söylediğinde sağlıklı düşünememişti. Başka bir yere gitmeliydi. Ama aklında bir hedef olmadan nasıl gidebilirdi ki?

Chris onu inceliyordu. Ne görüyordu acaba? Yine yüz ifadesini nötr tutmaya, şüphelerini, sorularını, hatta zihninde dolaşan korkuyu gizlemeye çalıştı.

Sonunda, "Buradaki çok beğendim. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter."

Kanepeyi. Bu ev çok büyüktü, muhtemelen üst katta dört ya da beş yatak odası vardı ve o kanepeyi alıyordu. Ya eski kafalı bir Güneyli beyefendiydi ve kızın ona ihtiyacı olduğunda gerçekten yakınında olmak istiyordu ya da bir şeylerden şüpheleniyor ve kızın gözünün önünden ayrılmasına izin vermek istemiyordu. Yukarı çıkmasını sağlamak için onunla tartışmayı düşündü. Ama bu muhtemelen onu daha da şüphelendirecekti, eğer zaten öyle değilse.

"Teşekkür ederim," dedi.

Sanki şapka takıyormuş gibi başını eğdi ama orada durmaya devam etti.

Aralarındaki sessizlik uzadı.

Kemerindeki cep telefonunu işaret etti. "Patronunun şimdiye kadar seni aramamasına şaşırdım."

"Zil kapalı. Peki ya Nelson?" Çantasına el salladı. "İçinde bir cep telefonu olduğunu varsayıyorum. Ama seni aramadı."

"Zil kapalı." İkisi de gülümsedi.

Yatağın başucundaki saati işaret etti. "Güneş daha erken doğacak. Fırsatımız varken biraz uyusak iyi olur." Başını tekrar eğdi. "İyi geceler, Julie."

"İyi geceler... Chris."

Gülümsemesi genişledi ve sonra kapı aralığından içeri adım attı. Kadın ona seslendiğinde kapı tokmağını daha yeni tutmuştu.

"Chris?"

Soru sorarcasına arkasına baktı.

"Yarın, kocamın ölüm haberi yayıldığında, Kathy olanları ailesine anlattığında, adalet isteyecekler. Beni onun ölümünü düzenlemekle suçlayacaklar. Benim hakkımda gerçekten korkunç şeyler söyleyecekler."

Kaşları çatıldı.

Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı, ta ki ayakkabılarının ucu onun botlarının ucuna değene kadar. "Ama sana söz veriyorum, bunların hiçbirini planlamadım. Engelleyebilseydim seni asla bugün içinde bulunduğun duruma sokmazdım. Bu işe bulaştığın için çok üzgünüm."

Elini yavaşça ona doğru kaldırdı ve ona geri çekilmesi için her türlü şansı verdi.

O yapmadı.

Parmaklarını kızın yanağında gezdirdi ve yüzüne dökülen saçların bir kısmını geriye itti. Ama elini bırakmak yerine, gözlerinin içine bakarken yanağını kavradı. Onun dokunuşunun sıcaklığını ayak parmaklarına kadar hissetti.

"Başka kimden korkuyorsun?" diye fısıldadı.

Ona güvenmek, ondan yardım istemek istedi. Ama bu onun savaşı değildi. Onu zaten olduğundan daha fazla dahil edemezdi.

Elini nazıkçe aşağı çekti, sıktı ve sonra . "İyi geceler, Chris."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "İyi geceler, Julie."

Kapı arkasından kapandı. Yatağa oturdu, yerleşen evin seslerini, muhtemelen kanepeye çarşaf ve yastık almak için üst kata çıkan adamın sesini dinledi. Birkaç dakika sonra koridorun sonundaki banyodan su sesi geldi. Çok geçmeden de kapının altındaki ışık söndü.

Yatakta oturmaya devam etti, olanları, yarın olacakları ve yapması gerekenleri düşündü. Ellerini kucağında kavuşturmuş, saatteki dakikaların ilerleyişini izliyordu. Saat ikiyi vurduğunda ayağa kalktı ve çantasını aldı.

Dokuzuncu Bölüm

Chris maşayı kullanarak son pastırma parçasını da diğerleriyle birlikte kâğıt havlu serili tabağa koydu ve ocağı kapattı. Sıcak yağ tepsisini soğuduktan sonra temizlemek üzere fırına itti, sonra bir şey unutmadığından emin olmak için geri çekildi.

Arkadaşları geldiğinde ve Max usta şef olarak orada olmadığına ara sıra ızgaraya biftek ya da pirzola atmak dışında yemek pişirmek ona göre değildi. Kasabadaki Mama Jo's Kitchen'da mısır gevreği, sandviç ve arada bir sıcak yayın balığı ve irmikle . Ama dün gece Julie'yi resmen kaçırdığı için, ona borcunu en azından kaburgalara yapışan bir kahvaltıyla ödeyebileceğini düşündü.

Dillon'ın karısı Ashley, tanıdığı en iyi aşçılardan biriydi. Mutfağı bir ziyafet hazırlamak için ihtiyaç duyabileceği her şeyle doluydu -ya da bu durumda, peynirli çırpılmış yumurta, kızarmış domuz pastırması ve kızarmış ekmek. Pişirmek için konserve bisküvi aramıştı ama hazır hamur muhtemelen Ashley gibi birine hakaret sayılırdı. Muhtemelen onları sıfırdan yapıyordu ki bu da onun yeteneklerinin ötesindeydi. Kepekli tostla yetinmek zorunda kalmıştı.

Şimdi tek yapması gereken gidip Julie'yi uyandırmaktı. Saatini kontrol etti. Yedi buçuk. Normal bir günde şimdiye kadar bir saattir ofiste olurdu. Belki de Julie onun gibi erken kalkmıyordu. Dün gece çok geç kalkmışlardı. Ve Tanrı biliyordu ki Julie korkunç bir çile çekmişti. Pastırma ve taze demlenmiş kahve kokusunun onu mutfağa getireceğini düşünmüştü. Ama eğer bu nefis kokular onu yataktan kaldıramayacak kadar yorgunsa, belki de uyuması için ona biraz daha zaman tanımalıydı.

Her şey yeniden ısıtılabilirdi. Ve yapması gereken bazı telefon görüşmeleri vardı.

Yemeğin soğumasını önlemek için üzerini kâğıt havlularla örttü ve masaya oturdu. İlk olarak Dillon'ı aradı. Ashley ve bebekle ilgili gelişmeleri sonra Dillon'a davayla ilgili neler olduğunu ve bu gece neden Harmony Haven'da kaldığını anlattı. Beklendiği gibi, Dillon buna hiç aldırmadı ve Chris'in orada olduğunu bildiren güvenlik kamerası mesajını çoktan görmüştü.

İkinci arama o kadar iyi gitmedi.

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye bağırdı patronu.

Chris irkildi ve telefonu kulağından birkaç santim uzakta tuttu. Telefonu daha yakın tutma riskine girmeden önce bağırıların kesilmesini bekledi. beş yaşında bir çocuk gibi hissetmesine neden olan bir azara maruz kaldıktan sonra patronuna nedenlerini açıkladı ve kahvaltıdan sonra Julie'yi karakola götürmeye karar verdi.

Nelson dün gece geç saatlerde Nashville'e gitmek üzere yola çıktığında şef işleri yoluna koymak için yalan söylemişti. Sanki Chris'in Julie'yi gece için güvenli bir eve götürmesi başından beri onun fikriymiş ve Julie iyi bir uyku çektikten sonra bugün ona Nashville'e kadar eşlik edeceklermiş gibi konuşmuştu. Şef, kasabada ağır bir dava yükü olduğu için Nelson'ın ona inanmaktan çok mutlu görüldüğünü söyledi.

Tabii ki Chris ve diğerlerinin Julie'yi Nashville'e götürmeye hiç niyetleri yoktu. Soruşturmanın dibine inene kadar olmazdı. Ama Nelson'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Telefonu kapattı ve saatini tekrar kontrol etti. Şef elbette en kısa zamanda karakola gelmelerini istiyordu. Ama savcı yardımcısının en azından geçici olarak devreden çıkmasıyla Chris'e göre o kadar da aceleye gerek yoktu. Julie'nin biraz daha uyumasına izin verecek, ona sıcak bir kahvaltı hazırlayacak sonra şehre geri döneceklerdi. Julie'nin evinde olanlarda ne kadar "masum" olduğundan emin olana kadar, ona şüpheden uzak durmaya çalışacak ve oyunda daha fazla payı olan biri gibi değil de bir kurban ve tanık gibi davranacaktı. Ama onun o yumuşak, geyik gözlerinin gardını düşürmesine de izin vermeyecekti. Belki karakola giderken sormak için can attığı soruları ona da sorabilirdi. Bu idari izin meselesi, onu patronuna teslim ettiğinde cevap almasını neredeyse imkânsız hale getirecekti.

Arka mutfak kapısı çalındığında telefonunu kemerindeki tutucuya geri soktu. Camı kaplayan beyaz perdenin arkasında Dillon'ın baş ırgatının silüetini tanıyan Chris el sallayarak onu selamladı. Aceleyle kapıya gitti ve güvenlik kodunu kapının yanındaki elektronik tuş takımına girmek için uzandı. Ama ışık kırmızı değildi. Yeşildi.

Alarm çoktan devre dışı bırakılmıştı.

Şef ona asıl silahını teslim ettirdiği için yedek silahını ayak bileğindeki kılıfından çıkardı ve kalçasından tuttu. Kamyonette kilitli iki tabancası daha vardı. Bir tanesini beline takmayı unutmamalıydı.

kemerinde bunlardan bir tane vardı. Görevde ya da değil, ihtiyaç duyulduğunda yeterli ateş gücü olmadan yakalanmak istemiyordu. Özellikle de biri hâlâ Julie Webb'in peşindeyse -ki dün gece onun gözlerinde gördüğü korkuya bakılırsa bu mümkün görünüyordu.

Kapıyı fırlatıp açtı. "Griffin, buralarda sinsice dolaşan birini gördün mü?"

Griffin'in güneşten esmerleşmiş yüzündeki cevap niteliğindeki gülümseme, etrafına bakınırken yerini endişeye bıraktı. "Sadece işçiler, atları besliyorlar, ahırları temizliyorlar. Kamyonunuzu gördüm ve Bayan Ashley ile ilgili bir gelişme olabileceğini düşündüm."

"Burada kal."

Chris, yaşlı adamın cevap vermesini beklemeden mutfaktan çıkıp büyük odadan geçerek öndeki misafir odasının hâlâ kapalı olan kapısına doğru koştu. Kapıyı çalmak için durmadı. Julie'nin yatağının üzerinde duran ya da belki de çoktan onu rehin almış olan bir davetsiz misafir görmeyi bekleyerek tabancasını önüne doğru savurarak kapıyı açtı.

Orada kimse yoktu. Yatakta uyumuş gibi bile görünmüyordu.

"Chris?" Griffin belli ki onun yerinde kalması yönündeki emrini dikkate almamıştı ve kapı aralığında onun arkasındaydı.

Chris onu görmezden geldi ve arkasını dönmeden önce dolabı, ardından da bitişikteki banyoyu temizledi. Silahı hâlâ yanında olduğu halde odanın karşısına doğru yürüdü.

"Oluyor?" Griffin onun kapıdan geçmesine izin vermek için hızla geri çekilerek sordu. "911'i arayayım mı?"

"Henüz değil." Sağına, arka koridora çıkan merdivenin yanına ve alt katın sağ arka köşesindeki odaya yöneldi. İçeri girdi ve ana güvenlik kamerası konsolunun önüne bir sandalye çekti.

"Bayan Ashley iyi mi? Bir şey mi oldu?"

Odaya koşarak giren Griffin'in sesindeki endişe sonunda yerini buldu ve Chris yüzünü ona döndü. Geçen yıl Ashley, peşindeki çok kötü insanlar tarafından neredeyse öldürülüyordu. Griffin muhtemelen Chris'in silahını görmüş ve en kötüsünü düşünmüştü.

"O iyi. O da bebek de iyi. Dillon hastanede onlarla birlikte. Kasılmaları durdurmayı başardılar ama onu birkaç gün gözlem altında tutacaklar."

"*Gracias a Dios*. Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı Griffin, göğsünde haç işareti yaparak. "Kötü adamların Bayan Ashley'e zarar vermek için geri döndüğünü sanıyordum."

Arka kapıda yaşlı adamı rahatlatmak için fazladan birkaç saniye ayırmadığı için Chris'in içine bir suçluluk duygusu saplandı. Dillonın ona anlattığına göre, Griffin geçen yıl adamlar Ashley'i yakaladıklarında burada yaşanan kuşatmayla ilgili kâbuslar görüyordu.

Chris bilgisayar monitörlerini açtı ve güvenlik görüntülerine erişmek için menüye şifreyi girdi. "Dediğim gibi, Ashley ve bebek iyi. Ben tamamen başka bir nedenle buradayım." Bazı komutları tuşladı ve önündeki monitörde her iki görüntü de yan yana dururken ön ve mutfak kapılarındaki kameraların kayıtlarına erişti. Aradığı şeyi bulması uzun sürmedi.

Küfretti ve görüntüyü duraklatmak için bir tuşa bastı. Sonra silahını kılıfına soktu.

"Dedektif Downing? Neler oluyor?"

Chris gülümsemeye zorladı. Griffin her zaman kibardı ama Chris'e "Dedektif" diye hitap etmesi gerçekten endişelenmeye başladığı anlamına geliyordu.

"Sorun yok, Griffin. Her şey yolunda. Seni içeri almak için mutfak kapısını açmaya gittiğimde güvenlik alarmının kapalı olduğunu fark ettim. Bir şey olmuş olabileceğini düşündüm ve her şeyi kontrol etmek zorunda kaldım. Ama her şey yolunda."

Yaşlı adamın yüzünde beliren rahatlama ifadesi hissediliyordu. "Güzel, bu çok iyi. Dillon alarmı kurmayı için seninle dalga geçecek o zaman." Sırıttı.

Chris de gülümsedi. "Evet, bundan çok hoşlanacak. İhtiyacın olan bir şey var mıydı?"

"Hayır, hayır. Sadece kamyonetinizi gördüm, sizi kontrol etmek ve Bayan Ashley'e bakmak istedim. Bana ihtiyacınız yoksa işimin başına döneyim."

"Teşekkürler, Griffin. Seni tekrar görmek güzel." "Seni de."

Griffin odadan çıkar çıkmaz Chris tekrar monitöre döndü. Ön kapının bir aralık açıldığını gösteren bir resim vardı. İçeriden. Oynat tuşuna bastı ve görüntü genişleyerek Julie Webb'in ön kapıdan gizlice çıktığını gösterdi. Bu da dün güvenlik kodunu girerken onu izlemiş ve alarmı kapatmış olduğu anlamına geliyordu.

Kadın kamera açısından kaybolana kadar videoyu izledi. Diğer kameralardan açıları inceleyerek birkaç video daha açtı. Sonra monitörleri kapattı ve cep telefonunu çıkardı.

"Yolda mısın?" Şef Thornton, Chris'in cep telefonu numarasını tanıyarak sordu.

"Aslında, hayır. gereken bir şey var. Julie'yi istasyona getirebilmem için birkaç saat daha geçmesi gerekecek."

* * *

CHRIS kamyonetini tarlada Cooper'ın çiftliğinin sağ tarafındaki yıpranmış gri ahıra doğru sürdü. Yaşlı adamın beyaz pikabı, hastaneye gitmeden önce bırakmış olması gereken yerde, ahırın yanında duruyordu.

Dün gecedен sonra Chris, Cooper'a temizleyeceğine söz verdiği araziye temizlemesi için başka birini çağırmayı planlamıştı. Ancak güvenlik kamerasını izledikten ve Julie'nin bu sabah erkenden kamyonetinin arkasına tırmanıp bir muşambanın altına saklandığını gördükten sonra fikrini değiştirdi.

Ona ne sakladığını ve neden evden kaçtığını söyletecekti. Bunu yapmak için onunla biraz yalnız kalması gerekiyordu. Patronu, Julie'yi getirmesini beklerken sabırsızlanırsa Harmony Haven'ı kontrol etmeyi düşünebilirdi. Ama buraya bakmayı asla düşünmezdi. Şimdi tek soru, Julie'nin saklandığı yerden çıkmadan önce bu küçük maskaralığın oynanmasına ne kadar izin vereceğiydi. Chris'in çok sabırlı bir adam olabileceğini öğrenmek üzereydi.

Beyaz pikabın yanına park etti ve motoru durdurdu. Bekledi, dikiz aynasını kontrol etti, biraz daha bekledi. Muşamba hareket etmeyince, bıkkın bir nefes verdi ve kamyonetten atlayıp anahtarları kot pantolonunun cebine soktu.

İki kanlı kısrak ve bir palomino iğdiş ahıra bağlı ağılda tembel tembel yatıyordu. Cooper'ın küçük çiftliği en yakın komşusundan birkaç mil uzaktaydı ama o ayağa kadar hepsi yardıma koşmuştu. İçlerinden biri bu sabah gelip atları beslemiş ve dışarı çıkarmış olmalıydı. Çiftlikteki hayvanların toplamı buydu.

Cooper, torunları ziyarete geldiğinde atları onlar için tutuyordu. Bunun dışında, emekli maaşını artırmak ve canının sıkılmasını önlemek için tarlalarında tütün ve saman ekerdi.

Ahırın arkasındaki tarlada ve birkaç yüz metre ötedeki tek katlı küçük çiftlik evinde yeni biçilmiş meyve bahçesi otlarından oluşan bin kiloluk yuvarlak balyalar vardı. Otlar çoktan kuruyarak saman olacak altın sarısı kahverengiye dönüşmüştü. Birkaç gün içinde başka bir komşu balyaları toplamak için ekipman getirecekti. Cooper eve döndüğünde yapması gereken tek şey, kendi kişisel kullanımı için istediği yaz bahçesiyle ilgilenmek olacaktı. Chris de bu yüzden buradaydı.

Julie inatçılığı bırakıp kendini belli etmedikçe, o da aynı inatçılığı gösterecek ve evin yakınındaki bir dönümlük çalılığı temizleyerek sahibinin o kadar uzağa yürümek zorunda kalmadan ilgilenmesini kolaylaştıracaktı. Cooper kalça protezi yaptırıyordu, bu da egzersizin onun için iyi olduğu anlamına geliyordu. Ancak ne kadar yürümesi gerektiğinin de bir sınırı vardı ve Chris bu konuda ona yardımcı olmayı amaçlıyordu.

Kamyonuna bir kez daha baktıktan sonra Cooper'ın traktörünün ve diğer tarım ekipmanlarının bulunduğu ahıra yöneldi. Tam Bush Hog çim biçme makinesini traktörün arkasına bağlamak üzereydi ki telefonu titredi. Telefonu yuvasından çıkarıp kimin aradığını gördüğünde, içinden endişe ve korku karışımı bir his geçti.

"Dillon, bir şey mi oldu? Ashley ve bebek iyi mi?"

Telefondan yorgun bir iç çekiş sesi geldi. "Bu sabah seninle konuştuğumuz zamandan daha kötü değiller. Hâlâ bebeği fırında tutmak için mücadele ediyoruz. Ashley yataktan kalkmak için çıldırıyor. Ama doktorlar hareket etmesine izin vermiyor ve kasılmalarını durdurmak için ona ilaç pompalıyorlar."

"Üzgünüm dostum. Yapabileceğim bir şey var mı? Hastaneye bir şey getirmemi ister misin?"

"Zaten ." "Ne?"

"Şu ADA, Nelson? Bir saat önce hastaneye iki adamını gönderip tanığı nereye götürdüğünüzü bilip bilmediğimi sordu. Sizi arayıp söylemek için ilk fırsatım bu."

Chris ellerini telefonun etrafında sıktı. "Yardakçılar mı? Yönetici asistanları Henson ve Bolton'dan mı bahsediyorsun? Onunla birlikte Nashville'e dönmeleri ."

"Ama . İkisinin de 1.80'den uzun ve koruma gibi yapılı olduklarını fark etmediniz sanırım? Gerçekten Nelson'ın adamları olduklarını düşünmüyorsun değil mi?"

gofers, do you?"

"Dürüst olmak gerekirse, dün gece onlara pek dikkat etmediğimi söylemekten utanıyorum. İkisinin de koyu kahverengi saçları olduğunu ve aynı gri takım elbiseleri giydiklerini fark etmek dışında, muhtemelen onları sıraya dizsem seçemezdim. Sizi rahatsız ettikleri için üzgünüm."

"Beni rahatsız etmelerine izin vermedim. Ashley'nin kapısını çalıp kendilerini tanıttıklarında onları hastane güvenliğiyle tanıştırdım ve dışarı çıkmalarını sağladım. İkisinden de aldığım elektrik hoşuma gitmedi. Geçmişlerini araştırıp gerçekte kim olduklarını ve neden bir bölge savcı yardımcısıyla takıldıklarını öğrenmek isteyebilirsiniz."

Chris traktöre yaslandı. "İşe yarar bir teorin var mı?"

Dillon devam etmeden önce durakladı. "Herhangi bir gerçeğe dayanmıyor. Daha çok bir his. Onlara güvenmedim. Bu yüzden Nelson'a da güvenmiyorum. Bence kapı komşun seni gerçekten kötü bir şeyin ortasına attı. Kızımın vaftiz babası olacağın için sana dikkatli olmanı söylemek istedim."

Chris sırtıtmaktan kendini alamadı. "Demek bir kızın olacak."

Telefondan bir kıkırdama sesi geldi. "Doğum sırasında sürpriz yapmayı planlıyorduk ama o kadar çok ultrason ve kontrol yapıyorlar ki cinsiyetini öğrenmeden edemedik. Yani, evet.

Bir kızımız olacak."

"Bu harika. İsim konusunda bir fikrin var mı?"

"Hiçbir şeye uğursuzluk getirmek istemiyoruz, bu yüzden bekliyoruz. Her seferinde bir saat alıyoruz. Doktor bebeğin mümkünse en az birkaç hafta daha pişmesini istiyor. Doğuma kadar Ashley tamamen yatak istirahatinde olacak."

"O kadar uzun süre yatarsa delirir."

"Bir de bana sor. Hey, Chris. Julie Webb'e ve bu sabah gelen serserilere dönelim. Ayrıldıklarında hastane odasının penceresinden onları izledim. İki ayrı arabadaydılar, ikisinin de şehir dışından birlikte iş gezisine geldikleri iddia edildiğine göre bu yeterince garip görünüyor. Daha da tuhaf olan, her iki arabanın da kaslı arabalar olmasıydı. Bu size ne gibi geliyor?"

"Daha önce söylediğin gibi, korumalar. Ama Bölge Savcısı onlarla birlikte değil miydi?" Dillon, "Ondan iz yok," dedi.

"Bu da onların muhafız olmadığı anlamına geliyor. Yardakçı teorisine geri döndük." "Hemen hemen. Dikkatli ol, tamam mı? Ciddiyim. Altınıza dikkat edin."

Ahırın traktörün sığabileceği kadar büyük yapılmış çift kapısına baktı ve dışarıdaki kamyonunu ve kamyonunda ne olduğunu, daha doğrusu kimin olduğunu düşündü. Julie'yi bekleme oyunu artık geçerli değildi, hele de onu arayan iki haydut varsa. Traktörden uzaklaştı ve onu saklandığı yerden çıkarmak için kapılara doğru yöneldi. Çalı kesme işi beklemek zorundaydı.

"Teşekkürler, Dillon. Daha sonra tekrar kontrol edeceğim."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve çift kapıyı iterek Cooper'ın beyaz kamyonetinin tarladan yola doğru ilerlediğini tam zamanında gördü.

Julie Webb sürücü koltuğunda.

Chris küfretti ve kamyonetine doğru koştu. Sürücü tarafındaki kapıda patinaj yaparak durdu, çizmeleri toprakta kayıyordu. Ön sol lastik -ki çok büyük olduğu için beş yüz dolara mal olmuştu- tamamen patlamıştı. Beyaz pikabın yola çıktığını ve kuzeye, kasabaya doğru döndüğünü görmek için tam zamanında döndü. Bir dakika sonra Julie bir virajı dönmüş ve sık çam ağaçları onu gözden saklamıştı.

Bir kişneme Chris'in arkasını dönmesine neden oldu. Palomino ağılın çitlerine sürtünüyor, yerden tatlı yonca parçaları koparıırken başını parmaklıkların üzerinden uzatıyordu.

Chris ahıra koştu. Bir dakika geçmeden palominoya bir koşum takımı ve dizginler taktı. Eyer için zaman yoktu. İğdişi ağıldan çıkardı, yelesinden bir avuç yakaladı ve sırtına atladı.

"Evet!" diye bağırdı, kalçalarını ata doğru sıkarak. İğdiş ciyakladı ve tarlada kemik kıran bir dörtnala kalktı. At yola varmadan hemen önce Chris dizginleri çekerek ikisini de ormana doğru fırlattı.

Onuncu Bölüm

Julie kamyoneti yolda tutmak için mücadele ederken çakıllar tekerleklerin altından bir dalga gibi yuvarlanıyordu. Ayağını gazdan çekti ve kamyonet düzleşti. Çok hızlıydı. Bu engebeli köy yolları için çok hızlı gidiyordu. Yavaşlamazsa kendini bir çukurda bulacaktı.

Gazı daha da keserek dikiz aynasına baktı. Arkadaşının kamyonetini çaldığında Chris'in ahırdan koşarak çıktığını görmüştü. Tanrıya şükür ki lastiklerinden birinin havasını indirmişti.

Bu kadar kızgın görüldüğünde onunla yüzleşmek yakın zamanda yapmayı umduğu bir şey değildi.

Düz yolda tekrar hızlanırken içinden suçluluk duygusu geçti. Seksi komşusuyla tanıştığı andan itibaren ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Peki o karşılığını nasıl ödedi? Şafaktan önce evden gizlice çıkmış, oraya vardıklarında adamın tuş takımına girdiğini gördüğü güvenlik kodunu kullanmıştı. Ve sonra, ıssız bir yerde olduğunu ve kendi başına kaçma umudu olmadığını fark ettiğinde, onun fark etmeyeceğini umarak dört çarpı dördün arkasına saklanmıştı.

Planı işe yaramıştı. Onu kasabaya götürmediği ve bunun yerine at kurtarma yerinden daha da uzakta, taşrada bir çiftliğe götürdüğü kısım hariç.

Önemli değildi. Artık ulaşım olduğuna göre Destiny'ye gidecek ve kamyonu sahibinin bulabileceği bir yere park edecekti. Ve onu aldığı için özür olarak içine bir tomar para bırakacaktı.

Bir başka keskin için yavaşladığında ağaçlar dar yola tecavüz ediyor gibiydi. Bu hızla giderse, oraya yürüyerek daha çabuk varabilirdi.

Virajdan çıktı ve başka bir düz yola girdi. Sağ taraftaki ağaçların arasından aniden koyu bir karaltı fırladı ve kamyonunun elli metre ilerisinden yola fırladı. Bir at! Frene bastı ve umutsuzca direksiyonu çevirdi. Kamyonet yan yatmış bir TIR gibi yana doğru kaymaya başladı.

Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım. Ata çarpacaktı.

Kamyonet kayarak durduğu sırada hayvan tiz bir kişneme sesi çıkardı ve yolun diğer tarafındaki ağaçlara doğru fırladı.

Julie'nin kalbi göğsüne çarpıyor, ön camdan bakarken nefesleri kesiliyordu. Elleri direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki nabzının parmaklarının arasında attığını hissedebiliyordu.

Az önce ne olmuştu öyle?

Gözlerini kırptırdı, bir nefes aldı ve atı bulmak için yolu taradı. Orada, otuz adım ötede, solda, başını eğmiş, sakın bir şekilde yolun kenarındaki uzun yeşil otları kemiriyordu. Dizginleri koşumundan aşağı sarkıyordu. Ama üzerinde eyer yoktu. Kaşlarını çatı. Önüne fırladığında atın üzerinde biri mi vardı? Her şey çok hızlı olmuştu. Ama atın boynuna eğilmiş bir şey, biri gördüğünden neredeyse emindi.

Kapısı uçarak açıldı. Sarsılarak döndü ve bir alarm çığlığı attı.

Açıklıkta çok kızgın görünen Chris Downing duruyordu.

Kadına dik dik bakarken kara gözleri neredeyse simsiyah görünüyordu.

"Defol. Dışarı."

* * *

CHRIS, Julie'yi kamyonetin yanında, Cooper'ın yeterince aptalca davranarak - ya da yeterince güvenerek- kabinde bıraktığı anahtarlar olmadan bırakarak, yolun karşısındaki ata doğru ilerledi. Yine de buralarda insanlar komşularının araçlarını çalmayı alışkanlık haline getirmezlerdi.

Kilitli olmayan kapılar . Chris ve Dillon'ın güvenlik konusunda bu kadar bilinçli tek nedeni, polis memurları olarak dışarıda gizlenen tehlikeleri ortalama bir vatandaştan daha fazla görmeleriydi.

Julie Webb gibi şehir dışından gelenler gibi.

Nefesinin altından küfretti ve atı ürkütmemek için kendini mümkün olduğunca sakın zorladı. Koşum takımını çıkarıp atın kadifemsi burnunu kaşırken onunla alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu. Sonra atı yolun diğer tarafına doğru yönlendirdi ve omuzlarına vurarak tırısla ormana geri gönderdi.

Adam ona doğru ilerlerken Julie'nin gözleri büyüdü. Önce adamın elindeki koşum takımına, sonra da ağaçların arasında kaybolan ata baktı. Adam gitmiyordu.

Ona atın da tıpkı bir kedi gibi eve dönüş yolunu söylemek için. Bırakalım merak etsin ve neden olduğu tahribat için belki biraz endişelensin.

Koşum takımını ve dizginleri kamyonun kasasına attı ve sürücü kapısını açtı.

"Atla."

Atın gittiği ağaçlara, sonra da kasabaya doğru giden yola özlemle .

"Az önce bana söyledin."

Onu belinden yakaladı ve kamyonetin kabinine kaldırdı. Kadının geri atlamasına ya da onunla tartışmasına fırsat vermeden arkasından tırmandı ve onu yana kaymaya zorladı.

Ona ters ters baktı ve kaymaya devam etti, sonra yolcu kapısının kolunu tuttu.

Chris onu kendine doğru çekti ve kolunu omuzlarına dolayarak tarafına sabitledi.

"Bırakın beni." Gözleri öfkeyle parladı.

Yüzü onunkine sadece birkaç santim kalana kadar eğildi, amacına ulaşmak için çok daha büyük olan cüssesini bilinçli olarak kullandı.

"Kamyondan atlamaya çalışmayacağına dair bana söz verirsen gitmene izin veririm."

Ona bakarken içinden bir ürperti geçti, gözlerindeki öfkenin yerini belirsizlik almıştı.

Ve böylece Chris'in kendi öfkesi de azalmaya başladı. Julie'nin yaşadıklarını yaşamış genç bir kadına gözdağı vermek kendisiyle gurur duymasına neden olmamıştı. Bir kez daha küfretti ve onu serbest bıraktı.

"Tek yapman gereken seni kasabaya geri götürmemi istemektir, ben de götürürdüm." Anahtarları kontağa soktu ve motoru çalıştırdı. "Beş yüz dolarlık bir lastiği kesmek ve arkadaşımın kamyonetini çalmak tamamen gereksizdi."

Adam yolun ortasında üç nokta dönüşü yapıp Cooper'ın çiftliğine doğru ilerlerken kadın sessizdi.

" ben kesmedim." Ona baktı.

"Sadece havayı ," diye açıkladı. "Bıçağım yok." Ellerini yatıştırıcı bir hareketle uzattı. "Eğer bıçağım olsaydı lastiği kesmezdim."

bıçağım vardı. Sadece bir başlangıç yapmam gerekiyordu. Kimseye ya da zarar vermek istemedim. Bu kamyonu sahibi için kasabada park halinde bırakacaktım."

"Sahibi hastanede ameliyattan çıktı. Birisi tarafından biricik kamyonunun çalındığının ve sonra da şehir merkezinde bulunduğunun söylenmesi gibi bir strese ihtiyacı yok. Bunu neden yaptın? Neden Dillon'ın evinden gizlice çıkıp benim kamyonumun arkasına saklandın ve Cooper'ın kamyonunu çalıp kaçtın? Tutuklu değildin ki. Ve bir telefonun var, değil mi? Taksi isteseydin, bir tane çağırabilirdin."

Kadın homurdandı ve küçük bir kahkaha attı. "Taksi çağıracaktım ama arkadaşının çiftliğinin adını unuttum. Telefonumdaki GPS de nerede olduğumu bulamadı. Görünüşe göre, o at çiftliği benim pek de akıllı olmayan telefonumun haritalarında yok."

Başka bir virajda direksiyonu kırdı. "Buranın adı Harmony Haven." Ona baktı. "Benden korkuyor musun?"

"Ne? Senden korkmak mı? Neden böyle düşündün ki?"

Öfkeyle başını salladı. "Benden kaçmak için sıvıştın, bir kamyon çaldın. Buna önsezi diyebilirsin."

Bu kez gözlerini devirme sırası ondaydı. "Tamam, tamam. Sana tamamen güvenmiyorum olabilirim ama uzun zamandır kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum. Sadece o misafir odasında oturup sabah bana soracağın soruları düşündükçe seni daha fazla bu işe bulaştırmak istemediğimi fark ettim. Bu benim savaşım. Senin değil."

Cooper'ın çiftlik evine giden uzun toprak yola saptı. Eve vardığında kamyonu park etti ama kabini serin tutmak için motoru çalışır durumda bıraktı. Yaz sıcağı sabahın bu erken saatinde bile rahatsız ediciydi.

Yüzünü ona dönerek sağ kolunu koltuğun arkasına koydu.

"Bakalım her şeyi doğru muyum? Kocanız sizi öldürmeye çalıştı, hem de iki kez. Ben de seni kurtarmak için onu öldürmek zorunda kalan polis memuruyum. Sanırım zaten olabileceğim kadar derine indim."

Yüzü açık pembe bir renk aldı. "Böyle söyleyince kulağa çok az ve çok geç gibi geliyor. Ama en azından bundan sonra seni bu işe bulaştırmayarak koruyabilirim."

"Ben bir polis memuruyum "un hangi kısmını duymadın? Julie, ben bir dedektif ve yarı zamanlı SWAT memuruyum. Benim işim seni korumak ve idari izinli olsan da olmasan da neler olup bittiğini öğrenmek. Ve eğer hala tehlikedeysen, neden ve kimin peşinde olduğunu bulmak da benim işim."

Gözleri büyüdü.

Başını salladı ve derin bir iç geçirdi. "On üç yıl önce üniversiteden mezun olduğumdan beri polisim. Vücut dilini okuyabilirim. Ve şu anda sizinki, kocanızın hayatınıza yönelik girişimlerinde tipik aile içi şiddetten daha fazlası olduğunu düşündüğünüzü haykırıyor, eğer bu vakalarda tipik diye bir şey varsa."

Kadın bir şey söylemeyince motoru kapattı ve kapısını iterek açtı. "ama. En azından bunu konuşurken seni içeri götürmeme izin . Ve bunu yaptıktan sonra, eğer hâlâ şehre gitmek istiyorsan, seni kendim götürürüm. Kamyonetimle."

Onun planını kabul etmedi ama kaçmaya da çalışmadı. Bunun bir ilerleme olduğunu düşündü.

Dört nala koşan toynakların sesi onlara ulaştığında ön verandaya doğru gidiyorlardı. Adam onu hemen arkasına itti ve silahını çekti. Palomino cinsi at köşede belirdi, yelesini savurdu ve ondan birkaç adım ötede durduğunda bir homurtu çıkardı.

Chris silahını kılıfına soktu ve ön kapıyı açtı.

"İçeri girin," dedi. Kadın hareket etmeyince, "Lütfen?" diye ekledi.

Kadın tereddüt etti, sonra içeri adım attı.

Chris kapıyı çekmeye başladı ama kadın elini Chris'in elinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Atı ağıla geri koyacağım. Hemen döneceğim."

On Birinci Bölüm

Birkaç dakika sonra Julie, Cooper'ın evindeki mutfak masasında oturmuş, karşısında oturan gömleksiz Chris'i izliyordu. Gömleği ata bindiği için terden sıırıslam olmuştu, bu yüzden lavaboda yıkamış ve kuruması için bir sandalyeye asmıştı. Saçlarını da musluğun altında duruladı. Julie gerçek bir duş almadan banyoda olabildiğince tazelenmişti. Ve şimdi umutsuzca onun dikkatini tamamen dağıtmadığını iddia etmeye çalışıyordu.

Kalın saçları, parmaklarının dokunmak için kaşınmasına neden olan tarçın kahverengisi dalgalar halinde kurumaya başlamıştı. Ama çok daha cazip olan, altın tenli, etkileyici derecede kaslı göğsüydü.

Chris Downing'in yakışıklı yüzünün yanında ağız sulandıran bir vücudu vardı. Ve onun çekiciliğine karşı hiçbir şekilde bağıışıklığı yoktu. Onu, kaslı göğsünün ve karın kaslarının iniş çıkışlarına gözlerini dikip bakmaktan alıkoyan tek şey, adamın onu sorularla sorguya çekmesiydi -Bu sorular, karşısında oturan inanılmaz erkek örneğine duyduğu heyecanı azaltmaya doğru uzun bir yol kat ediyordu.

Beş ay önce kendisine saldıran kocasıyla ilgili daha fazla ayrıntı vermesini istemişti. Ona geceyi ve kocasının kefaleti ödedikten hemen sonra ortadan kaybolduğunu, izini kaybettirdiğini ve sadece avukatı aracılığıyla iletişim kurduğunu anlatmıştı. Bu da Julie'nin sürekli arkasını kollamasına neden olmuş, kocasının geri dönüp başladığı işi bitirmeye çalışacağından endişelenmişti.

"Kaybolduktan sonraki ilk ay her şey yolundaydı. Ama sonra ailesi saldırı hakkında yalan söylediğimi iddia ederek bir hukuk davası açtı. Ve küçük şeyler olmaya başladı, birinin lastiklerimi kesmesi gibi. Alan'ın ya da ailesinin beni taciz ettiğine ikna olmuşum. ADA'nın ofisi 7/24 koruma sağlayacak bütçeye sahip değildi, ki Nashville'de kalacaksam buna ihtiyacım vardı. Hukuk davasının bir sonucu olarak hesaplarımın çoğu , bu tür bir güvenliği de karşılayamıyorum. Bu yüzden kocama karşı açılan ceza davası sonuçlanana ya da hukuk davası için geri dönmek zorunda kalana kadar buraya taşındım. Dikkat çekmemeye çalışıyordum."

"Bu gerçekten işe yaradı," dedi Chris, ses tonu kuruydu. "Kocanızın ailesi size neden dava açıyor sanıyorsunuz? Bana kocanızın aleyhinde pek çok kanıt varmış gibi geliyor."

"Kathy bunun kendisine karşı açılan ceza davasını baltalamak için bir araç olduğunu söyledi."

Chris başını salladı. "Hukuk davalarında ispat eşiği ceza davalarına göre çok daha düşüktür. Sivil bir karar medyayı kendi lehlerine çevirebilir, belki bir jüri üyesini değiştirebilir, her ne kadar şeyleri görmezden gelmeleri gerekse de."

Eliyle masaya vurdu. "Yani vurulma olayından sonra bölge savcısını aramanızın nedeni ceza davası mıydı? Nelson'ı etmek için mi?"

Başını salladı. "Bu ve gerçekten arayabileceğim başka kimseyi tanıımıyordum. Avukat tutacak değilim ya. Onun tavsiyesini istedim ve o da hemen yola çıktığını söyledi."

"Onun için çok hoş."

"Sanırım."

Bir an için onu inceledi. "Kocanız sizi Destiny'de bulduğunda ne hakkında tartışıyordunuz?"

"Tartışmak mı?"

"Kocanızla yüzleşmeden önce iki kez çılgılık attığınızı duydum, tartışma sırasında yükselen sesleri duydum. Çılgılları anlıyorum. tehdit etti, bıçakla yaraladı. Ama kavga ettiğiniz konu neydi?"

"Nashville'de onu vurduğum ve kendi deyimiyle kaçtığım için kızgın olduğunu hatırlıyorum. Beni tehdit etti, kolumdan tutup sarstı. Bunu yaptığında muhtemelen ağlamışımdır. Çoğunlukla ona gitmesini ve beni rahat bırakmasını söyleyip durdum."

Adam ona inanmıyormuş gibi baktı. Chris eve girdiğinde Alan'la ne konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. Ama çok korkmuştu. Aralarında geçen öfkeli sözler zihninde karmakarışık.

"Son karşılaşmanızda onu vurmuştunuz. Bu sefer bir silahtan mı endişelendi?" Chris sordu.

"Benim silahım yok. O gece polis evime geldiğinde kanıt olarak teslim etmek zorunda kaldım."

"Kocanız bunu biliyor muydu?"

"Muhtemelen. Bunun hakkında hiç konuşmadık. Emin olamıyorum. Aslında, silahımın olup olmadığını sorduğunu hatırlıyorum. Yani, evet, sanırım endişeliydi."

bu konuda."

Yüzündeki şüphenin bir kısmı gitmiş gibiydi, sanki onu test ediyordu ve o da geçmişti. Ya geçemeseydi ne olacaktı?

"İçeri girdiğinde bıçak yanında mıydı? Mutfaktan mı aldı? Yoksa senden mi aldı?"

Artık şüphelenmemesi için çok fazlaydı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bıçağı ilk alan sen miydin? Kocanız onu sizden zorla mı aldı?"

"Bıçağım hiç olmadı."

"Yani üzerinde parmak izlerini bulamayacak mıyız?"

Ellerini yanlarına doğru uzattı. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Yatak odamdan çıktığımda Alan elinde bıçakla orada duruyordu. Yanında mı getirmişti yoksa mutfağımdan mı almıştı bilmiyorum."

"Evi kiraladığınızda yanınızda hangi bıçakları getirdiğinizi bilmeniz gerekir. Gördüğüm tüm kutulara bakılırsa, kocanız gelmeden önce bavullarınızı açacak vaktiniz olmamış."

"Doğru, her şeyi açamadım. Ama mutfak için kutuları açtım. Destiny'ye geldiğimden beri ilk düzgün yemeğimi hazırlamak için sabırsızlanıyordum. Benim bıçaklarımdan birini mi aldı yoksa kendi bıçağını mı getirdi gerçekten bilmiyorum."

"Ne hakkında tartışıyordunuz?" diye tekrar sordu, sorular arasında ona soluklanma fırsatı bile vermiyordu.

"Ona beni yalnız bırakmasını söyledim. Neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Çünkü işler yolunda . Kocanızın amacı sizi öldürmek olsaydı, siz daha orada olduğunu bile anlamadan gizlice yaklaşır, sizi bıçaklar ya da vururdu. Bunun yerine, sizinle yüzleşti. İşte asıl soru. Kocanızın öldürülmeyi göze alacak kadar çok istediği neyiniz var?"

On İkinci Bölüm

Chris yanındaki mutfak sandalyesinin üzerinde asılı duran gömleğini kontrol . Sonunda giyecek kadar kurumuştı, bu yüzden başının üzerine çekti ve yerine oturttu.

"Sanırım Alan kasanın anahtarından bahsediyor olabilir," dedi Julie onun karşısındaki koltuğundan.

"Güvenli mi? Ne güvenliği?"

"Yaklaşık dokuz ay önce Alan'la ayrıldığımızda, o isteyken tüm kilitleri değiştirdim. Öfkeli, huysuz, agresifti, yüzünüze karşı agresifti ama asla bana vurmuyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve bu beni korkuttu. Ben de uzaklaştırma emri çıkarttım. Ve kilitleri değiştirttim. Bu onu daha da kızdırdı. Sonraki aylarda sürekli aradı. Evden farklı şeylere ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Ne zaman bir şeyden bahsetse, onu paketleyip evine gönderirdim. Ama hiç tatmin olmuyordu. Sanki gelmesine izin vermem için bahaneler uyduruyor gibiydi. Bu ileri geri tartışmalar dört ay boyunca devam etti. Sonra bir gece eve girdi ve gerisini biliyorsunuz."

"Dokuz ay önce ondan ayrılmanıza neden olan belirli bir olay var mıydı?"

Onun sorusunu düşündü, sonra omuz silkti. "Daha çok bir dizi gibi. Evliliğimizin ilk yıllarında ailemden hiç bahsetmedi. Ama geçen yıl, görünürde hiçbir neden yokken onları gündeme getirmeye başladı. Onları hatırlayabileceğim bir şey olup olmadığını sordu. Ben de ona önemli olanın anılarım olduğunu söyledim. Bu onu gerçekten kızdırmışa benziyordu. Sonra onlara ait fiziksel olarak sahip olduğum tek şeyin bir kutu dolusu resim ve ıvır zıvır olduğunu söyledim. Elimdekileri ona göstermemi istedi. Eğer bu kadar garip , muhtemelen gösterirdim. Ama o kadar garip davranıyordu ki reddettim. Çılgına döndü. Ertesi gün kilitleri değiştirdim."

"Bir kasadan bahsetmiştiniz. Bu kutuyu oraya mı koydunuz?"

"Hayır. Fotoğraflar, takılar, Naomi'nin saç tokaları, babamın beyzbol kartları, hepsi henüz açmadığım bir kasada.

ölümlerinden beri. Bahsettiğim kasa Nashville'deki evimizde. Alan dün Destiny'deki evime girdiğinde, bana aşağılık isimler taktıktan ve vurulma olayı ve benim ayrılmam hakkında atıp tuttuktan sonra, bir noktada anahtarı ona vermemi istedi."

"Ne anahtarı?" Chris sordu.

"Sen içeri girdiğinde ben de ona aynı şeyi sormak üzereydim ve işler kontrolden çıktı. Söylemek istediği daha çok şey olduğu izlenimine kapıldım. Ama hiç şansı olmadı. Kasada ona ait bir şey olduğunu düşündüyse, yanıliyordu. Mesele şu ki, Alan bana saldırdıktan sonra boşanma davası açtım. Ve ona zaten verdiklerimin üzerine, bekleyen boşanma kararnamesinde listelenen her şeyi verdim. Anladığım kadarıyla bir şey kaybetmiş, belki de kimsenin bilmesini istemediği bazı önemli evraklar. Emin değilim. Ama dediğin gibi, önemli bir şey olmalı. Aklıma Nashville'deki evdeki kasadan bahsediyor olabileceği geldi. Evi satın aldığımızda oradaydı ve doğum belgelerimizi, pasaportlarımızı ve gibi şeyleri saklamak için iyi bir yer olacağını söylediğini hatırlıyorum. Ama sonra unuttum. O kasayı hiç kullanmadım ama belki o kullanmıştır. Ve belki de anahtarın bende olduğunu düşünmüştür."

"Öyle mi?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Alan tam anlamıyla bir istifçiydi. Ben ise her şeyi düzenli ve basit tutmaya çalışırdım. Ne zaman evin etrafında bir şeyler bıraksa onları kaldırırdım. Bir yerde bir anahtar bıraktıysa, onu önemsiz bir çekmeceye atmış olmam çok muhtemeldir. Ama anahtarın bende olduğunu düşünse bile, eve girip, ne bileyim, kilidi açmaya çalışması daha kolay olmaz mıydı? Sadece bir anahtar için beni buraya kadar takip etmesi çılgınca görünüyor."

"Muhtemelen kasanın içinde ne olduğuna bağlı, eğer gerçekten de buraya gelme nedeni buysa. Yer kasaları genellikle son derece ağırdır ve montajı için özel ekipman gerekir. Evinize öylece girip kasayı yanında götürmüş olamaz. Ve eğer usta bir kilit açıcı değilse, kasayı açmak için bir çilingire ihtiyacı olacaktır. Ön kapının kilidini ve kasanın kilidini açması için profesyonel bir çilingir bulması zor olurdu. Bir şeyler olduğunu anlarlar ve muhtemelen polisi ararlar."

Başını salladı. "Bu şekilde düşündüğünüzde, buraya gelmenin risk almaya degebileceğini düşünüyorum - eğer doğru yolda ilerliyorsak bile. İşte

buraya gelmesinin tamamen başka bir nedeni olabilir. Ama aklıma gelen tek anahtar bu."

"Nelson'a kasadan bahsettin mi?"

Başını iki yana salladı. "Neden ki? Alan'ın söylediği şeyi bana sorman şu anda aklıma gelmesinin tek nedeni."

"Yapma."

Kaşlarını çattı. "Savcı Yardımcısına söylemeyecek misin? Neden?" "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Tekrar soruyorum, neden?"

"Çünkü sana kasabayı terk etmeni, kocanın seni bulmaması için saklanmanı söyleyen oydu. Ve yine de buldu. Onun dışında burada, Destiny'de olduğunu kim biliyordu?"

Çok durgunlaştı. "Başka kimse yok. Söylediğim tek kişi Kathy. Ama Alan'a nerede söylemedi. Mahkemede onunla savaştırdım yardım eden kişi Kathy."

"Peki kocanız sizi nasıl buldu?"

"Dedektif olan sensin. Sen söyle."

Alaycılığı ve bariz hayal kırıklığı onu gülümsetmişti. Onu zorluyordu, muhtemelen karakola dönüp resmi bir mülakata girseydi şefin yapacağından daha fazla zorlayacaktı. Ama bu muhtemelen onu ekibe teslim etmeden önce soru sormak için tek şansıydı ve alabildiği kadar çok cevap almaya niyetliydi.

"Nashville'den ayrıldıktan sonra doğrudan Destiny'ye mi geldin?" diye sordu. "Hayır. Nerede saklanacağımdan emin değildim. Eyaleti dolaştım, kontrol ettim

yerleşmeden önce birkaç küçük kasabayı gezdim. Destiny'nin inmek istediğim yer olduğuna karar vermem yaklaşık bir hafta süren keşiflerimi aldı."

"Buraya getirdiğin araba senin mi?"

"Benim."

"Evinizden ayrıldığınızdan beri benzin ve yiyeceği nasıl aldınız?"

"Hepsi nakit. Televizyonda yeterince suç programı izledim. elektronik iz."

Başını salladı. "Güzel. Destiny'deki evi nasıl kiraladınız?" "Yine nakit. Evi bir ilanda gördüm, numarayı aradım, ev sahibiyle tanıştım.

nakit ödedim ve sahte bir isimle imza attım." Yüzü hafifçe kızardı.

"Muhtemelen tam olarak yasal değildi, ama yine de Alan'ın

beni bulmak için. Sanırım ev sahibi kimlik isteseydi başım belaya girebilirdi. Ama yapmadı."

"Buralarda insanlar büyük şehirlerde olduğu kadar şüpheli değiller. Nelson hakkındaki soruma hiç cevap vermediniz. Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Sıradan arkadaşız, çok az. Onunla ve Alan'la üniversite son sınıftayken birkaç ay önce tanıştım." Gözlerinde bir tür duygu parladı. Hüzün mü? Acı mı?

"İyi misin?" diye sordu.

Cesaretlendirici bir nefes aldı. "Evet, özür dilerim. Sadece düşünüyordum. Her neyse, ben... okulda zor zamanlar geçiriyordum ve kendi halimdeydim. Kathy sınıflarımdan birindeydi. Adını biliyordum ama hepsi bu kadardı. Sanırım bana acıdı. Arada bir takılmaya başladık. Bir gün, sanırım ne kadar üzgün olduğumu gördü ve o gece okulun futbol maçına gitmem için ısrar etti. Bir arkadaşını iptal ettiği için fazladan bir bileti vardı. Oraya gittiğimizde Alan'ın yanına oturduk. İkimiz de onu tanı mıyorduk ama o kendini tanıttı ve maç sırasında birbirimizi biraz tanıdık. Ondan sonra ara sıra sinemaya ya da diğer üniversite etkinliklerine giderdik."

"Yani üçünüzün arkadaş olduğunı söylemek doğru olur mu?"

"Arkadaştan çok tanıdık gibiydiler. Alan ve Kathy ile oldukça iyi anlaşıyordum ama birbirlerine karşı yağ ve su gibiydiler. Alan'a tahammül ediyordu ama ondan pek hoşlanmıyordu. İkisiyle de arkadaş kalmaya çalıştım ama Alan'la çok çabuk ciddileştik. Zor zamanlarımda bana yardım etti. Ve erkek delisi olduğunuzda bazen diğer arkadaşlarınızı unutuyorsunuz. Kathy ve ben hiç yakınlaşamadık çünkü genelde Alan'la birlikteydim. Mezuniyetten hemen sonra evlendik. Ya da en azından benim mezuniyetimden sonra. Alan birkaç dersten kalmış ve diplomasını alamamıştı. Ben mezun olduktan sonra derslere girmeyi bıraktı ve ailesinin işi olan Webb Enterprises'a girmeye karar verdi." Elini salladı. "Bunların hiçbiri konuyla ilgili değil."

Chris bu noktada konuyla ilgisi olmayan bir şey varsaymak istemiyordu ama şu anda sormak istediği başka sorular vardı. "Nelson düğünüze katıldı mı?"

"Hayır. Onu biz davet etmedik." Yanakları hafifçe pembeleşti. "Şimdi bunu söylemek utanç verici. Yani, biz arkadaş olmasak bile o bir arkadaştı."

gerçekten yakındı. Ama dediğim gibi, Alan ondan hoşlanmıyordu. O yüzden davet etmedi. Sanırım Alan'ı ona tercih ettiğimi söyleyebilirsiniz."

"Belki de sadece Alan'la düşünüyordun. Belki de ondan hoşlanıyor ve sana içerliyordu. Ne de olsa ikiniz de onunla aynı futbol maçında tanıştınız."

Başını iki yana salladı. "Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı, hiç ifade etmedi. Alan da ona iki kere bile bakmadı. Onun tipi değildi."

Tartışmasını engellemek istercesine ellerini kaldırdı. "Sen önce, biliyorum - o uzun boylu ve sarışın, çoğu erkeğin hoşuna gider, ben ise kısa boylu ve esmerim. Ama Kathy ile anlaşabilseler bile, onun gibi güçlü kişiliğe sahip kadınlara ilgi duymuyordu.

Onunla ilgili her şey , sinirlendiriyordu. Ve bana eski kız arkadaşlarının fotoğraflarını gösterdi. Hepsi benim gibiydi; kısa boylu, esmer."

Chris, Kathy Nelson'ın daha parlak, daha makyajlı görünümüne kıyasla Julie'nin çekiciliğini kesinlikle . Nelson sofistikeydi ama sahte görünüyordu, oysa Julie komşu kızı tipindeydi, güzel bir komşu kızı ama yine de ayakları yere basan, cana yakın. Yine de bu, Alan'ın her ikisinden de etkilenmeyeceği anlamına .

"Eğer ikiniz de Nelson'ı takip etmediyseniz, o zaman neden Nashville'den buraya kadar gelecek kadar sizin davanızla ilgileniyor?"

"Onu hiç takip etmedik. Üniversiteden beri onu ilk kez Alan'ın tutuklandığı gece görmüştüm. Bu davayı bu kadar kişisel almasının nedeni de Alan'ın Nashville'de ünlü biri olmasıydı. Paralı bir aileden geliyor. Ailesi yüksek sosyete çevrelerinde tanınıyor ve saygın bir hayırseverdi. Kathy ise valilik ofisine girmenin yollarını arayan bir kariyer muckety- muck. Alan Webb gibi yüksek profilli birine karşı kazanabilirse, kimsenin cebinde olmadığını ve suça karşı sert olduğunu kanıtlayacağını düşündüğünü bana sır olarak vermedi.

Kendine bir isim yapacak ve siyasi kariyerini oluşturma yolunda ilerleyecektir."

Bu kısım Chris'i hiç şaşırtmadı. Destiny'de bile insanlar Kathy Nelson'ı ve siyasi hedeflerini duymuştu. Ama başka bir nedeni de olabilirdi. Eğer Julie yanılıyorsa -eğer Kathy Alan'dan hoşlanıyorsa ve onun yerine Julie'yi seçtiğini düşünüyorsa- belki de Alan'a karşı açılan davanın başında olmak

üniversitede onu ekmesinin öcünü almanın bir yoluydu. Yine de üç yıl sonra böyle bir kin beslemek pek olası görünmüyordu.

Özellikle de Kathy evli olduğu için.

Chris, Kathy'yi potansiyel bir şüpheli olarak araştırıp araştırmadıklarını görmek için ekibiyle kontrol etmeyi not etti. Sadece temelleri korumak için.

"Kocanızın Nashville'de size saldırdığı geceye geri dönelim.

Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık beş ay önce, yirmi beşinci doğum günümde."

Chris'in içinde hastalıklı bir his . "Seni öldürmeye çalışmak için iyi bir gün olduğundan değil ama doğum gününde mi? Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten." Ellerini yine birbirine dolamıştı. "Daha önce de söylediğim gibi, yaklaşık dört aydır ayrıydık. Şimdi geriye dönüp baktığımda, evliliğimizin hiç de umduğum gibi olmadığını görüyorum. Üniversitedeyken üzerime titrerdi. Ama o yüzük parmağıma takılır takılmaz, işler soğudu, değişti. İlk başta, okulu bırakıp aile işinin başına geçtiği için olduğunu düşündüm. Çok stres altındaydı. Ben de sevdiği alanda çalışamadığı için hayal kırıklığına uğradığını düşündüm."

"Hangi alandı o?"

"Botanik. Bitkilerle çalışmayı kesinlikle çok severdi. Tıbbi özellikleri ve organik olarak yetiştirilen ürünlerden nasıl daha fazla verim alınabileceği hakkında saatlerce konuşabilirdi. Şirketin başına geçmeden önce bir süre kendi kariyerini yapmayı planlamıştı. Ama işler bu şekilde yürümedi. Kendisi tek çocuktı ve babasının sağlığı kötüye gidiyordu. Umduğundan çok daha erken devreye girmek zorunda kaldı. Webb Enterprises'da çalışmaya başladıktan sonra depresyona girmeye ve kendini benden uzaklaştırmaya başladı. Belki de onun için bahaneler uyduruyordum. Belki de sadece benden hoşlanmıyordu."

Acı yine oradaydı, çenesinin gerilmesinde, dudaklarının incelmesinde. Bir zamanlar kocasını sevmişti, bu çok açıktı. Ve şimdi bile, neden ona sırt çevirdiğini anlayamıyordu.

Chris de yapamazdı.

Alan neden onu öldürmeye çalışmıştı? İki kere mi?

Sözlerini geçiştirmek istercesine ellerini tekrar salladı. "Ayrılmamızdan kısa bir süre önce, bir gece işten sonra eve huysuz bir şekilde geldiğini ve saatlerce ofisine kapandığını hatırlıyorum. Akşam yemeği için bile dışarı çıkmazdı. Ve dışarı çıktığında, sanki... sanki

farklı bir insandı. Ciddi ve öfkeliydi. Ertesi gün arayıp bir haftalık tatile çıkmam için ısrar etti, uzaklaşmamız gerektiğini söyledi. Her şeyi öylece bırakamazdım. İnsanlar bana güveniyor." Ellerini iki yana açtı. "En azından eskiden öyleydi. Alan'ın bana saldırmaması ve benim de onu vurmamla ilgili haber medyanın eline geçince işten ayrılmak zorunda kaldım. O noktada iş arkadaşlarım için bir sorumluluk haline geldim."

"Nerede çalışıyordun?"

Tereddüt etti, gözlerini kaçırdı. "Kâr amacı gütmeyen bir vakıf kurdum, işletme yönetimi diplomamı iyi bir şekilde kullanabileceğimi ve insanlara yardım edebileceğimi düşündüm. Ofis Nashville şehir merkezindeydi. Yetim hastalıklarla savaşmak için farkındalık ve para yaratmak için mücadele ettik - bir ilaç şirketinin olası tedavileri ve hatta tedavileri araştırmak için para ayırması için yeterince karlı olmayacak kadar nadir görülen hastalıklar. Ancak bu hastalıklar kurbanlar ve aileleri için yıkıcıdır."

Onu inceledi. Sesi biraz fazla parlaktı, sanki duygular zorlanmış gibiydi. Bir şeyler saklıyordu. Alan'la tanışmadan hemen önce geçirdiği zor zamanlardan bahsetmeye başladığı andan itibaren bunu hissetmişti. O zaman da gözlerinde bir acı parıltısı vardı, şimdi de aynı acı vardı.

"Julie?"

"Hmm?" Ön pencereye, yakında biçilmesi gereken dönümlerce yeşil çime bakıyordu.

"Kâr amacı gütmeyen kuruluşun adı neydi?"

Sertçe yutkundu. "Naomi'nin Umut Vakfı." Yine ona bakmadı. Ve sonra adam anladı. "Naomi bir arkadaş mıydı yoksa aileden biri mi?"

Şaşkın bakışları onunkilere yöneldi. O kadar uzun süre ona baktı , adam cevap vermeyeceğini sandı. Ama sonra derin bir iç çekti, yenilmiş görünüyordu.

"O benim kız kardeşimdi, benden bir yaş büyüktü. Ailem onu hastanelere götürmek için beş parasız kaldı, ülkenin dört bir yanında farklı uzmanlara uçtu. Hatta bir keresinde alternatif ilaçları araştırmak için Meksika'ya bile gittiler.

Hiçbir şey yardımcı olmadı. O kadar nadir görülen bir rahatsızlığı vardı ki bir adı bile yoktu. Onu tedavi etmeye çalışan her doktoru şaşırtmıştı. Üniversite son sınıftayken, benim de aynı okuldaki ilk yılımda onu vurdu. Dört ay sonra öldü. En azından artık acı çekmiyordu. Özgürdü. Ama ailem..."

Başını iki yana salladı. "Onlar göçmendi, annem ve babam. Londra'dan yıldızlar kesişen aşıklar. Her ikisinin de ailesi, yani büyükannem ve büyükbabam, onların çıkmasını onaylamamış. Bu yüzden reşit olur olmaz evlenmişler ve bu ülkeye taşınmışlar. Yeni bir başlangıç yapmak, kendilerine ait bir miras inşa etmek için ailelerini, geçmişlerini, aşına oldukları her şeyi terk ettiler. Onlar aslında Romeo ve Juliet'ti, Amerikan rüyası için buraya gelmişlerdi.

"Hiç paraları yoktu, aileleri onları evlatlıktan reddetmişti ve sahip oldukları her şey için savaşmak zorundaydılar, ki bu asla çok fazla değildi. Tüm birikimleri Naomi ve beni üniversiteye göndermek üzerine kuruluydu. Ama Naomi..." Başını iki yana salladı. "Naomi babasının kızıydı. O öldüğünde babam bunu kaldıramadı. Kendini vurdu. Cenazesinin ertesi günü annem aşırı dozda uyku hapi ve alkol aldı."

Gözyaşları artık yüzünden aşağı akıyordu. Alt dudağı titriyordu.

"Bunu yaptıklarında akıllarından ne geçtiğini hep merak etmişimdir. Harap olduklarını biliyorum. Hepimiz yıkıldık. Ama bir yerlerde başka bir kızları olduğunu unuttular. Beni yapayalnız bıraktılar. Gidecek kimsem yoktu. Ama onların fedakârlıklarının boşa gitmesine izin veremezdim. Naomi birinci sınıftan sonraki yaz öldü, ve babam da hemen ardından. Bir ay sonra son sınıfın güz dönemi için kaydımı yaptırdım. Diplomamı almayı aileme borçlu olduğumu hissediyordum. Ama perişan haldeydim, derslerime konsantre olamıyordum. Birkaç ay sonra pes etmeye hazırdım. İşte o zaman Alan'la tanıştım. Hayatımı değiştirdi. Benim yanımdaydı, beni cesaretlendirdi. Ve sonra o... sonra o..."

Elleriyle yüzünü kapattı, mutsuzluğu onu ele geçirirken omuzları titriyordu.

Chris ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Hiçbir şey yapmamaya dayanamıyordu, bu yüzden bir şansını denedi ve sonuçlarını lanetledi. Onu ayağa kaldırdı ve kollarını ona doladı.

"Çok üzgünüm Julie," diye fısıldadı, başının üstüne yaslayarak. "Çok, çok üzgünüm."

Adam ona ilk dokunduğunda sertleşmişti. Ama sonra onun karşısında erimiş gibiydi, kollarını onun beline doladı ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülüp gömleğini ıslatırken ona yapıştı.

Adam kızın saçlarına yatıştırıcı sözler fısıldarken uzun süre orada durdular. Sonunda fırtına dindi, gözyaşları durdu ve o artık

daha uzun süre titremek.

Sonunda, son bir kez burnunu çekerek kendini geriye itti ve ona sulu bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

Güzel mavi gözlerindeki acı, onu tekrar kollarının arasına almak istemesine neden oldu. Ama bu dürtüyle savaştı ve yerine sadece karmakarışık saçlarını nazikçe gözlerinden uzaklaştırmasına izin verdi, ardından ellerini yanlarına bırakmadan önce son gözyaşlarını yanaklarından sildi.

"Her zaman." Gülümsedi ve aralarında çok ihtiyaç duydukları boşluğu yaratmak için geri adım attı.

Titrek bir nefes aldı. "Kalbimin ya da gömleğinin buna daha fazla sanmıyorum. Sorularınızı sormayı hemen şimdi bitirseniz iyi olur."

"Yapmak zorunda değiliz-"

"Evet. ," dedi. "Alan'ın yaptığı şeyi neden yaptığını bilmek istiyorum. Senin de soruşturmanın çözülmesine ihtiyacın var. Hayatlarımıza devam edebilmek için ikimizin de bu davanın kapanmasına ihtiyacı var. O yüzden devam et. Başka ne bilmek istiyorsan sor."

"Pekâlâ. Peki ya nakliyeciler?" "Nakliyeciler mi?" Kaşlarını çatı. "Ne olmuş onlara?"

"Dün öğleden sonra mobilyalarınızı ve eşyalarınızı getirdiler. Nashville'den geldiklerini varsayıyorum. Onlara da nakit ödeme yaptınız mı? Yoksa onları kiralarken kredi kartı mı kullandınız?"

"Ayrıldığı gün bankaya gittim ve vadesiz hesabımdan birkaç bin dolar çektim, böylece bir süre nakitle yaşayabilirdim. Nakliyecilere de diğer her şey gibi nakit ödeme yaptım."

"Birkaç bin dolar - , birikimden değil?" diye sordu. "Maaş çekiyle ama birkaç bin dolar nakit çekmek için birikimlerime el atmam gerekir."

"Ortak hesaplarımızı donduran hukuk davasına rağmen, kişisel hesaplarımda hala bol miktarda para var. Çok savurgan olmadığım sürece dava kadar idare edebilirim. Para Alan ve benim için hiçbir zaman sorun olmadı. Dediğim gibi, bir ithalat/ihracat imparatorluğu olan aile işini devraldı. Botanik diplomasını almamış olsa bile, yan dalında -iş yönetimi- şirketi gerçekten iyi yönetecek kadar ders almıştı.

Ve zekiydi, gerçekten zekiydi. Şirket zor durumdayken

ekonomi kötüye gitti. Ama Alan devraldıktan birkaç hafta sonra kârlar yükseldi."

Bu Chris'e doğru gelmemiştir. Üniversiteden yeni mezun olmuş genç bir çocuk, aile işini tersine çevirebilmiş miydi? Alan'la ilgili pek çok şey kulağa doğru gelmiyordu. Chris bir dahaki sefere patronunu aradığında, Julie'nin eski kocasıyla ilgili geçmiş araştırmasının nasıl gittiğini öğrenecekti. Alan Webb'in doğumundan mezarına kadar tüm geçmişini öğrenmek istiyordu.

Julie sandalyesini masaya doğru itti ve kollarını beline sararak ayakta kaldı. "Gerçek para ödeyen bir işe girmek yerine kâr amacı gütmeyen kuruluştaki çalışmamı sağlayan şey buydu. Ailesinin işinde çalışmayı, ona yardım etmeyi teklif etmiştim. Ama o bu konuda endişelenmemi istemedi, hükümetin kız kardeşiminki gibi yetim hastalıkları araştırmak için kaynak ayırmasını sağlama hayalimin peşinden gitmemde ısrar etti. Bu gerçekten de yaptığı en iyi şeydi."

Kadının sesindeki acı ona evlilik köprüsünün altından daha çok su aktığını söylüyordu ama şimdilik bundan uzak durmaya karar verdi. Amacı onu mutsuz etmek değildi. Daha önce sorduğu sorulara ancak kesinlikle gerekliyse tekrar girecekti.

". Nakliye şirketine dönelim o zaman. Nakit kabul etmelerine şaşırdım. Bu tür şirketlerin çoğu kredi kartı ister."

"Evet, şey. Masanın birkaç yüz doların sizin için neler yapabileceğini bilseniz şaşırdınız."

"Onlara rüşvet verdin."

"Radarın altında kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Alan alçakça bir suç faaliyetine karışmış ve hükümet de ona karşı tanıklık etmem için bana yeni bir kimlik vermiş değildi. O sadece karısını öldürmeye çalışan bir kocaydı. Tek başımaydım. Yapabilseydim sahte bir isim kullanırdım. Ama kimlik istediler, bu konuda taviz vermediler. Nashville'den ayrılmak istediğime karar verdiğim , ihtiyacım olan eşyaları depoya koydurdum ve evdeki diğer her şeyi daha sonra halletmek üzere bıraktım. Daha önce de söylediğim gibi, yaklaşık bir hafta sonra nereye yerleşmek istediğimi biliyordum. Destiny'deki yeri kiraladıktan sonra, eşyalarımı teslim etmeleri için bir tarih ve saat ayarlamak üzere onları aradım."

"Birisi takip etmek isterse, evinizden nakliye şirketine ve da buraya doğrudan bir bağlantı var. Alan seni bu şekilde takip etmiş olabilir. Ama depoyu 7/24 izleyemezdi ki. Uyumak zorundaydı.

Bir ara. Alan uyurken nakliyeciler üniteyi yüklemiş olsaydı, sizinle olan bağlantıyı kaçırmazdı ve sizi bulamazdı - sizi nakliyeciler aracılığıyla bulduğunu varsayarsak. Bahse girerim bir ortağı vardı. Seni bulmak için tek başına çalışmıyordu." Onu dikkatle inceledi. "Ve sen buna şaşırmadın. Neden şaşırmadın?"

Omuz silkti. "Kocanız sizi öldürmeye çalıştığında, neden ölmenizi istediğini anlamaya çalışmak düşüncelerinizi tüketir. Beni ikinci kez bu kadar hızlı bulması beni şok etti. Bu da bana başka biriyle çalışıyor olması gerektiğini düşündürdü. Yardım almış olmalıydı. Özel bir dedektif tuttuğunu düşünemiyorum, hele de ceza davası başındayken. Bu mahkemede kötü görünebilirdi. Sanki beni takip ediyormuş gibi. Kötü biri, bir suçlu, muhtemelen Alan tehlikeli biri olmalı diye düşündüm. Yani, hayır, bu beni şaşırtmadı. Bir ortağı olduğunu düşündüm. Tek soru kim olduğu ve tabii ki Alan öldüğüne göre hâlâ ölmemi isteyip istemedikleri."

Kadının sesindeki acıyı, kafa karışıklığını ve öfkeyi dinlemek, kocasını öldürmek için onu bilerek bir araç olarak kullanmış olabileceğine dair daha önceki endişelerini hemen hemen yok etti. Cevaplarında tutarlıydı. İlerledikçe yalan uyduruyormuş gibi tereddüt etmedi. Ve vücut dili de ona dürüst geldi. Tanıklarla görüşme konusundaki onca yıllık deneyimine dayanarak, kadının şu anda söylediği her şeyin doğru olduğuna bahse girebilirdi.

Ya da en azından onun doğru olduğunu düşündüğü şey. Ama yine de onu rahatsız eden bir şey daha vardı.

"Bana her şeyi anlattın mı?" diye sordu. "Evet, tabii ki."

"O zaman neden hâlâ kaçıyorsun? Yanlış bir şey yapmadıysan ve saklayacak bir şeyin yoksa neden benden kaçmak için benim kamyonumun arkasına saklandın ve Cooper'ın kamyonunu çaldın? Kocanın senin peşinde olabilecek bir ortağı olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Peki dün seni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atan polise neden güvenmiyorsun? Tek başına kalmak istemenin gerçek nedeni ödeşmek değilse, bu hiç mantıklı değil."

Gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Alan'la birlikte size karşı kimin çalıştığını öğrendiğinizde bir polisin etrafta dolaşmasını istemezsiniz. Çünkü intikam almak istiyorsun."

"Bu çok saçma. Güvende olmak istiyorum, istediğim bu."

"O zaman neden benden kaçırıyorsun? Seni koruyabilirim."

"Seni sadece iki saniyedir tanıyorum," dedi, sesi öfkeyle titriyordu. "Alan'ı üç buçuk yıldır tanıyorum, bunun üç yılında onunla evliydim. Sen söyle bana. Ona güvenemezken sana neden güveneyim?"

Ve bu, aradığı bulmacanın son parçasıydı. Başından beri gözünün önündeydi. Onu bir komplocu olarak düşünmeyi bırakmış ve sadece bir kurban olarak düşünmeye başlamıştı. Ama onun neden kaçtığını hâlâ anlayamamıştı. Her şey güvene bağlıydı. Kız incinmişti, korkunç bir şekilde incinmişti ve adam burada, kızın da söylediği gibi, onu sadece "iki saniyedir" tanıyorken, inancını ve hayatını onun ellerine bırakmaya istekli olmadığı için onu azarlıyordu.

Tam bir pislikti ve bunu fark etmemişti bile. "Julie."

Kız cevap vermeyince, bir adım daha yaklaştı ve elini kendi eline aldı. Kadın onu çalıştı, ama adam sıkıca tuttu.

"Julie, belki bana henüz tam olarak güvenmiyorsun. Bunu anlıyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu anlıyorum. Ama buna objektif olarak bak. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Cevap istiyoruz. Alan'ın seni neden iki kez öldürmeye çalıştığının cevabı, senin geri dönmeni ve omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmadan ve başka birinin sana zarar vermeye çalıştığından endişelenmeden hayatını yaşamayı sağlayacaktır. Aynı cevap benim de bu davayı çözmemeye yardımcı olacak ve böylece ben de hayatıma, polisliğime geri dönebileceğim. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, bu işi bitirmek. O halde bir ekip olarak birlikte çalışmaya ve bu işi sonsuza dek bitirmeye ne dersiniz?"

Yüzündeki kararsızlığı, sanki seçeneklerini tartışıyormuş gibi alt dudağını çiğnemesinden anlayabiliyordu. Bir an için dönüp gideceğini düşündü. Ama sonra, çok yavaşça elini onunkine koydu.

Onun teninin ne kadar yumuşak olduğunu ve parmaklarını onunkilere geçirmenin ne kadar iyi hissettirdiğini fark etmekten kendini alamadı. Kızın mavi gözlerinin temasla birlikte açılmasından, onun da aynı şeyi düşündüğünü, elini tutmanın çok güzel olduğunu hissetti.

Alnında küçük kırmızı bir ışık çemberi belirdi.

Bir uyarı çığlığı attı ve tam ön cam tüfek ateşiyle patlarken onu kendine doğru çekti.

On Üçüncü Bölüm

"Yerde kal." Chris silahını kılıfından çıkardı.

Julie de ayağa kalkamazdı, iki yüz kiloluk koruyucu erkek onu parke zemine sıkıştırıramazdı.

Kadının üzerinden yuvarlandı ve yarı ayağa fırladı, silahını önünde tutarak pencereye doğru koşmaya başladı.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Eskiden ön pencere olan boşluktan ateş etti, sonra yere doğru eğildi. Dışarıda onlara ateş eden her kimse bir el daha ateş etti.

Julie kulaklarını kapadı ve gözlerini sıkarak kapattı. Kurşunların üstündeki duvarlara yerlerden sıva ve tahta parçaları yağıyordu. Gürültü ve toz karmaşası yatıştığında, Chris bir kez daha onun üzerine çömelmiş, silahını tavana doğrultmuştu. Diğer elinde telefonu vardı.

"İyi misin?" diye sordu ona.

bir ciğer dolusu alçı tozu solumuş gibi hissetti ama en azından hayatta olduğunu bildirmek için başını salladı. "İyi" olup olmadığına gelince, bu konuda karar vermekten kaçındı.

"Ben Chris," dedi telefonda. "Cooper'ın çiftliğindeyim, Julie Webb ile birlikte evde . Tüfek ateşi altındayız."

Chris ona hiçbir anlam ifade etmeyen polis kodlarından bahsederken Julie parçalanmış ön pencereye doğru baktı. Yere bu kadar yakın olduğu için yolu, hatta dışarıdaki dönümlerce çimenliği bile göremiyordu. Tek görebildiği, arazinin temizlenmiş kısmının kenarındaki ağaçlardan oluşan duvardı. Tetikçi neredeydi? Şu anda bile eve doğru ilerliyor muydu? Açıklıktan içeri eğilip onları vurmaya hazır mıydı?

Dehşete kapılmalı, gözyaşları ve sinirler içinde eriyip gitmeliydi. Ve belki de ilk kez biri onu öldürmeye çalışsaydı, o da öyle olurdu. Ama yaşadığı onca şeyden ve kaybettiği onca şeyden sonra, şu anda damarlarında dolaşan tek duygu öfkeydi.

Kesinlikle çok öfkeliydi.

Eğer tetikçi pencereden içeri , çıplak elleriyle onu parçalara ayırmaya çalışırdı. Tabii önce onu vurmadığını varsayarsak.

Tabii ki. İnsanların ona zarar vermeye çalışmasından bıkmıştı. Peki ya Chris? Bir kez daha hayatı tehlikede idi çünkü biri onun peşinden gitmeye karar vermişti ya da en azından öyle olduğunu varsayması gerekiyordu. İkisi arasında hedefin kendisi olması mantıklıydı. Ve Chris yine yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

"Bana yedek silahımı ver," diye tersledi, adam aramayı bitirdiğinde. "Yedek silahımı mı?"

Eğer durumları bu kadar vahim olmasaydı, adamın yüzündeki şaşkın gülerdi.

"Sende bir tane var, değil mi? Filmlerdeki ve televizyondaki tüm polislerde var.

Muhtemelen ayak bileğine bağlı. Uzman bir nişancı olmayabilirim ama nasıl ateş edileceğini bilirim. Poligonlara gittim. Yardım etmek istiyorum."

Nefesinin altında bir şeyler söyledi ve yüzündeki bıkkın ifadeden ne olduğunu bilmek istemediğinden oldukça emindi.

" bir kolluk kuvveti veya askeri deneyiminiz yoksa, sözde yedek silahımı ait olduğu yerde tutacağım. ama. Ateş hattından çıkarak bize yardım edebilirsin, böylece senin için endişelenmek zorunda kalmam. Dışarıdaki arkadaşımız her an daha da cesurlaştırabilir ve o cesurlaştığında senin de bir kurşun yemeni istemiyorum."

"Ya da o."

Başını salladı. "Ya da o. Gel hadi."

Adam onun üzerine çömeldi ve ördek gibi onunla birlikte ana odadan çıkıp kısa bir koridora doğru yürürken vücudunu kendi vücuduyla korudu.

Dışarıdan başka silah sesi gelmiyordu, bu da onu daha da tedirgin ediyordu. Adamın endişeli bakışlarına bakılırsa, bu durum onu da tedirgin etmişti.

"Burası." Onu bir kapı aralığından banyoya doğru itti.

Küçük, yüksek bir pencerenin altında, uzak duvarın dibinde eski moda bir küvet duruyordu.

"Atla."

Onu kaldırıp küvetin içine yerleştirmeden önce ne demek istediğini anlamasını beklemedi.

"Bu dökme demir. Serseri kurşunlara karşı size verebileceğim en iyi koruma bu."

Kurşunların duvarları delip geçeceği fikri aklına bile gelmemişti. Daha önce sakın kalmasına yardımcı olan öfke azalmaya başladı ve onu dişlerini gıcırdatacak kadar titremeye bıraktı.

"Peki ya sen?" diye sordu sohbet arasında. "Senin de girmen gerekmiyor mu?"

Yarı ayakta durmuş, pencerenin altından içeriği gözetliyordu. Ama kadın konuştuğunda eğildi, dudaklarında eğlenen, yarı gülümseyen bir ifade belirdi.

"Küvette sana katılmayı ne kadar istesem de," diye takıldı, "zamanlama doğru değil." Çirkin bir göz kırpma ekledi ve hatta bir kıkırdamayı bile başardı.

Böyle bir zamanda onunla flört ettiğine ya da onu son derece çekici bulduğuna inanamıyordu. Tam ona kesmesini ve vurulmadan önce kendisiyle küvete girmesini söylemek üzereydi ki, silah sesi evin içinde yankılandı.

Chris yere atladı.

Yüksek bir çınlama sesi Julie'nin ellerini kulaklarına götürmesine ve gözlerini kapatmasına neden oldu. Silah sesleri sonsuza kadar devam edecek gibiydi. Sonunda durduklarında, orada yatıyordu, nefesleri büyük halinde geliyordu, elleri hala kulaklarını kapatıyordu.

Gözlerini zorla açarak kendini oturur pozisyona getirdi. Güneş ışığı dış duvarı delik deşik eden küçük yuvarlak deliklerden süzülüyordu. Boya parçaları yere saçılmıştı; küvetle aynı renkteydi. Duyduğu çınlama sesi küvete isabet eden bir kurşun olmalıydı. Ve Chris'in söz verdiği gibi güvendeydi.

Ama o neredeydi?

Açık kapıdan koridora baktı ama koridorda pencere yoktu ve bir şey göremeyeceği kadar karanlıktı.

"Chris," diye fısıldadı, eğer tetikçi yakındaysa onu duymasını istemiyordu. "Chris? Neredesin?"

Kimse cevap vermedi. Parke zeminde diğer odalardan gelen ayak sesleri duyulmuyordu. Onu terk mi etmişti? Yalnız mı bırakmıştı?

Sertçe yutkundu, nabzının kulaklarında çınlamasına neden olan yükselen paniği bastırmaya çalıştı. Dışarı çok sessizdi. Chris tetikçiyle yüzleşmek için dışarı çıkmış mıydı? Vurulmamak için koridora dalmak zorunda kalmış ve serseri bir kurşunu mu yakalamıştı? Eğer açık kapının arkasında yaralı bir şekilde yatıyorsa, şu anda kan kaybediyor olabilirdi. Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramazdı. Onu kontrol etmeli ve eğer yaralıysa, bir şekilde ona yardım etmeliydi.

Küvetin içinde dizlerinin üzerinde doğrulmaya başlarken tüm vücudu sarsıldı. Bacağına bir şey süründü ve bir şaşkınlık çığlığı attı

kendini durduramadan. Aşağı baktı. Ne de olsa Chris onu yalnız bırakmamıştı.

Ona yedek silahını bırakmıştı.

* * *

CHRIS evin arkasından dolanarak ilerledi, tabancasını önüne aldı. Mümkün olduğunca az ses çıkarmak için çimenlerden uzak durdu.

Julie'yi içeride yalnız bırakmak onu neredeyse öldürüyordu. Ama kurşunlar duvardan gelmeye başlar başlamaz, tetikçinin eve girmesinin an meselesi olduğunu anlamıştı. Chris tetikçiyi dışarıda durdurabilirse Julie'nin hayatta kalma şansı çok daha yüksekti.

SWAT ekibi buraya gelirse şansı daha da artacaktı.

Saatini kontrol etti. Onları aradığından beri sadece on dakika geçmişti. Donna, Colby ve Randy muhtemelen yarım saat uzaklıktaki kiliseye gitmişlerdi. Max genellikle Chris gibi akşam ayinine giderdi. Ama Max İlk Baptist Kilisesi'nden bile daha uzakta yaşıyordu. Umarım ekibi, maliye memurundan kaçan bir kaçak içici gibi ona doğru hızla geliyordur. Yine de, en iyi ihtimalle, ilki on dakika içinde varabilirdi.

O ve Julie'nin on dakikası yoktu; elinde tüfek ve lazer dürbünü olan birine karşı değil.

Eğildi ve evin köşesinden baktı. Yan bahçe boştu ve kimseyi göremiyordu. Ama sağ tarafındaki sık ağaçlar çakıllı yola kadar uzanıyordu. Tüfeği olan birinin saklanabileceği milyonlarca yer vardı. Eğer Chris siper alamaz ve ateş eden kişiye yaklaşamazsa, 9 mm'lik silahı hemen hemen işe yaramazdı. İhtiyacı olan şey silahlı adamı dışarı çekmenin ve onu evden ve Julie'den uzak tutmanın bir yoluydu.

Duvarın arkasına çekildi, ahıra, kamyonetine, atların bulunduğu ağıla doğru baktı. Gergindiler, tedirgindiler, silah sesleri yüzünden bir ileri bir geri koşuyorlardı. Birini yakalamayı denemek için çok tehlikeliydi, hatta bir çeşit şaşırtmaca yaratmak için ata binmek bile - tüfek tarafından vurulmadan o kadar uzağa gidebileceğini varsayarsak. Hayır, silahlı adamın dikkatini çekmek için başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Bakışları evin yaklaşık elli metre gerisinde duran büyük gümüş propan tankına kaydı. Arazinin hafifçe sağ tarafına doğru, eve yakın bir yerdeydi.

Güneşte kuruyan yuvarlak saman balyalarından biri. Sağ tarafta daha fazla saman balyasının bulunduğu dönümlerce geniş ve açık bir tarla açılıyordu. Onu da geçince ahır ve atlar vardı; zarar görmeyecekleri kadar uzakta, ama hayvanların korkup kendi gürültülerini çıkaracakları kadar da yakın. Dillon ve Ashley yapmak üzere olduğu şeyi düşündükleri için bile onu öldürebilirlerdi. Ama Julie'nin hayatını kurtarmak karşılığında üç travma geçirmiş atın, yapmaya hazır olduğu bir pazarlık olduğunu düşündü.

Solunda, evden ölümcül bir koşu mesafesindeki sık çam ve meşe ağaçları siper olarak onu çağırıyordu; tabii onlara ulaşabilirse. O zaman etrafından dolaşabilir, tetikçinin yerini tespit edebilir ve bu tehlikeli çatışmayı sona erdirebilirdi.

Tabancasını kaldırdı ve propan tankına doğrulttu.

Bam! Bam!

Chris sağından gelen silah sesiyle irkildi. Julie arka kapı aralığında çömelmiş, en yakındaki yuvarlak saman balyasına doğru ateş ediyordu. Bir tüfeğin uzun ucu sol tarafta belirdi ve tam ona doğrultuldu.

"Geri çekilin!" Chris tüfekçiye doğru birkaç el ateş ederek Julie'nin içeri girmesini sağladı.

Ama eve doğru koşmak yerine ona doğru koştu, gözleri kocaman, yüzü solgundu.

Ahşap kaplama başının yakınında patladı. Chris saman balyasına doğru tekrar ateş etti ve Julie'ye doğru koştu. Tüfek geri çekildi. Chris Julie'yi belinden yakaladı ve silahını samanlara doğru tutarken onu evin temeline doğru itti.

"Eve geri dönmen gerekiyor," diye tısladı arkasını dönmeden. "Ben bu pisliği indirene kadar dökme demir küvete gir!"

"Yapamam." Sesi nefes nefese çıkıyordu. "Yaralandığından ya da yardıma ihtiyacın olduğundan endişelendim ve ön kapı gıcırdayarak açıldığında sana bakmaya geliyordum. İçeride başka biri var."

Tüfek samanların arasından geçti. Chris ve Julie ateş etmeye başladılar. Julie'nin silahı boş çıktı.

Tüfek geri çekilir çekilmez Chris yeniden doldurdu.

"Daha fazla mermiye ihtiyacım var." Julie kullanılmış şarjörü bir profesyonel gibi çıkardı ve elini uzattı.

"O silah için fazladan cephane kamyonetimde."

Ona başka bir zaman olsa gülmesine neden olacak sinirli bir bakış attı. Bu durumda tanıdığı çoğu insan korkudan sinerdi.

Julie değil. Sürprizlerle doluydu.

Evin içinden boş bir yankı duyuldu. İçeride her kim varsa muhtemelen Julie'yi arıyordu. Eğer dışarı çıkarlarsa, ikisinin de işi bitmişti. Hemen saklanmaları gerekiyordu.

Onu belinden yakaladı, ayağa kaldırdı ve ağaçlara doğru yönlendirdi.

İçgüdüsel olarak tekrar eve doğru çömelmeye çalıştı. Chris onu tekrar yukarı çekti.

"Koş," diye emretti. "Seni koruyacağım. Ağaçlara doğru git. Git!" Koşmaya başladı.

Tüfek samanların arasından geçti. Chris tüfeğin namlusunu kendisine doğru çekerek birkaç el ateş etti. Mermiler hemen yanındaki eve çarptı. Küfretti ve yana doğru eğildi. Evin içinden arka kapıya doğru koşan ayak sesleri geliyordu. Chris çaresizlik içinde tabancasını propan tankına doğru çevirdi ve tetiğe bastı.

Bir ısı ve ses patlaması onu içine çekerek geriye doğru savurdu. Kafatası ahşap kaplamaya çarparak çatladı ve görüşü bulanıklaştı. Odaklanmaya çalışarak başını salladı. Yoğun siyah duman ve alevlerden oluşan bir duvar ona doğru püskürdü ve ona çok ihtiyaç duyduğu korumayı sağladı. Evden uzaklaşarak ağaçlara doğru sallantılı bir koşu tutturdu.

Bölüm On Dört

Julie, Chris'le aynı ağacın etrafından eve ve propan tankının yanan kalıntılarına doğru baktı.

"Sanırım patlama tüfekçinin işini bitirdi," dedi Chris. "Saklandığı saman balyası yok oldu. Asıl soru, ikinci saldırganın nerede olduğu?"

Julie'nin omurgasını bir ürperti kapladı. "Sanırım ilk tetikçinin sadece bayıltılmış olmasını ummak çok fazla olur."

Chris omzunun üzerinden ona baktı, kaşları kalkmıştı. "Seni öldürmeye çalışan bir adam için mi endişeleniyorsun?"

Omuz silkti, kendini aptal gibi hissediyordu. "Sadece birinin ölümünden sorumlu olma fikrinden hoşlanmıyorum."

Yüzünde donuk bir ifade belirdi. "Dün kocanız öldürüldükten sonra Tanrı'ya şükrettiğinizi hatırlıyor gibiyim."

Onun kınamasını fiziksel bir darbe gibi hissederek geri çekildi. "Alan'ın ölmesini hiç istemedim. Alan bana bir daha zarar veremeyeceği için Tanrı'ya şükreliyordum. Ama öldürüldüğüne sevindim demek istemedim."

Chris'in yüzü yumuşadı. "Her iki şekilde de hüküm vermek bana düşmez. Hiçbir şey söylememeliydim." Eve geri döndü ve dikkatle herhangi bir silahlı adam belirtisi olup olmadığını izlemeye başladı.

Julie, Alan'ın ölümüne minnettar olduğunu düşündüğü için kendini kötü hissetti.

Bu biri hakkında düşünmek için korkunç bir şeydi. Yine de, işte buradaydı, onu koruyordu.

"Neden?" diye ağzından kaçırdı kendini durduramadan.

"Neden ne?" Yine arkasını dönmedi, sadece silahını eve doğru doğrulttu.

"Kocamın öldürülmesine sevinecek biri olduğumu düşünüyorsanız neden bana yardım ediyorsunuz?"

Derin bir iç çekti ve ona doğru uzandı. "Elimi tut, Julie." Kadın tereddüt etti.

"Lütfen."

Sesi nazikti, yalvarıyordu. İşe yaramayan boş silahını haki pantolonunun kemerine soktu ve sağ elini sol elinin içine koydu.

Onu yanına çekti, bakışlarını hâlâ sönmekte olan ateşten ve binadan ayırmıyordu.

"Ben bir polisim," dedi. "Bir dedektif. Her şeyden şüphe etmek, en kötüsünü düşünmek benim doğamda var. Bu şekilde hayatta kalıyorum. Evet, kocanız öldüğü için mutlu olduğunuzu sanıyordum." Ona baktı. "Ayrıca her şeyi planladığınızı, bir polisin yanına taşındığınızı ve evde olacağımı bildiğiniz bir anda o yüzleşmeyi ayarladığınızı düşündüm."

Nefes nefese kaldı ve elini adamın elinden çekmeye çalıştı ama adam elini daha sıkı tuttu.

"Artık öyle düşünmüyorum. Tamam mı? Gerçeği gözlerinde gördüm, evde sorularıma cevap verirken sesinde duydum."

Başparmağı bileğinin alt tarafını hafifçe okşadı, nabzına ve nefes alışına çılgınca şeyler yaptı.

"Sen bir " "Hayır. Ben kurban *değilim*."

Onun elini sıktı. "Haklısın. Sen değilsin. Sen bir tanıksın ve güçlü bir kadınsın. çoğu insan, çoğu erkek o küvette kalırdı. Kendilerini koruyan polis memurunun yardımı ihtiyacı olabileceğinden endişe ettikleri için dışarı çıkmazlardı. Ve evde başka birinin olduğunu duydukları anda donup kalırlar ya da çılgılık atarak kaçarlardı.

Onun yerine beni korudun. Ben propan tankını vurmaya odaklanmışken o tüfekçiyi meşgul ettin. Dün seni kurtarmış olabilirdim. Ama bugün sen beni kurtardın. Tanıdığım en cesur kadınlardan birisin. Ve inan bana, bu sabah sana olan saygım katlanarak arttı."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, boğazı düğümlenmişti. "Ve sana güveniyorum."

Gülümsedi ve yüzünü eve döndü. Sonra sertleşti ve elini onunkinden çekti. "İkinci silahlı adam çalışıyor. Ahıra doğru gidiyor."

Julie yana doğru eğilerek onun ne gördüğünü görmeye çalıştı.

"Burada bekle!" Chris onun yanından hızla geçti, eve doğru koşarken kolları ve bacakları pompalanıyordu. Uzak köşede durdu ve silahını önüne doğru uzattı.

Atlar tiz kişnemeler çıkararak ağılın diğer tarafına, ahırdan olabildiğince uzağa kaçtılar. Karanlık bir şekil

Chris'in kamyonetinin etrafından dolanıp ahıra doğru koşuyorlar.

Chris dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle tabancasını nişan aldı.

Uzaktan gelen bir siren sesi havayı doldurdu, yolun yukarısından geliyordu.

"Evet, acele edin. Lütfen," diye fısıldadı Julie, yardımın bir an gelmesi için dua ederek. Chris'in hayatını bu şekilde riske atmasını izlemek onu öldürüyordu.

Birkaç el ateş etti. Bir kurşunun şoför kapısına saplandığı ve silahlı adamı kıl payı iskaladığı kamyonundan metalik bir çınlama sesi geldi.

Adam ateşe karşılık verdi. Chris bir yaylım ateşi açtı. Silahlı adam omzunu tuttu ve dönerek yere düştü.

Chris kamyona doğru koşarken bacakları şampiyon bir sprinter gibi . Julie onu izlerken ağaca sarıldı, ağaç kabukları parmak uçlarını kesiyordu. Siren şimdi çok daha yakındı.

Silahlı adam pikabın altına yuvarlandı ve kendi başına birkaç el ateş etti. Chris çitin şüpheli siperine doğru atladı ve tabancasını tekrar doğrulttu. Ama silahlı adam diğer tarafa yuvarlanmıştı.

Bir başka pikap aniden ortaya çıktı; ağıla doğru hızla ilerlerken tekerleklerinin altından kara bir bulut halinde çakıl ve toprak fıskırıyordu. Izgaranın ışıkları parladı ve tiz sireni havayı doldurdu. Julie sürücüyü, kocası vurulduktan sonra tanıştığı SWAT memurlarından biri olan Randy Carter olarak tanıdı.

Chris ayağa fırladı ve silahlı adamın kaybolduğu yönü işaret etti.

Siyah bir Dodge Charger, park edilmiş olması gereken ahırın diğer tarafından hızla çıkarken bir toz bulutu daha yükseldi. Devasa saman balyalarının arasında bir sarhoş gibi sağa sola çarparak açık arazide ilerledi.

Julie, Randy'ye Charger'ı takip etmesi için el sallayan Chris'in bağırışını duydu. Ön tarafta bir yerden daha fazla siren sesi duyuldu. Chris kamyonun tarlada Charger'ı kovalamasını izledi. Julie ağaçlar yüzünden artık onları göremiyordu. Chris'e tekrar baktığında, patlayan propan tankının kalıntılarına ve tüfekçinin son saklanma yerinden geriye kalanlara doğru koşuyordu.

Adamın istediği gibi beklerken parmakları yine ağacın gövdesine doğru kıvrıldı.

İki araç -eski bir siyah Camry ve beyaz bir Ford Escape- evin her iki yanına yanaştı ve yan bahçe ile arka bahçenin birleştiği uzak köşeye yanlamasına park etti.

Bir erkek ve bir kadından oluşan sürücüler tam SWAT teçhizatıyla araçtan atladılar ve her ikisi de kendi araçlarının motor bloklarının arkasına çömeldi. Chris'e hürmeten uzun namlulu silahlarını gökyüzüne doğrultmuşlardı ama belli ki ona ihtiyaç duyabileceği her türlü desteği vermek için oradaydılar.

Yerdeki bir şeyin üzerine çömeldiği yerden yavaşça doğruldu ve iki memura da kendisine katılmalarını işaret etti. Birlikte ileri atıldılar, hareketleri iyi prova edilmiş ve emindi, sanki bu tür bir durumu yüzlerce kez çalışmışlardı.

Chris ile kısa bir istişareden sonra memurlar kasklarını çıkardılar. Julie onları kiralık evinde ve daha sonra polis karakolunda gördüklerinden tanıdı. Adamın adını hatırlayamıyordu, ama kadın, Escape'le gelen kadın, Donna Waters'tı. Vurulma olayından sonra Julie'nin yanında oturmuştu.

Ve Julie'nin teşekkür duasını duydum.

Donna, görünüşe göre Chris'in isteği üzerine ona doğru ilerlerken yüzünü buruşturdu. Memur Waters muhtemelen Julie'nin de Chris gibi korkunç bir insan düşünüyordu.

Omuzlarını dikleştiren Julie, onunla yarı yolda buluşmak için ağaçtan uzaklaştı.

Donna muhtemelen Julie'den sadece birkaç yaş büyüktü, belki yirmi sekiz ya da yirmi dokuz. Sarı saçları, kalp şeklindeki yüzünü güzelleştiren kısa, dalgalı bir tarzda kesilmişti. Yan bahçede buluştular. Julie'nin beklediği soğuk karşılamanın aksine -Alan'ın ölümünden sonra dua etmesiyle ilgili yanlış anlaşılma göz önüne alındığında- Donna ona sempatik bir gülümseme verdi ve sarıldı.

"Tanrı kalbinizi korusun," dedi memur geri çekildiğinde. Mavi gözlerinden gerçek bir sempati okunuyordu. "Destiny'nin yeni gelen birine verdiği en iyi karşılama değil. Çok üzgünüm, tatlım. Nasılsın?"

"İyi, sanırım. Teşekkür ederim."

Donna onun omzunu sıktı. "Bunu sormaktan gerçekten nefret ediyorum. Ama Chris cesedi teşhis etmenizi istiyor."

Julie içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. "Ceset mi?"

"zorunda değilsiniz. Bu tamamen ve anlaşılabilir bir durum. Ama ikinizi vurmaya çalışan adamı tanıyor olabileceğinizi düşünüyoruz. Görünüşe göre

Chris tankı vurduğunda patlamadan uzağa bakıyordu. Yani..."

"Yüzü yanmamıştı."

Donna başıyla onayladı. "Sadece bir saniye sürecek. Sadece senin için sorun yoksa."

Chris bunu yapmak olmadığını bilmeni sağlamamı söyledi."

Boğazında yükselen safrayı yuttu. "Ama o düşünüyor, hepiniz , o adamı tanıdığımı... Tüfekçiyi?"

"Var."

"Neden?"

"Anlamak için görmeniz gereken bir şey." Bekledi, sonra gülümseyerek tekrar başını salladı. "onca şeyden sonra bunu istemek çok fazla. Sen burada bekle, ben onlara yapamayacağını söylerim-"

"Ben yaparım." Julie hızlı adımlarla yanından geçip gitti. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü Chris onun ölü bir adama bakmasını istiyordu. O da bunu yapacaktı. Ve eğer bunu hızlıca, düşünmeye vakit bulamadan yapmazsa, bunu başaramayacağını biliyordu.

Donna ona yetişmek için acele etti. Birlikte iki adama yaklaştılar. Julie bakışlarını Chris'in üzerinde tuttu. Onu bir şahin gibi izliyor, herhangi bir bocalama belirtisi gösterirse onu tutup çekecekmiş gibi bakıyordu.

Onun birkaç adım önünde durdu, ayaklarının dibinde yerde yatan cesedi görmekten çok hissetti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin,"

dedi. "Biliyorum. Ama yapmamı mı istiyorsun?"

Yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

Titrek bir nefes aldı. "Tamam. O zaman yapacağım."

Yanında duran adam -Max olabilir- ikisine de şaşkın bir bakış attı. Onu çevresel görüş alanında görebiliyordu, sanki aralarında geçen konuşmadan dolayı şaşırmış gibiydi. Bir tanığın bir polise Chris'e güvendiği gibi güvenmesi alışılmadık bir şey miydi? Belki, muhtemelen. Ama son yirmi dört saat içinde onunla, hayatındaki çoğu insanla daha fazla deneme ve sıkıntı yaşamıştı. Ve ona her ihtiyaç duyduğunda, o yanındaydı. Ona tamamen güveniyordu. Ve bu onu o kadar korkutmuştu ki içi titriyordu.

Gözlerini kapadı, cesaretini topladı ve adamın dediğini yaptı. Cesede baktı.

Ve sonra adamın neden buraya gelmesini istediğini anladı, en son onu öldürmeye çalışan adamı teşhis edebileceğini umuyordu. yazık ki hayır, onu tanımıyordu. Aslında onu hayatında daha önce hiç görmemişti.

Çünkü öyle olsaydı, onu asla unutmazdı.

Onun ikizi olabilirdi.

On Beşinci Bölüm

Chris restoran müdürüne teşekkür etti ve özel yemek odasının kapısını kapattı. Julie, şef ve karısıyla birlikte hastanede kalan Dillon hariç tüm SWAT ekibini ağırlamak için odanın ortasında birkaç masa bir araya getirilmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, şef Chris'e aktif görevdeymiş gibi davranıyordu ve Julie'yi karakoldan uzaklaştırdığı için henüz ona kızmamıştı. Belki de şef bir başka ucuz atlattığı kaza için ona bir şans veriyordu. Ya da belki de Julie'nin onlarla gerçekten konuşmasını sağladığı için Chris'i ödüllendiriyordu. Ya da Dillon olmadan departman çok zayıflamış olabilirdi. Nedeni ne olursa olsun, Chris yeniden ekibin bir parçası olmaktan memnundu.

Kızarmış tavuk, patates püresi, mısır, lima fasulyesi ve mısır ekmeğinden oluşan bir ziyafet önlerine serilmişti - kilisede geçirilen uzun bir sabahın ardından mükemmel bir Pazar öğle yemeği. Ya da Chris ve Julie'nin durumunda, mermilerden kaçarak ve propan tanklarını havaya uçurarak geçirilen bir sabah.

Önlerindeki yiyecek yığını karşısında biraz afallamış görünen Julie'nin yanına oturdu.

"et," diye ısrar etti Chris. "Bugün hiçbir şey yemedin."

Başını salladı ve diğer yanında oturan Donna'dan bir kâse patates püresi aldı.

Herkes yemek yerken sessizdi, genellikle hepsi aynı masaya oturduğunda paylaştıkları olağan sohbet ya da dedikodu yoktu - bu nadir görülen ve genellikle keyif alınan bir olaydı. Ama bugün değil. Bugün yemek sadece şuydu

-Yiyecek, bu soruşturma sırasında olacak diğer her şeyi atlatmak için enerji.

Cooper'ın çiftliği bir suç mahalli olduğu için kordon altına alınmıştı ve bir düzine CSU teknisyeni ve polis memuru ipucu arıyordu. Bu memurlardan sadece beşi Destiny polisiydi. Geri kalanlar, büyük bir suç mahalli olduğunda sık sık olduğu gibi, eyalet polisinden ve komşu ilçelerden "ödünç" alınmıştı.

Julie tabağına bir tavuk budu koydu ve tabağı Chris'e uzattı. Chris teşekkürlerini mırıldandı ve kendi tabağına bir göğüs ve bir but koyduktan sonra

tabağı masanın üzerinden şefe uzattı.

"Yani, Charger'daki adam kaçtı mı?" Julie sordu.

Randy şefin yanında yüzünü buruşturdu. "Şanslı bir atış yaptı ve sol ön lastiğimi patlattı. Patinajı aşırı düzelttim ve bir ağaca çarptım."

"Çok üzgünüm," dedi Julie. "Sen iyi misin?"

salladı, sorduğu için memnun görünüyordu. "Ben iyiyim. Kamyonetimin yeni bir boyaya ihtiyacı vardı. Şimdi Destiny Polis Departmanı'nın izniyle bedavaya yaptırıyorum."

Thornton, memuruna karşı hoşnutsuzluğunu kaşlarını çatarak ifade etti, ancak masrafların departman tarafından karşılanacağını etmedi.

Chris, Julie'nin yemekten çok yemeğiyle oynadığını fark etti. Onu suçlayabileceğinden değil. Kendi sağlıklı iştahı -özellikle kızarmış tavuk söz konusu olduğunda- neredeyse yok denecek kadar azdı. Kafasında dönüp duran çok fazla soru vardı. Ayrıca Julie'ye bir şey olabileceği endişesi de vardı. Artık birden fazla kişinin onun peşinde olduğundan ve onu öldürmeye çalıştığından hiç şüphesi yoktu. Her ne oluyorsa, yakında eski kocası olacak birinin hesaplaşmak istemesinden daha büyük bir şeydi.

Birkaç dakika sonra Şef Thornton tabağını geri itti ve ellerini peçetesine sildi. Bu herkesin beklediği işaret gibi görünüyordu. Hepsi çatallarını yere bıraktı.

"Kimse sormadan söyleyeyim," dedi Julie, "Cooper'ın çiftliğinden ayrılmadan önce hepinizin bana söylediği gibi tüfekçi hakkında kafa patlatıyordum. Hala onun kim olduğunu bilmiyorum..."

"Sana inanılmaz bir benzerliği vardı," dedi Chris. "Onun uzun zamandır kayıp olan bir kardeş olmadığından ne kadar eminsin?"

Gözlerini devirdi. "Eğer bir kardeşim olsaydı, bunu bilirdim." "Görsel ikiz," dedi Randy, bilge bir kahinin ciddiyetiyle, sanki hayatın sırrını çözmüştü.

Julie kaşlarını çatı. "Görsel ikiz mi?"

"Yapma," diye uyardı Chris.

"Ne yapmayayım?"

"Onu cesaretlendirin. Her türlü çılgın teorisi var. Başlamasına izin vermemeye çalışıyoruz."

Randy bir elini gömleğine bastırdı, Julie'ye göz kırparken bile incinmiş gibi yaptı. "Görsel ikiz, kötü bir ikizdir. Herkesin dünyanın bir yerinde bir tane olduğunu söylerler. Bugün sen kendininkiyle tanıştın."

"Kötü ikiz mi?" Julie sordu.

Donna başını salladı. "Görsel ikiz öyle bir şey değildir. Görsel ikiz bir hayalettir, senin tıpatıp aynın olan bir hayalet. Açıkçası, eğer görsel ikizinle karşılaşmış olsaydın, bu bir kadın olurdu."

Randy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman silahlı adamı nasıl açıklıyorsun? Tıpkı Bayan Webb'e benziyordu. Ama uzun süredir kayıp olan bir kardeşi olmadığında ısrar ediyor. Başka ne açıklaması olabilir ki?"

Chris peçetesini tabağının üstüne fırlattı. "Belli ki Julie'nin silahlı adamla bir şekilde ilişkisi var. Olay yeri inceleme ekibi parmak izlerini gönderdi. Umarım yakında bir şey buluruz. Bu arada, Webb aile ağacını sallayıp kimlerin düştüğünü görmemiz gerekiyor. Julie, bize ailen hakkında biraz bilgi vererek yardımcı olabilirsin."

"Size kız kardeşimi ve aileme ne olduğunu zaten anlattım."

Kadının sesindeki acı, ona daha fazla soru sormak zorunda kaldığı için kendisinden nefret etmesine neden oldu. Ama daha kötüsü, tabutu indirilirken mezarının başında durmak olacaktı. Yardımcı olmak için, ona daha önce söyledikleri hakkında herkesi bilgilendirdi.

Donna çantasından küçük bir defter ve kalem çıkardı. Diğerleri gibi o da hâlâ en güzel kıyafetlerini giymişti. Ama lacivert elbisesi, daha önce giydiği vücut zırhı yüzünden korkunç derecede . Aldırmıyor gibi görünüyordu.

Bazı notlar aldı ve Julie'ye gülümsedi. "Bana ailenin adını söyleyebilir misin?"

Julie Chris'e baktı. "Bunun tetikçinin kimliğini bulmanıza yardımcı olması mı gerekiyor?"

"Bu bir başlangıç noktası, kurbanbilim," dedi Chris. "Kocanızın sizi neden öldürmeye çalıştığını ve başka kimlerin peşinizde olduğunu bulmak için geçmişiniz hakkında öğrenebildiğimiz kadar çok şey bilmemiz gerekiyor. Buna aileniz, arkadaşlarınız, işiniz, her şey dahil."

Uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Tamam. Tamam. Annemin adı Beatrix'ti. Babam Giles Linwood'du. İkisi de Londra, İngiltere'de doğup büyümüşler. Ama aileleri çıkmalarını onaylamamış. Daha çok annemin ailesi onaylamadı. Annem biraz paraları olduğunu söyledi ve babamın servet avcısı olduğunu düşündü. Büyükbabam öldükten sonra, büyükannem Elizabeth, annemle babamın çıkmasına karşı daha da sert bir tavır aldı.

Sonunda yine de evlendiler. Büyükannem annemi evlatlıktan reddetti ve babamla birlikte yeni bir hayata başlamak için Amerika'ya taşındılar.

"Evlatlıktan reddedilmek," dedi Donna. "Kulağa eski moda geliyor."

Julie omuz silkti. "Büyükannem hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama eski moda onu kapsıyor. Sadakate çok önem verirdi ve annemin babamla evlenerek aileye sırtını döndüğünü düşünüyordu."

"Onunla hiç tanıştın mı?" Chris sordu.

"Hayır. Ondan ya da ailemin herhangi bir akrabasından hiç haber almadım. Ama on sekiz yaşına girdiğinde büyükannem tarafından ona verilmiş bir kolye vardı. On sekizinci yaş gününde, bunun bir aile geleneği olduğunu ve kolyeyi her zaman güvende tutacağına söz vermesi gerektiğini söyleyerek kız kardeşim Naomi'ye verdi. Naomi... Naomi öldüğünde, annem kolyeyi almamı, artık benim olduğunu söyledi."

Başını iki yana salladı. "İngiliz mirasıma dair sahip olduğum tek şey bu, sadece aptal bir kolye. Annemle babam öldükten sonra bir emlak satışı yaptım, mobilyalardan, kıyafetlerden, başkasının ihtiyacı olabileceğini düşündüğüm şeylerden kurtuldum. Hiçbir zaman çok eşya toplayan biri olmadım. Ama bazı şeyleri bırakmaya dayanamadım - çoğunlukla resimler, annemin çok sevdiği kostüm takıları, babamın beyzbol kartı koleksiyonu. Ve Naomi'ye ait birkaç şey, kolye ve saç tokası da dahil olmak üzere."

Kız kardeşinin anısına gülümserken gözlerindeki önceki acı dolu bakış kayboldu. "Lanet olası tokalara karşı bir fetişi vardı, onları bit pazarlarından ve emlak satışlarından kapardı, ne kadar gösterişli olursa o kadar iyiydi. Saçına takmak için bir şeyin üzerine yapay elmaslar ya da sahte mücevherler yapıştırırsan Naomi'nin ağzının suyu akardı. Bunu unutmuştum. Kutuyu saklamak için kaldırdım ama o zamandan beri bir kez bile bakmadım. Sanırım... onların eşyalarına bakmak ailemi bir daha asla göremeyeceğimi çok gerçekçi kılacaktı."

Chris ona kız kardeşi hakkında daha fazla soru sormak üzereydi ki şefin telefonu çaldı. Şef özür diledi ve telefona cevap vermek için masadan kalktı.

Birkaç saniye sonra Max'in telefonu çaldı. Her iki adam da telefonlarına cevap verirken konuşma kesildi. İşleri bittiğinde Chris bir ileri bir geri baktı.

"Eee?" diye sordu. "Soruşturma hakkında bir şey mi?"

Şef başını salladı. "Benimki öyleydi. Kathy Nelson, ceza davasının yarım kalan işlerini tamamlamak için Bayan Webb'in Nashville'e dönmesine ihtiyacı olduğunu söyledi."

Bay Webb'e karşı açılmış bir dava var. Kendisine hemen eşlik etmemizi talep ediyor." Julie'ye kaşlarını kaldırarak baktı.

"Neden orada olmam gerektiğini anlamıyorum. Alan'ın Nashville'deki evimize zorla girmesiyle ilgili ifadelerim zaten elinde. Burada olanlar davayı değiştirmez."

"Katılıyorum," dedi şef. "Bu yüzden ona nefesini tutmamasını, hazır olduğunda gideceğini söyledim."

Julie gözlerini kırıştırdı, bir savcı yardımcısıyla bu şekilde konuştuğu için yarı dehşete düşmüş, yarı eğlenmiş görünüyordu. "Teşekkürler. Sanırım."

Dedektif Max Remington öne doğru eğildi ve kollarını masanın ucundaki koltuğuna dayadı. "Benim aramam da davayla ilgiliydi. Siyah Dodge Charger'ın plaka kontrolü geldi. Araba bir kiralama şirketine ait. Nerede olduğunu asla tahmin edemezsiniz."

"Nashville," dedi Chris. "Kimin kiraladığını tahmin edebilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama sana söylemeyi tercih ederim. Araba bölge savcı yardımcısı Kathy Nelson tarafından kiralandı."

Julie şaşkınlıkla bir nefes verdi.

"Araba kullanmıyordu," dedi şef. "Az önce aldığım telefon Nashville'deki bir sabit hattın geldi. Biliyorum çünkü aramayı yapan bölge savcısının resepsiyonistiydi. Bana Nelson'ın bütün sabah başka bir bölge savcısıyla birlikte mahkemede olduğunu ve ikisinin de ofise yeni döndüklerini söyledi. Birkaç saat önce saman tarlalarından geçerken bunu yapmış olması mümkün değil."

"Katılıyorum," dedi Chris, hâlâ Max'i izliyordu. "Ama arabanın onun kullanımı için kiralandığını sanmıyorum. Charger onun yardımcılarında biri için kiralanmıştı, değil mi Max?"

"Evet. Kazanan cevap Brian Henson. İkinci bir araba, yine siyah, bu bir Chevy Camaro, Nelson tarafından diğer asistanı Jonathan Bolton için kiralandı."

Chris, "Onlar karakoldayken park etmiş bir Charger ya da Camaro gördüğümü hatırlamıyorum," dedi. "Tek gördüğüm Nelson'ın gümüş rengi Mercedes'iydi. Neden yardımcılar için araba kiralsın -ayrı arabalar- ama üçü birlikte karakola gelsin?"

Şef ayağa kalktı ve telefonunu tekrar çıkardı. "Söylemene gerek yok. Şu anda Nelson'ı arayıp asistanlarını ve kiralık evini soruyorum-

araba alışkanlıkları. Söylemem gereken tek şey bu işin gerçekten tuhaflaşmaya başladığı." Yemek odasının diğer tarafına yöneldi.

"Anlamıyorum," dedi Julie. "Kathy'nin çalışanı Henson'ın bu sabah bizi öldürmeye çalıştığını mı söylüyoruz? Ve Kathy idari asistanını da benim görüşmem için karakola götürdüğü için, saldırıyı planladığını ve adamlarının hangi arabaları kullandığını bilmemizi istemediğini mi söylüyoruz? Bu hiç mantıklı değil. O bir bölge savcı yardımcısı. Eski bir üniversite arkadaşı. Beni öldürmekle ne kazanabilir ki?"

Chris, "Henüz tüm bu mantık sıçramalarını yapmaya hazır olduğumuzdan emin değilim," dedi. "Sadece gerçekleri topluyoruz. Ama eğer bu sabah sana yapılan saldırı girişiminin arkasında Nelson'ın olduğunu varsayarsak, o zaman Alan'la birlikte çalıştığını ve sana saldırdığı her iki saldırıyı da birlikte planlamış olabileceklerini varsaymak mantıklı olur."

Elini boğazına bastırdı. "Ben... Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. O ve Alan birbirlerine katlanamazlardı."

Chris öne doğru eğildi. "Bundan emin misin? Tek bildiğiniz, Kathy ve Alan üniversitede arkadaştan çok daha fazlası olmuş ve bunu sizden saklamış olabilirler.

Belki de siz ve onun sözde ilk tanıştığınızda birbirlerini zaten tanıyorlardı."

Julie başını salladı. "Hayır. Hayır, bu . Sana söylüyorum, üniversitede pek anlaşıyorlardı. Ayrıca, olsam bile -ki yanılmıyorum -Eğer ilgi duyuyorlarsa, tek yapmaları gereken çıkmak ve beni üçüncü tekerlek olarak bırakmaktı. Aynı yaştaydık. Hepimiz mücadele eden üniversite öğrencileriydik, arkadaş olmakla ya da herhangi bir cazibeyi gizlemekle kazanacak ya da kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktu. Ne anlamı olabilirdi ki? Eğer Kathy Alan'dan hoşlansaydı ya da tam tersi olsaydı, Alan ve benim yerime onlar birlikte olurlardı." Ellerini önünde iki yana açtı. "Bunun da ötesinde, Kathy Alan'dan hoşlansaydı, bunu saklamak yerine Alan'a söylemesi ve beni onunla olan ilişkimde cesaretlendirmesi onun yararına olurdu, ki öyle de yaptı."

"Onunla çıkman için seni cesaretlendirdi mi?" Chris sordu.

"Temel olarak. Yani beni ona doğru itmiş gibi değildi. Ama benim adıma mutlu görünüyordu ve onunla vakit geçirmek yerine erkek arkadaşımı seçmemi umursamadığını bilmemi istiyordu."

"Alan'la çıkmasının onun yararına olacağını söylemiştin," diye devam etti Chris. "Neden?"

"Para tabii ki. Üniversitede pek parası yoktu ama zarar da etmiyordu. Herkes onun babasının ithalat-ihracat işi olan Webb Enterprises'ın varisi olduğunu ve bir gün şirketin dizginlerini ele almasının beklendiğini biliyordu. Alan'la evlenen her kim olursa olsun çok para kazanacaktı. Eğer bu Kathy ve Alan'ın bir çeşit ortak olmasıyla ilgiliyse, üniversitede ortak olur ve evlenirlerdi. Benim kimseye verecek bir şeyim yoktu. Alan'ın benimle evlenmesinin hiçbir maddi getirisi yoktu."

"Bunun doğru olduğundan pek emin değilim," dedi Max masanın ucundan, tam şef yerine otururken.

Şef ona doğru el salladı. "Nelson'dan adamlarının kırsal bölgeyi keşfetmek istedikleri ve bu yüzden iki araba gibi aptalca bir cevap aldım. Onları karakola o götürmüş çünkü hepsi birlikte oteldeymiş ve Bayan Webb'in tanık sorgulamasına aynı araçla gitmek mantıklı gelmiş." Gözlerini devirdi.

"Ben hâlâ inanmıyorum," diye devam etti şef. "Özellikle de gece otelde kalmadıkları için. Doğal olarak, bu konudaki soruma verdiği yanıt, Julie görüşmeden ayrıldıktan sonra fikirlerini değiştirdikleri yönünde oldu. Ancak Nashville Belediyesi'nin bütçesinde yakacak parası yoksa, yönetici asistanlarına araba kiralayan bir ADA'ya geri ödeme yapacaklarını sanmıyorum." Max'e tekrar el salladı. "Devam et. Öğrendiğin başka bir şeyi söylemek üzereydin?"

Max başıyla onayladı. "Bayan Webb, annenizin ailesinin biraz parası olduğundan bahsetmişsiniz. Ne kadar olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Julie başını salladı. "Annem ailesi hakkında çok sık konuşmazdı. Rahat yaşadıkları izlenimini edindim, ama çılgınca bir şey değil. Milyoner falan değillerdi, ya da bir insanı zengin yapmak için kaç sterlin gerekiyorsa o kadar." Kadın gülümsedi ama Max metanetini korudu.

"Daha önce annenizin kızlık soyadından bahsetmemişsiniz," dedi Max.

"Abbott, neden?"

Sanki beklediği buymuş gibi salladı. "Büyükannen Elizabeth Victoria Abbott'tı, doğru mu?" Max sordu.

Julie kaşlarını çatı. "Evet, bu doğru. Burada bir yerde bir nokta var mı?"

"Büyükannenizin rahmetli kocası Edward'dı. Eski bir aileden geliyorlardı. ve bu mirası Victoria ve Edward adını verdikleri son derece kârlı bir şirkete dönüştürdüler. Büyükbabanız uzun yıllar önce öldü.

Daha önce. Ama büyükannen hala hayatta ve gelişiyor. O CEO. Ve milyonlar değerinde olmadığı konusunda haklısın. Net değeri milyarlarla ifade ediliyor. Tam olarak iki nokta altı milyar."

Oda sessizliğe gömüldü.

Julie'nin ağzı açık kaldı.

"O aramadan edindiğim bir bilgi daha var," dedi Max, bakışlarını önce Chris'e sonra da şefe kaydırarak. "Ölü tüfekçimizin parmak izi araştırması, pasaport veri tabanı araştırmasına dayalı bir eşleşme buldu." Tekrar Julie'ye baktı. "Adı Harry Abbott'mış."

On Altıncı Bölüm

Julie tarağı ıslak saçlarının arasından geçirdi, bir düğüme takılınca yüzünü buruşturdu. Tarağı serbest bıraktı ve Donna'nın kiralık evden kendisi için aldığı spor çantasına attı. Şef, Julie'nin karakoldaki ofisine bitişik banyoda duş almasına izin verecek kadar kibardı. Bu lüks onu şaşırtmış ve SWAT ekibinden birkaç kişinin kıs kıs gülmesine neden olmuştu.

Julie ellerini tezgâha dayadı ve lavabonun üzerindeki aynaya bakarak ögle yemeği sırasında öğrendiklerini düşündü. Annesi Julie'nin büyükannesini yaşlı ve sağlıklı biri olarak resmetmişti. Julie her zaman kadının şimdiye kadar çoktan öldüğünü düşünmüştü. Ama şimdi büyükannesinin hayatta ve iyi olduğunu ve milyarlarca poundluk bir şirketin başında olduğunu biliyordu.

Gerçi bir şey fark etmedi. Julie, büyükannesinin maddi durumu ne olursa olsun bir büyükanneye sahip olmayı çok isterdi. Ailesini kaybetmenin kalbinde bıraktığı boşluğu dolduracak birinin özlemini çekiyordu. Ama belli ki bu duygusu karşılık bulmamıştı. Elizabeth Abbott tek kızını gerçekten sevseydi, yıllar boyunca ona ulaşmak için bir şeyler yapardı. Ve sevecek iki torunu olduğunu da keşfederdi. Ama hiç yapmadı. Bu da Julie'ye annesinin başından beri haklı olduğunu ve kendisi de henüz küçük bir kızken göletin öbür tarafına kaçmakla doğru bir seçim yaptığını söylüyordu.

Julie saçlarını gözlerinden geriye doğru itti, banyoyu düzeltti, sonra spor çantasını kaptı ve şefin ofisine yöneldi. Chris'in masanın karşısındaki duvarda asılı duran beyaz tahtaya bir şeyler yazdığını görünce durdu.

Döndü ve gülümseyerek selam verdi. Sonra ona bakınca gülümsemesi kayboldu. "Julie? Neyin var?"

Kapalı kapıya baktı, şu anda ofiste başka kimse olmadığı için rahatlamıştı. Şefin masasının önündeki misafir koltuklarından birine oturdu.

"Normalde mızımız biri değilimdir. Ama büyükannemle hiç tanışmamış olmama rağmen ondan cidden hoşlanmamaya başladım. Şu gerçeği bir türlü aşamıyorum.

Midas kadar zengin ama kızını asla affedemedi ve Naomi'nin ihtiyacı olan yardımını, ailemin asla karşılayamayacağı yardımını sağlayamadı. Eğer , belki Naomi hala hayatta olurdu."

Chris odayı geçti ve onun sandalyesinin önüne çömelip ellerini avuçlarının içine aldı. "Büyükanne'nin annenle temasa geçtiğini mi söylüyorsun? Torunları olduğunu biliyordu ve kız kardeşin hastalandığında araya girmek için hiçbir şey yapmadı mı?"

Onun ellerine, sunduğu güce ve desteğe sarıldı; yanında kendini rahat hissettiği, şu anda sırtını yaslayabileceği tek bir kişi olduğu için minnettardı.

"Hayır. Ama sevgi dolu, harika annemin ölmekte olan çocuğunu kurtarmak için annesine el uzatmamasını anlayamıyorum. Naomi'yi kurtarmak için insani olarak yapılabilecek bir şey olsaydı, annem bunu yapardı. Bu yüzden büyükanne'mle temasa geçtiğine, ona durumu anlattığına ve ondan yardım istediğine inanmak zorundayım."

Julie başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Yardım gelmedi. Büyükanne'm kan davasını en büyük torununun hayatını kurtarmaya tercih etti. Bunu nasıl affedebilirim?"

Onu kollarının arasına çekti ve sıkıca sarıldı. Ona tekrar ağladığı için utanarak, gözyaşlarını durdurmak için başka bir şey düşünmeye çalıştı - başka herhangi bir şey. Ama tüm sorunlarını zihninden silince, kollarının onu ne kadar iyi sardığını düşünmek için çok fazla yer kalıyordu.

Kocasıyla birbirlerine en son ne zaman böyle sarıldıklarını hatırlayamayacak kadar uzun zaman önceydi. Bu adama bu kadar yakın hissetmesinin nedeni bu olmalıydı. Yalnızdı, şefkat açlığı , kendisine ne olduğunu umursayan birine ihtiyaç duyuyordu. Ama gerçekten, ona kim ilgi duymazdı ki?

Güçlü kolları onun etrafında harika hissettiriyordu. Göğsü yanağı için mükemmel bir yastıktı. Ve çok güzel kokuyordu. Ama elbette onun fiziksel özelliklerinden çok daha fazlası vardı. Cesurdu, koruyucuydu, sadıktı - Julie için en çok anlam ifade eden nitelikler, muhtemelen bunlar birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailenin nitelikleri olduğu içindi. Ve aile onun için her şey demektir. Bu yüzden onunkini kaybetmek çok yıkıcı olmuştu.

Bir an için, Chris'in kendi ailesi olduğunu, onu tutup saklayacağını ve ona değer vereceğini düşünme fantezisine izin verdi. Keyifli bir fanteziydi ve çok yakında sona erecekti. Çünkü aynı çekimi, aynı cazibeyi -kalbi, ruhu ve akli-hissetse bile

Bu kadar farklı insanlar arasındaki bir ilişki için nasıl bir gelecek olabilirdi ki?

Onun SWAT ekibine ne kadar yakın olduğunu, nasıl kendi küçük aileleri gibi davrandıklarını görmüştü. Böyle bir şeyden, sadık olduğu ve değer verdiği arkadaşlarından asla vazgeçemezdi. Ve o da bunu istemezdi. Ama hayatının geri kalanında kendini böyle küçük bir kasabada göremezdi. İşi onun için çok önemliydi ve ancak Nashville gibi varlıklı insan havuzlarına sahip büyük bir şehirde çalışarak elde edebileceği türden bağışlara dayanıyordu. Buraya, Destiny'ye kalıcı olarak taşınmak, onunki gibi pek çok aileye yardımcı olacak tedavileri bulmaktan vazgeçmek anlamına gelecekti. Bu onun yapamayacağı bir şeydi.

Derin bir nefes alarak, bencilce Chris'in teniyle ısınan, erkeksi kokusuyla parfümlenen kışkırtıcı bir nefesin daha tadını çıkardı. Sonra kendini tekrar oturmaya iterek onu kollarını indirmeye zorladı.

Onu dikkatle inceledi, karanlık gözleri onunkileri delip geçti. "Seni koruyacağımı , değil mi? Korkmuş ya da endişeli görünüyorsun."

Kendini durduramayarak onun yüzünü okşadı. Adam yanağını eline sürttüğünde kalbi neredeyse duracaktı. Ah, hayatının farklı olmasını, bu adamla başka bir yerde, başka bir zamanda tanışmış olmayı nasıl da diliyordu.

Gülümsemi, ayak parmaklarına kadar hissettiği sıcak, nazik bir gülümseme. "Her şey yoluna girecek Julie," dedi. "Bunu . Birlikte."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Bakışları onun dudaklarına kaydı ve otomatik olarak ona doğru eğildi. Elleri gömleğine gitti ve kumaşı yumuşattı.

İçinden bir ürperti geçti ve başını kaldırıp baktı. Yüzündeki açık açlık nefesinin kesilmesine neden oldu. Ve sonra yavaşça ona doğru eğildi, ona onu durdurması, geri çekilmesi, hayır demesi için her şansı verdi.

Hayır demek istemedi.

Dudaklarının dudaklarında olmasını, kollarının ona sarılmasını, göğüslerinin onun göğsünün sert düzlemlerine çarpmasını istiyordu. Bunu istiyordu. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı.

bir yanağını, sonra diğerini öpüp dudaklarını onunkilere indirirken nefesi onu ısıttı.

Cennete. Ölmüş ve cennete gitmişti ve bu, olabileceğini düşündüğünden çok daha iyiydi. Ağzı onunkine doğru hareket etti, yumuşakça, nazikçe, bir

Ona değer verildiğini, istendiğini, ihtiyaç duyulduğunu hissettiren sıcak bir . Öpücük o kadar güzeldi ki, bu sefer sevinçten tekrar tekrar ağlamak istemesine neden oldu. Ve sonra öpücük değişti.

O nazik aşık gitmişti. Yüzünde, gözlerinde gördüğü açlığı şimdi dokunuşunda, kollarının onu kendine doğru çekişinde, dudaklarının dudaklarının üzerinde gezinişinde hissediyordu. Dili ağzının içinde gezindi, sıcak, vahşi bir çiftleşme, acil ve talepkr. Nabzı kulaklarında hızla atıyor, kollarını onun boynuna doladığında kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Boğazının derinliklerinde inledi ve onu sandalyeden kaldırdı, kollarında döndürdü ve dudaklarını onunkilerden hiç ayırmadı. Onu sırtını beyaz tahtaya yasladı. Kadın bacaklarını kaldırıp adamın beline doladı. pşme sıcak, doyumsuz, ihtiyaç dolu ve daha fazlası, çok daha fazlası için zlem doluydu.

Kollarını gömleğine doğru çekti ve önce st düğmeyi, sonra diğerini iliklemeye başladı. ncye ulaştığında, ellerini gömleğinin içine kaydırđı ve onun sıcak tenini kendi teninde hissetmekten zevk aldı. Ve bir anda ikisi de öpüşmeyi keserek birbirlerine şok içinde bakmaya başladılar.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Sanırım kıyafetlerini yırtmak ."

"Ben de yardım etmek üzereydim." Kıkırdadı ve alnını onunkine bastırdı. Geri çekilip ona gülümsemeden önce kesik kesik bir nefes aldı. "Bu da nereden ıktı?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama muhtemelen senin başına hep geliyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu neden söyledin?"

Kollarını onun boynunun arkasına doğru kaydırđı, sonra ne fark etti ve zorla indirdi. Geri çekildi ve ayağa kalkmasına yardım etti, ellerini omuzlarında tuttu, sanki dengelenmeye ihtiyaç varmış gibi - ki kesinlikle vardı.

"Neden bunun bana her zaman olduğunu söyledin?" diye tekrarladı.

Gözlerini devirdi ve gömleğindeki  açık düğmeye doğru el salladı. "Bunun . Çok güzelsin. Ve ekicisin. Ve zekisin. Ve bir düzine başka şey. Muhtemelen kadınlar sana o kadar çok yaklaşıyor ki onlarla savaşmak zorunda kalıyorsun."

Adamın kuşkulu bakışları altında yanakları kızardı. "Ne?" diye sordu, kendini son derece mahcup hissederek.

"Son zamanlarda kendini hiç aynada gördün mü Julie? Max ve diğerlerinin ögle yemeği sırasında sana nasıl baktıklarını fark etmediğini söyleyemezsin. Çok güzelsin."

İnanılmaz bir ifadeyle ona bakma sırası ondaydı. "Şimdi düşündüm de, propan tankı patladıktan sonra kafanı çarptığını gördüğümü hatırlıyorum. Bu doğru değil mi? Şimdi her şey mantıklı geliyor."

Güldü ve gömleğinin düğmelerini ilikledi, bu da onu çok üzdü. Sonra o da güldü, çünkü bu aylardır hissettiği en hafif şeydi. Birinin onu öldürmeye çalıştığı düşünüldüğünde bu hiç de mantıklı değildi.

Bu düşünce ayılmasına yardımcı oldu ve ne yazık ki Chris'in onu sokmayı başardığı iyi ruh halini yok etti. Bakışları yerde unutulmuş olan spor çantasına kaydı ve Alan'ın Nashville'deki evlerine zorla girdiği o geceden beri olan tüm korkunç şeyler bir anda aklına geldi.

Çenesinin altına hafifçe dokununca Chris'in gözlerinin içine baktı. Chris ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Gördüğüm kadarıyla yine endişelenmeye başlamışsın. Keşke her şeyin yoluna gireceğine seni ikna etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Ben de." Beyaz tahtayı işaret etti. "Bütün bunlar ne?"

Masanın üstünden bir kalem ve kâğıt parçası aldı ve ona uzattı. "Bir dakika içinde anlatacağım. Ama önce. Nashville'deki evinizi aramak ve kasayı açmak için yazılı izninizi istiyorum. Şef belgeyi notere onaylatacak. Evin anahtarlarına ihtiyacımız olacak. Ve kasayı açmak için bir çilingir bulmak için sizin yazılı izninizi kullanacağız."

Kâğıdı aldı, iki paragraflık yasallaştırma bölümünü gözden geçirdi. "Adresi nereden biliyorsunuz?" Kâğıdı imzalamak üzere masanın üzerine bıraktı, sonra masanın diğer köşesinden çantasını aldı.

"Şefin sizi sorguladığı gece doldurduğunuz evraklarda adresleriniz de dahil olmak üzere temel bilgileriniz yer alıyordu. Hatırlamıyor musunuz?"

Başını sallarken gerekli anahtarı anahtarlığından çıkardı. "Pek sayılmaz. O geceyle ilgili her şey şu anda bulanık. Ve bu şekilde kalmasını tercih ederim."

Evin anahtarını imzaladığı formun üzerine koydu ve diğer anahtarlarını çantasına attı. "Başka bir şey imzalamam gerekiyor mu?"

"Şu anda değil. Adamlarımızdan birini bu iş üzerinde çalışmaya göndereceğim." Anahtarı ve kâğıdı aldı ve ofisten dışarı çıktı.

Julie beyaz tahtaya doğru ilerledi ve Chris'in üzerine yazdıklarını anlamaya çalıştı. Farklı renklerde birkaç sütun vardı ve her sütunun altında madde işaretleri bulunuyordu.

"Ben bir liste yapıcısıyım," diye açıkladı ofise geri dönüp kapıyı kapatırken. "Bir şeyi listeleyebilirsem, düşüncelerimi düzenler, büyük bir resim oluşturmama ve sonra tüm parçaları bir araya getirmeme yardımcı olur."

Gülümsedi. "Ben de bir liste hazırlayıcısıyım. Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Adam ona dosyayı gösterdi ve kadın adamın farklı kategoriler için nasıl farklı renklerde kalemler kullandığını fark etti. Şüpheliler yeşille yazılmıştı.

Kathy Nelson.

Brian Henson.

Jonathan Bolton.

Alan Webb-Öldü.

Harry Abbott-Öldü.

Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Cooper'ın çiftliğindeyken Kathy'nin bir mazereti olduğunu sanıyordum?"

"Öyle. Ama suikastı o yaptıysa, o da suçludur. Kanıt olmasa bile, bu her şey için en basit açıklama gibi görünüyor. Ve genellikle en basit açıklama doğru olandır. Ayrıca tesadüflere de inanmam. Bu olaya bir bütün olarak baktığımızda, Kathy ve Alan'ın size karşı birlikte çalışması en mantıklı olan temel önermedir. Ama neyin peşinde olduklarını bulmamız gerekiyor ki bu da beni bir sonraki yazıma götürüyor."

Tahtaya Motivasyon yazdı. Ve onun altında başka bir liste oluşturdu.

Sevgile

r.

Para.

İntikam.

Nefret.

Bir şey sakla.

Arkasını döndü. "Şimdiye kadar çalıştığım her dava bu kategorilerden birine, çoğu zaman da birden fazlasına giriyordu. Her cinayetin kalbinde, bunlardan biri diğer her şeyin önüne geçer ve katili harekete geçirir. İlk olarak Alan'a baktığımızda

seni öldürmek istedi. Ama görünüşe göre başka bir şeyin de peşindeydi - belki de bahsettiğiniz anahtarın. Peki, yaptığı şeyi neden yaptığına dair hangi motivasyon mantıklı görünüyor?"

Başını eğdi, listeyi inceledi, Alan'la ilişkisinin nasıl başladığını, üniversitedeyken nasıl sıcak ve sevgi dolu olduğunu ve evlendikten kısa bir süre sonra nasıl değiştiğini düşündü. Durgunlaştı, bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalıştı.

"Ne oldu?" Chris sordu. "Aklına bir şey geldi."

"Tesadüflere inanmadığını söylemiştin. Ama Alan tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum anda karşıma çıktı. Ailemi ve destek sistemimi kaybettikten sadece birkaç ay sonra, dibe vurmuşken o yanımdaydı. Güçlü, anlayışlı, kederimi atlatmama yardım ediyordu. Diğer her şey göz önüne alındığında, bu sadece... yanlış hissettiriyor."

Chris kuru silgi kalemini yavaşça indirdi. "Bana ailenin nasıl öldüğünü tekrar anlat. Hiçbir şeyi atlama."

Kaşlarını çattı. "Bunun nasıl olduğunu

anlamıyorum-" "Dalga geç benimle."

Omuz silkti. "Tamam. Naomi hastalandı-"

"Ve doktorlar onun nesi olduğunu bulamadılar." "Doğru."

"Neden olmasın?"

"?"

İşaretleyiciyi çıkıntının üzerine koydu. "Doktorlar eskiden hafızalarına güvenmek ya da kalın bir tıp kitabındaki semptomlara bakarak hangi hastalıkla eşleştiğini bulmaya çalışmak zorundaydı. Günümüzde ise semptomları istedikleri sayıda çevrimiçi araca girip olası nedenlerin bir listesini alabiliyorlar. Kız kardeşinizin durumunda bunu yapamamaları garip değil mi?"

Başını salladı, konuşmanın gittiği yerden rahatsız olmuştu. "Garip değil. Yetim hastalıklarla ilgili bir şey bu.

Kimsenin bilgisayara hakkında bilgi girmediği kadar nadir görüldükleri için internet aramalarında çıkmazlar. Doktorlar yetim bir hastalığı olması gerektiğini söylediler."

"Ama ona bir isim veremediler mi?"

"Hayır, veremediler."

"Tekrar soruyorum, neden olmasın?"

Ellerini çaresiz bir hareketle açtı. "Sanırım semptomları sürekli değiştiği için. Ve her belirti aniden ortaya çıkıyordu. Gerçekten de ailem onun ne kadar ağır hasta olduğunu ve iyileşmediğini fark ettiğinde sadece birkaç haftası kalmıştı. Hastalandığı ilk günden dört ay sonra öldü. Ama ailem doktorların peşine düşmeye bundan altı ya da sekiz hafta önce başlamıştı. Sanırım bu yüzden onları çok etkiledi. Daha önce yardım istemedikleri için kendilerini suçlu hissettiler."

"Bir ebeveynin çocuğunun soğuk algınlığı ya da virüs kapıldığını düşünüp bunun kendiliğinden geçmesini beklemesini çok iyi anlayabiliyorum. Semptomlar değiştiğinde durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmek özellikle zor olacaktır."

"Aynen öyle. Bu yüzden babam onun ölümünden sonra derin bir depresyona girdi. Daha fazlasını yapması gerektiğini düşünüyordu." Ellerin kucağında birleştirdi. "Hepimiz daha fazlasını yapmamız gerektiğini hissettik."

Kendisine acımasını istemediği için onun sempatisine kendini hazırladı. Ancak, sanki onun ne hissettiğini anlamış gibi, kuru silgili bir kalem kapıp tahtanın sağ tarafına geçmeden önce ona hızlı bir empatik bakış attı. Yeni bir sütunun üstüne "Naomi" ve "Semptomlar" yazdı.

"Bana semptomlarını tam olarak ortaya çıkış sırasına göre anlatın ve ne kadar sürdüklerini söyleyin."

"Anlamıyorum. Neden o acıyı tekrar yaşamamı istiyorsun?"

Çenesi gerildi. "Sana zarar vermek istemiyorum Julie. Ama daha da önemlisi, hayatını kurtarmak istiyorum. Bunu yapmak için sana biraz acı çektirmem gerekiyorsa, çektiririm."

Birkaç dakika önce bu adamı gerçekten de fantezi kahramanı olarak düşünmüş müydü? Mükemmel erkeği? Çünkü şu anda sadece bu ofisten gitmek ve içinde açtığı yaralara sırtını dönmek istiyordu.

"Julie, bana güvendiğini söylemiştin. Bu bir yalan mıydı?"

Nazik, yatıştırıcı sesi kalbini kadife gibi sardı. "Hayır," dedi sonunda. "Bu bir yalan değildi. Sana güveniyorum."

"O zaman bu konuda benimle çalış. Bana Naomi'nin belirtilerini anlatın. Sizin ya da ailenizin fark ettiği ilk şey n?"

Liste üzerinde onunla birlikte yarım saatten fazla çalıştı. Bitirdiklerini düşündüğü her seferinde başka bir soru soruyor, onu hafızasının derinliklerine inmeye zorluyor, bir semptomun her ortaya çıkışını veya kayboluşunu hayatındaki bir olayla ilişkilendirmeye çalışarak doğru yaptığından emin olmasına yardımcı oluyordu.

Sonunda, tahtadan geri çekildi ve her şeyi içine çekti. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Arkasını döndüğünde, Julie onun gözlerinde bir öfke parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi. Ama bu duygu, onun nazik ve kibar gülümsemelerinden biriyle çabucak maskelenmişti. Julie'nin ellerini tuttu ve onu kapıya doğru götürdü.

Adam kapıyı açtı ve kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Masalardan birinde oturmuş bilgisayarında bir şeyler yazan Donna'ya el salladı. Kaşlarını kaldırarak aceleyle yanına geldi.

"Donna, Julie'ye mutfağı gösterip içecek bir şeyler misin? Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Donna gülümsedi ve bir kolunu Julie'nin omuzlarına doladı. "Sorun değil. Hadi ama tatlım. Cinayet soruşturmalarında kalori sayılmaz. Dillon'ın karısı Ashley sağ olsun, burada her zaman her türlü şekerleme var. Buzluktan onun muzlu fındıklı keklerinden çıkarıp ısıtacağım. İnanılmazlar."

Julie'yi Chris'in mini mutfak dediği ama aslında şefin ofis kapısının sağında ve istasyonun ana kapısının solunda duvara dayalı uzun bir tezgahın ibaret olan yere götürdü. Kurabiyeler ve her türlü diğer unlu mamullerle doluydu, bir ucunda bir kahve makinesi ve diğer ucunda tezgahın altında hem küçük bir buzdolabı hem de bir dondurucu vardı.

"Soda, kahve ya da su?" Donna sordu. "Zehrini seç." "Sanırım soda. Bol kafeinli bir şey olsun. Teşekkürler." "Tamamdır."

Donna buzdolabını açtı.

Julie şefin ofisine doğru baktı ama Chris kapıyı çoktan kapatmıştı.

* * *

"Seni tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm, Dillon. Ama bu gerçekten çok önemli," dedi Chris telefonda beyaz tahtaya bakarken. Şu anda doğru olduğuna inandığı şeyi düşünmek bile morga gidip Alan Webb'i yeniden öldürmek istemesine neden oluyordu

"Sorun değil," diye fısıldadı Dillon. "Bana bir saniye ver."

Chris sessiz ayak sesleri duydu, sanki Dillon ses çıkarmamaya çalışıyordu. Bir an sonra, bir tıkırtı. "Tamam. Ashley'nin odasından çıktım.

Buraya geldiğimizden beri ilk kez gerçek bir uyku çekti ve onu rahatsız istemedim."

"Bu benim düşündüğüm anlama mı geliyor?"

"Bu korkunç olayın artık sona erdiğini düşünüyoruz, evet. Bir süredir kasılma yaşamadı. Devam edin. Elinizde ne var söyleyin."

"Sizden üniversite günlerinize, büyük hayvan veterineri olmak istediğinizde aldığınız tüm o süslü tıp derslerine geri dönmenizi istiyorum."

"Bir dahaki görüşmemizde bana yaşlı dediğin için sana borcumu ödeyeceğim, özellikle de aynı yaşta olduğumuz için. Özellikle hangi derslerden ?"

"Hiç botanik dersi aldın mı?"

"Tabii ki. Ne tür bitkilerin zehirli olduğunu bilmem ve bir hayvan tarafından kazara yenmesi durumunda ortaya çıkacak belirtileri tanımam gerekiyordu.

Neden?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Senin için bir semptom listesi hazırladım ve sonra aklına gelenleri bana söylemeni istiyorum."

Dillon konuşmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Bu konuda gerçek bir botanikçi ya da doktor çağırmanız gerekmez mi?"

"Yaparım ya da çocuklardan birine ettiririm. Ama bunun daha hızlı olacağını ve en azından düşündüğüm şeyin çılgınca olup olmadığını bana söyleyebileceğinizi düşündüm."

"Pekâlâ. Kalemimi ve not defterimi çıkardım. Git hadi."

Çok uzun sürmedi. Chris'in içinde biriken öfke artık patlamaya hazırды.

"Bu Alan Webb denen adamın üniversitedeki bölümü neydi?" Dillon sordu.

"Botanik."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Evet. Naomi'nin cesedini mezardan çıkarmalıyım."

On Yedinci Bölüm

Julie kelimenin tam anlamıyla köşeye sıkışmıştı; şefin ofisinde, pencere ile banyo kapısı arasında bir köşeye. Ofisteki diğer herkesten uzaklaşabileceği en uzak yer orasıydı, çünkü hepsi aklını kaçırmıştı.

Başını sallayarak şefi, Max'i ve Chris'i bakışlarıyla taradı. Çok nazik Donna'ya, hatta Randy ve Colby'ye de ters ters bakabilirdi ama onlar ekip odasında gelen diğer vakalarla ilgileniyorlardı.

"Bunu yapmayacağım," diye tekrarladı. "Naomi öldü. Cesedini kazmak bunu değiştirmeyecek." Chris'e baktı. "Benden bunu yapmamı istediğine inanmıyorum."

"Bitkiler hakkında anlattıklarımı anladınız mı? Birisi solanini, glikoalkaloidleri, arseniği nasıl çıkarabilir-"

"Oh, gayet iyi anlıyorum. Söylediğiniz şey, polis arkadaşınız Dillon'ın hiç veteriner olmamasına rağmen veterinerlik okulunda bitki eğitimi aldığı. Ve kısa bir telefon görüşmesine ve benim yanlış hatırlayabileceğim bir semptom listesine dayanarak ikiniz benim

Botanik uzmanı kocam kız kardeşimi zehirledi. Doktorların kafasını karıştırmak için kullandığı bitkileri değiştirdiğini düşünüyorsunuz. Bir dizi semptom ortadan kalkıyor, yeni bir dizi semptom başlıyordu, böylece doğal bir ölüm olmadığı halde doğal bir ölümüş gibi gösterebiliyordu. Doğru anlamış mıyım, Chris? Teorini doğru açıklayabildim mi?"

Gözyaşları, yine o lanet olası gözyaşları, yüzünden aşağı akıyordu. Ama bu sefer gözyaşları keder ya da korku gözyaşları değildi. Öfke gözyaşlarıydı.

"Doğru anlamış mıyım?" diye sordu.

Chris yavaşça başını salladı. "Tüm bunların çılgın bir teori olduğu kısmı hariç. Max'e gerçek bir botanikçi arayarak her şeyi teyit ettirdim. Bunların hiçbirinde yanılmıyoruz Julie. Botanikçi bize aynı semptomları kolayca bulunabilen bitkilerle nasıl üretebileceğini tam olarak anlattı."

"Aferin sana. Altın bir yıldız aldın. Şimdi, kalbimi sökmeye çalışmayı bitirdiysen, ben gidiyorum." Duvardan ittirerek uzaklaştı ve

Kapıya doğru.

Chris patronuna baktı, sonra Julie'nin önüne geçerek yolunu kesti. "Çekil," dedi.

"Bizi dinleyene kadar olmaz."

"Duymak istediğim her duydum. Daha fazlasını duymak istemiyorum." Gözyaşlarını silip süpürdü. Lanet olsun. Neden ağlamayı kesemiyordu?

"Julie, lütfen. Bunu konuşmamız gerek. Alan'ın kız kardeşinizi zehirlediğine inanıyorum. Eğer mezardan çıkarabilirsek-"

"Hayır. Sana söyledim, hayır. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Söylediğin şey zaten mantıklı değil. Alan kardeşimle hiç tanışmadı bile. Annemle babamın ölümünden iki ay, Naomi'nin ölümünden üç ay sonrasına kadar onunla tanışmadım."

"Biliyorum." Sesi gülünç derecede sakindi. Max'e işaret etti. "Şu çıktı elinin altında mı?"

Max ceketinin cebinden bir kâğıt çıkarıp Chris'e uzattı.

Julie kapı kolunu tutmaya çalıştı ama Chris bir ayağını soluna atarak onu yine engelledi. Gazeteyi açtı ve Alan hakkında kısa bir biyografiye benzeyen şeyi okumaya başladı.

Julie başını salladı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Bazı araştırmacılar sizsiniz. Doğum tarihini yanlış yazmışsınız. Benden iki yaş büyük değildi. O ve ben aynı yaştaydık."

"Max," dedi Chris o sinir bozucu, sakın ve yatıştırıcı sesiyle. "Alan'ın doğum tarihini nereden buldun?"

Cevap verirken Max'in yüzünde bir sempati ifadesi belirdi. "Bayan Webb, kocanızın size sizin yaşınızda olduğunu söylediğini biliyorum. Ama bu bir hileydi, böylece dikkat çekmeden sizinle aynı sınıflara kayıt yaptırabilecekti. Daha da kötüsü, üniversitenizde aldığı derslerin hepsi seçmeliydi, yani notlandırılmadılar ve bir dereceye uygulanmadılar. Çünkü çoktan mezun olmuştu. Diplomasını zaten başka bir okuldan almıştı. Size okulu bıraktığını söylemesinin gerçek nedeni buydu. Siz mezun olduğunuzda diploma alıyormuş gibi davranamazdı. Okulu bırakarak okulunuzda hiçbir zaman diploma almak isteyen bir öğrenci olmadığını etti."

Başını iki yana salladı. "Hayır." Ama sesi ancak fısıltının üzerindeydi. Panik boğazını sıkıyordu.

"Doğum tarihinin doğru olduğu okul kayıtlarına ek olarak, doğum belgesini çıkardım ve sosyal güvenlik veri tabanındaki bilgileriyle çapraz karşılaştırma yaptım. Ve eğer bu hala yeterli kanıt değilse, bir kütüphaneciden lise yıllığının bir kopyasını almasını istedim. Sizden iki yıl önce mezun olmuş."

Ceketinden bir kâğıt parçası daha çıkardı ve Chris'e uzattı. "Daha da önemlisi, kız kardeşinin üniversiteden bir arkadaşının izini buldum. Bu onun sorularıma yanıt olarak verdiği yazılı ifade. Ona Alan'ın babasının şirketinin ofislerinden birinde kurdele kesme törenine katılırken çekilmiş bir fotoğrafını internetten gönderdim."

Chris kağıdı Julie'nin görmesi için havaya kaldırdı. Julie bakmayı reddetti.

"Arkadaşı Alan'ı hatırlıyordu, 'nin son senesinde, Naomi hastalanmadan sadece iki ay önce, onunla aynı barlara gittiklerini söyledi. Naomi Alan'a katlanamıyordu. Sürekli ona asılıyor ve hayır cevabını kabul etmiyordu. Onunla ilk tanışmasından bir ay sonra yerel polise şikayette bulundu."

"Ama o hiç... bana ondan hiç bahsetmedi," diye fısıldadı Julie.

Omuz silkti. "Belki de ailesini endişelendirmek istemedi ve polis raporunu doldurmanın sorunu sona erdireceğini düşündü."

Max bununla birlikte bir kâğıt parçası daha çıkardı ve Chris'e uzattı. Chris, "Bu tutuklama raporu," dedi.

Herkes beklerken oda sessizliğe gömüldü. Max'e baktı ve yavaşça Chris'ten kağıdı aldı. Elleri çok titrediği için kâğıt tıkırdıyordu. Polis departmanının antetli kağıdına basılmış kısa bir rapordu, tarih ve ifadeyi alan memurun adı gibi ayrıntılar vardı, Naomi Linwood tarafından imzalanmış bir ifade, babalarının soyadı, Julie'nin kızlık soyadı.

Raporun sonunda, sarı renkle vurgulanmış olarak, Julie'nin kız kardeşini takip eden adamın adı yazılıydı: Alan Blackwood Webb. Şikâyetin yapılmasından tam bir ay sonra Naomi annelerini arayarak planlanan aile yemeği için eve gelemeyeceğini çünkü midesinin bulandığını ve üç kez kustuğunu söyledi. Dört ay sonra Naomi ölmüştü. Ve Julie bundan üç ay sonra Alan Blackwood Webb ile tanıştığına, ona kız kardeşi ya da ailesiyle tanışma zevkine asla erişemediği için ne kadar üzgün olduğunu söylemişti.

Julie kâğıt parçasını indirdi. Kulaklarında alçak bir uğultu başladı.

"Babam," dedi, boğazı o kadar sıkılmıştı ki zorlukla konuşabiliyordu, "Naomi... öldükten kısa bir süre sonra kendini vurarak intihar etti. Komik şu ki, silahlara karşı hep çok sertti. Silahı bile yoktu. Ama kimse bunu sorgulamadı. Hepimiz çok kederliydik. Polis onu sokaktan aldığını düşündü. Pek bir soruşturma yapılmadı."

"Julie." Chris ona doğru ama Julie elini itti.

"Annem," diye devam etti, "babam öldüğünde yıkılmıştı. Naomi'nin ölümüyle bir asker gibi başa çıkmıştı. Ama babam, annem onu kaybetmeye dayanamadı. Uyuyamadı. Uyku hapı reçetesi almış. Bir şişe hapi bir kadeh şarapla içtiğini söylüyorlar."

Son kelimedede boğuldu, boğazını temizlemek için öksürmek zorunda kaldı. "Çoğu insan evdeki kadının şarap içtiğini ve buzdolabındaki biranın da evin erkeği için olduğunu düşünür. Ama benim annem..." Julie başını salladı. "Benim annem bira içerdi. Hayatını sevmediği bir şeyi içerek sonlandırmayı seçmesini hep tuhaf bulmuşumdur."

Artık durduramadığı gözyaşlarının arasından Chris'e baktı. "Onları öldürdü. Hepsini. Ve ben hiç soru bile sormadım. Herkes gibi ölümlerini kabullendim. Ve sonra onların katiliyle evlendim."

Oda onun etrafında dönmeye başladı. gittikçe arttı, ta ki tek duyabildiği o olana kadar.

Ta ki yapamayana kadar.

* * *

CHRIS YEMİN ETTİ VE Julie'nin buruşmuş halini kollarının arasına aldı.

"Bayıldı. Dr. Brookes'u çağırın," diye emretti şef, Max'e el sallayarak.

"Hayır," dedi Chris, onu göğsüne doğru daha yükseğe yerleştirerek. "Onun Dr. Brookes'a ihtiyacı yok.

Bir doktor onu dürtüyor. Dinlenmeye, huzura ve sessizliğe ihtiyacı var.

Hayatıyla ilgili her şey sorgulanır hale geldi ve bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var. Max, çantasını şu spor çantasının içine koy ve kamyonetime götür, olur mu?"

"." Max onun dediğini yapmak için acele etti ve ofis kapısını arkasında açık bıraktı.

Chris onu takip etti.

Şef , "," diye emretti. "Tanıkla birlikte buradan öylece çıkıp gidemezsin. Yine."

Chris ekip odasına doğru ilerlerken herkesin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geldi. Max kapıyı açık tutarak bekledi.

Şef inatla Chris'i otoparka kadar takip etti ve Chris kamyonetinin önünde durduğunda onun önüne geçti.

"Dedektif Downing, size geri emrediyorum. Bayan Webb'i karakola geri götürün."

"Max, kapıya bakar mısın lütfen?" Chris sordu.

Max yolcu kapısını açık tutarken sırtışını gizlemekte zorlanıyor gibiydi.

Chris Julie'yi içeri yerleştirdi ve kapıyı kapatmadan önce emniyet kemerini bağladı.

"Dedektif," diye bağırdı şef, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Chris onun etrafından dolaştı ve sürücü koltuğuna tırmandı.

Şef açık kapı aralığında durdu. "Eğer bunu yaparsan, istifa etmiş sayılırsın."

Chris duraksadı ve Julie'nin gözyaşları içindeki yüzüne baktı. Her nasılsa, gülünç denecek kadar kısa bir süre içinde, onun bir katil olduğundan şüphelenmekten, ona şimdiye kadar tanıdığı tüm kadınlardan daha fazla saygı ve hayranlık duymaya başlamıştı. Başkaları pes ederken onun savaştığını görmüştü. Ve şimdi, istemeden de olsa, sonunda onu sadece hayatta kalmak için kendini kapatacağı noktaya kadar yere sermişti. Onu doktora götürmek ya da gerçeklerle yüzleşmesi ve bir kez daha sorgulanması için karakolda bırakmak onu iyileştirmenin, daha iyi hale getirmenin yolu değildi. Her fırsatta karşılaştığı travmadan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ve da tam olarak ihtiyacı olan ve hak ettiği şeyi almasını sağlayacaktı.

Şefe doğru geri döndü. "Çekilin."

Şefin yüzü o kadar kızarmıştı ki felç geçirecekmiş gibi görünüyordu. Yoldan çekilmek yerine Chris'e o güne kadar duyduğu bütün küfürleri etti. Ve sonra silahına uzandı.

Max ileri atıldı. "Hey, hey, şef. Kendimizi kaptırmayalım." "Kapa çeneni, Memur Remington." Şef Max'e ters ters baktıktan sonra Chris'e geri verdi. "İşte, al. Seninki hâlâ kanıt olarak kilitli." Elini arka cebine bir şarjör çıkardı ve silahla birlikte Chris'in avucuna sıkıştırdı.

"Şef?" Chris ne söyleyeceğinden emin değildi. Patronuna kamyonunda başka silahlar da olduğunu söyleme zahmetine girmedi. Şefin o anki ruh halinde bunun pek iyi gitmeyeceğini hissediyordu.

"Yanımdaki cephanenin hepsi bu kadar," diye devam etti şef. "Eğer dağlara doğru gidiyorsan çingiraklı yılanları ve ayıları uzak tutmaya yeter, ki ben senin durumunda olsam öyle yapardım. Ama başka bir sorunla karşılaşırsan beni ara. Ne olursa olsun ara. Tüm bunlar çözülene kadar düzenli rapor istiyorum. Beni duyuyor musun, evlat?"

Chris şefin jestine o kadar şaşırmıştı ki, ona kamyonundaki silahlara ek olarak Donna ve Max'e, Julie ve Chris'in evlerinden aldıkları giysilerle birlikte bol miktarda cephane yüklettiğini söylemeye edemedi. O sırada, belki de bir kasaba ötedeki bir otele gideceklerini düşünmüştü. Ama bu dava ne kadar sıcak olursa olsun, dağlar çok daha iyi bir plan gibi görünüyordu.

"Evet, efendim," dedi sonunda. "Teşekkür ederim, Şef."

"Ne için? Bölge Savcısı Bayan Webb'in nerede olduğunu sormak için aradığında hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey yapmadıysam bana teşekkür edemezsin. Anladın mı beni?"

"Evet, efendim. Seni yakaladım." Max'e baktı. "Konuştuğumuz açılar üzerinde çalışmaya devam et. Seni sonra ararım."

Max sırtıttı. "Sen ve Dillon her zaman favoriydiniz. Eğer böyle bir numara yapsaydım kıcıma tekmeyi yerdim."

"Eğer o karakola geri dönüp o ipuçlarını takip etmezseniz hala olabilirsiniz." Şef her ikisine de ters ters baktıktan sonra dönüp ön kapıya doğru yürüdü.

Max, "Buradan çıkarken mümkün olduğunca ana yollardan uzak durun," diye uyardı. "Alan Webb'in ailesinin onun ölümüne çok üzüldüğünü ve yakında bizi ziyarete gelebileceklerini duydum."

"Bunu ne zaman duydun?"

"Birkaç dakika önce. Bağlantılarımdan biri beni uyardı."

"Çok fazla bağlantın olduğu kesin. Belki bir ara bunlardan bazılarını paylaşmamız gerekir."

"Hayır. Hepsi benim." Chris'e gösterişli bir selam verdi ve kapıyı kapattı.

Chris Julie'yi bir kez daha kontrol ettikten sonra alandan geri çekildi ve Dumanlı Dağlar'ın alçak tepelerinden birine doğru yola koyuldu. Orada Dillon'la birlikte geyik mevsiminde kullandıkları bir av kulübesi vardı.

Julie'nin her şeyi gözden geçirmesi için mükemmel bir yerdı. Ayrıca bir uydu anteni vardı, bu da Chris'in soruşturmaya yardım etmeye devam edebileceği ve ayrıca Charger'ın sürücüsü Brian Henson'ın yerini tespit etme çabalarını izleyebileceği anlamına geliyordu.

On Sekizinci Bölüm

Julie yumuşak yatakta yuvarlandı ve çarşafların taze, temiz kokusu karşısında iç geçirdi. Yatak gülünç derecede rahattı. Yastıklar kabarık ve kuş tüyü doluydu. Bekle, kuş tüyü yastıkları hala kutulardaydı. Öyle değiller miydi?

Nefes nefese kaldı ve yatakta doğruldu. Örtüleri göğsüne doğru çekerek odayı taradı. Yatağın yanında bir lamba yanıyor, yumuşak sarı bir ışık saçıyordu. Duvarlar cilalı, bal sarısı rengindeydi ve yatağın yanındaki zemin budaklı çam ağacından yapılmıştı. Lambadan, üzerinde durduğu komodinden ve yataktan başka hiçbir şey yoktu. Bir sandık ya da şifonyer bile yoktu. Hiçbiri tanıdık gelmiyordu. O halde neredeydi? Ve buraya nasıl gelmişti?

"Panik yapmayın. Güvendesin."

Şaşkınlıkla bir gıcırta çıkardı, sonra kapıda duran Chris'i tanıyınca bu utanç verici sestten yüzü kızardı.

"Harmony Haven'a geri mi döndük?" diye sordu. "Yatak odasını tanıyamadım."

"Biraz dinlenmeni, huzur ve sessizlik içinde olmanı istedim. Bu yüzden bizi dağlarda bir kulübeye götürdüm."

Elini odayı kapsayacak şekilde salladı. "Evin geri kalanı biraz daha modern, bu kadar rustik değil. Ama burası birinci kattaki tek yatak odası ve panik içinde uyanırsan seni duyabilmem için yakınımda olmanı istedim. geçmiştin. Buraya kadar olan yolu ne kadar hatırlayacağından emin değildim."

hatırlamıyordu.

Uzun bir nefes verdi ve saçlarını geriye itti. Hızlıca aşağıya baktığında hâlâ Şef Thornton'ın ofisinde duştan sonra giydiği beyaz bluz ve haki pantolonun üzerinde gördü. Chris onu karakoldan çıktıktan sonra buraya götürmüş olmalıydı. Peki neden bunların hiçbirini hatırlayamıyordu?

Şefin ofisindeki son yüzleşmenin tüm anıları aniden geri geldi. Daha önce hissettiği panikle savaşıarak gözlerini sıkıca kapattı.

Onları öldürdü.

Alan, kocası, ailesini öldürmüştü. Ve sonra onunla bir hayat kurdu.

"Daha iyi olacak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yatağın yanına gelmişti, üzerinde hâlâ duştan sonra değiştirdiği kot pantolonu ve gündelik gömleği vardı. Az önce söylediği sözler midesine taş gibi oturdu.

"Ne demek daha iyi olacak? Karın senin aileni de mi öldürdü?"

Adam yüzünü buruşturdu ve kızın alaycılığına pişman olmasına neden oldu. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı.

"Tam olarak değil," dedi. "Ben hiç evlenmedim. Sevdiğin birini kaybetmenin bir şey olduğunu bilirim. Ama şu anda yaşadıkların benim yaşadıklarımından çok daha kötü. Bunu söylememeliydim. Üzgünüm, gerçekten."

Ayrılacakmış gibi
döndü. "Hayır, bekle.
Lütfen."

Ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Yatakta kayarak yanında yer açtı. "Bana sevdiğin ve kaybettiğin kişiyi anlat. Belki... belki yardımı olur. İkimize de."

Yavaşça , yüzü ona dönüktü. "Bu konuyu başka hiç kimseyle konuşmadım."
"Asla mı?"

"Hayır. Yapamadım. En iyi arkadaşımın yanında olmaya, kendi acısıyla yüzleşmesine yardımcı olmaya çalışmakla meşguldüm. Hayatımın aşkının bir araba kazasında öldüğünü açıklamak -ona ondan hiç bahsetmemişken- yardımcı olmazdı. Bu yüzden içimde tuttum. Yıllar geçtikçe, bu konuda hiç konuşmamak daha kolay hale geldi."

"En iyi arkadaşın mı? Dillon senin en iyi arkadaşın değil mi?" "Evet."

"O zaman üzüntüsü - çiftliğine adını kadın, kız kardeşi için miydi?"

"Bir ve aynı."

"Sevdiğin ve kaybettiğin kadın bu mu?"

Kıkırdadı. "Harmony'yi severdim ama romantik olarak değil. Öldüğünde hâlâ çocuktu, Dillon ve benden altı yaş küçüktü." Gülümsemesi soldu. "Ama evet, Harmony eve döndüğünde, Destiny'de, Dillon ve ben

İkisi de ayrı üniversitelerde okuyordu. Sevdığım kadın, Sherry, Harmony'den bir hafta önce öldürüldü. Sherry'nin cenazesi için ve eve gelip aileme ve arkadaşlarıma onu kadar kendimi toparlamak için kaldım. Ancak buraya geldiğimde Harmony'yi öğrendim. Dillon çoktan eve dönmüştü ve yıkılmıştı."

Başını iki yana salladı. "Ona kendi üzücü hikayemi anlatsaydım, yanımda olmaya çalışırdı. Bu doğru olmazdı. Sherry'ye sadece birkaç aydır aşkıttım. Dillon küçük kız kardeşini kaybetmişti, ömür boyu hatıraları vardı. Aynı şey değildi."

Kalbi, Chris'in yaşadığı kayıp ve bunca yıldır bunu içinde tutarak nasıl yaşadığı için acıyordu. Onun eline uzandı ve iki eliyle kavradı.

"Çok üzgünüm, Chris. Bu acıya tek başına katlanmak zorunda kalmamalıydın." Yavaşça, çok yavaşça, ona doğru eğildi ve en yumuşak ifadesini kullandı,

Geri çekilmeden önce dudaklarına en tatlı öpücüğü kondurdu.

"Ve acına tek başına katlanmak zorunda kalmamalısın. Seni bu yüzden buraya getirdim, Julie. Çok şey kaybettin. Çok büyük bir travma yaşadın, çok kısa bir süre içinde yıkıcı sırlar öğrendin. Burada güvende olduğunu ve seni daha fazla soruyla rahatsız etmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Sen inmeye hazır olana kadar dağda kalacağız. Ve bu arada, takım arkadaşlarım geri kalanını çözecek.

Biz...onlar...senin peşinde kimin olduğunu bulacaklar. Ve onu durduracaklar. Ailene olduğuna inandığımız şeyle ilgili hissettiğin acıyı dindiremem. Ama stresini biraz azaltabilirim, ya da en azından deneyebilirim. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Aç mısın?"

"Şu anda ihtiyacım olan şey normal hissetmek. Dava, geçmişim ya da bunların hiçbirini hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece birkaç dakika konuş benimle. Soruşturma dışında herhangi bir şey hakkında."

Başını eğdi, dudaklarında yarım bir gülümseme oynatıyordu. "Nerede büyüdün? Nashville'de mi?"

Başını salladı.

"Daha önce hiç Smoky Dağları'na gittin mi?"

"Herkes görmedi mi? Pigeon Forge'daki üç katlı go-kart pistlerine bindim, Dollywood'da Dolly Parton'ın performansını izledim, Gatlinburg şehir merkezindeki mağazalara gittim."

Sırıttı. "Tipik turist. Hiçbir şey görmediğin halde her şeyi gördüğünü sanıyorsun." Ayağa kalktı. "Gel bakalım."

Yorganı ters çevirdi ve onun elini tuttu.

Onu bir dolaba çıktığını sandığı bir kemerli geçitten geçirdi. Sonra kilidi açtı ve sondaki bir kapıyı açtı. Mavi gökyüzünü ve ötesindeki yüksek ağaçların koyu yeşil yapraklarını görebiliyordu.

"Bekle, ayakkabılarım-"

"Onlara ihtiyacın yok."

"Ayakkabı giyerken bunu söylemek senin için kolay."

Adam onu kapı aralığından balkona doğru çekti. Kapının arkalarından kapandığını zar zor fark . Görebildiği kadar uzanan inanılmaz güzelliğe bakarken ağzı açık kaldı. Uzun yeşil çam ve meşe ağaçları sağ ve sol taraftaki manzarayı çerçevesliyordu ama hemen altlarında dağ dik bir şekilde alçalıyordu. Aşağıda derin yeşil bir vadi uzanıyordu ve bunun ötesinde, kilometrelerce devam eden Büyük Dumanlı Dağlar'ın mavi-gri silüetleri vardı. Sanki birileri dumanla işaret veriyormuş gibi düzinelerce yerde küçük beyaz sis bulutları yükseliyordu. Tüm bunlar bir araya gelerek yumuşak, güzel bir renk ve "duman" pusu oluşturunuyordu. Sanki bir ressam dağları boyamış, sonra da her şeyi hafif bir renkle yumuşatmış gibiydi.

"Çok güzel," dedi. "Daha önce hiç dağlara inanamıyorum, bu şekilde değil."

"Smokies'teki en iyi yerler turistlerin bilmediği yerlerdir, ormanın derinliklerine giden küçük sapaklardır. Dağlar boyunca yüzlerce şelale var, el değmemiş, sanki binlerce yıldır kimse dokunmamış ya da görmemiş gibi görünüyor. Hepsi bozulmamış güzellikte. Cennet."

Ona doğru eğildi ve aşağıdaki vadiyi işaret etti. "Bak," fısıldadı, "sağda, ağaçların arasından yeni çıkıyor."

Ormandan çıkan üç geyik grubunu hayretle izledi; bir dişi geyik ve iki yavrusu vardı. Anne havayı kokluyor, tehlike işaretleri ararken büyük kulakları ileri geri sallanıyordu. Yavruları, annelerinin onları güvende tutmak için ne kadar çok çalıştığından habersiz, sallantılı bacaklarıyla etrafında zıplıyordu. Sarı bir kelebek yükselip etraflarında süzülürken, peşinden koşuşturan yavruları çok sevindirdi.

"Çok... masum... ve mutlular. Muhteşemler," dedi, sesini alçak tutarak, geyiklere ulaşır onları korkutup korkutmayacağından emin değildi.

Başıyla onu onayladı. Geyikler gözden kaybolana, güneş dağların ardında batmaya başlayana kadar yan yana durdular. Vadinin aşağısında, ağaç sınırına yakın bir yerde küçük ışıklar yanıp sönüyordu.

güldü. "Ateşböcekleri. Küçükluğünden beri onları görmemiştim."

Ağzında yarım bir gülümseme belirdi. "Onlar hep buradaydı. Sadece nereye bakacağınızı bilmeniz gerekiyor."

"Burada mı büyüdün?" Elini sallayarak onları çevreleyen inanılmaz manzarayı gösterdi. "Tüm bunlarla birlikte mi?"

Başını salladı. "Tennessee, gerçek Tennessee, turistlerin asla takdir edecek kadar uzun süre durmadıkları Tennessee, yeryüzündeki cennettir. Daha güzel bir yer hayal edemiyorum. Üniversiteye gitmek ve biraz dünyayı görmek için birkaç yıllığına . Ama kalbim hep buradaydı. Nereye gidersem gideyim, her zaman Destiny'ye geri döneceğim."

"Ailenizden hiç bahsetmediniz." Bunu söyler söylemez, kötü bir bölgeye girmiş olabileceğinden, onun da kendisi gibi geçmişinde unutmak istediği anıları olabileceğinden . Ama yüzündeki gülümseme ona aksini söylüyordu. Aile onun için kötü bir anı değildi. Gülümseme olmasa bile gözlerinde parlayan sevgi ona bunu söylüyordu.

"Sanırım bu dağdaki insanların yarısıyla akrabayım," diye alay etti. "İkinci ya da üçüncü dereceden bir kuzenle karşılaşmadan hiçbir yere gidemiyorum. Üstelik annem, babam ve üç erkek kardeşim de var. Kilisede Downing'ler üç sırayı kaplıyor. Ve genellikle ayda birkaç kez birinin evinde bir araya geliriz; herkes bir yemek getirir. Açık havada ateş yakıp marshmelov kızartırız, hayalet hikayeleri anlatırız, en son kimin en büyük balığı tuttuğuna dair yalanlar söyleriz."

Ona bakarken gülümsemesi soldu. "Özür dilerim. Bu şekilde ."

Başını iki yana salladı. "Özür dileme. Ben sordum. Ailen ve buradaki hayatın hakkında duyduklarım hoşuma gitti. Kulağa... harika geliyor. Bana daha fazlasını anlat."

Onlar içeri çekildiklerinde ay gökyüzünde yükselmiş ve yıldızlar ısıltı ısıltı yanıyordu; varlıklarından etkilenerken balkona inen nsee-ums, gnats ve diğer uçan böcekler onları içeri çekmişti.

Chris yatağının yanında durdu ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Şimdiye kadar açlıktan ölmüş olmalısın. Etobur musun yoksa şu vegan insanlardan biri misin?" Sanki et yememek ölümden daha kötü bir kadermiş gibi ürperdi.

"En bile biftek yiyebilirim," diye onu rahatlattı. "Ama henüz aç değilim. Sanırım biraz daha uzanacağım, eğer sorun olmazsa."

"Tabii ki. Ben yan odada olacağım, duvara bir tık ötede."

Adam arkasını dönmeye başladı ama kadın elini çekerek onu orada tuttu. Kaşları soru sorarcasına kalktı.

Parmak uçlarında durdu ve uzanıp onun yakışıklı yüzünü avuçlarının arasına aldı. Şefin ofisinde, ruhunu parçalayan o öpücüğü paylaştıklarında ona karşı hissettiği acı dolu ihtiyaç, kalbinin şu anda ona duyduğu özlemin yanında hiçbir şeydi.

Bu adamda çok sevimli bir şey vardı, her yönden onu çağıran bir şey. Çok nazikti, etrafındaki dünyadan büyük keyif alıyordu. Çürük ve hırpalanmış ruhu, her şey hala devam ediyor olsa bile, onun yanında olduğu her seferinde daha iyi hissediyor, biraz daha iyileşiyor gibiydi. Şu anda onun kendisi için ne anlama geldiğini bilmeden gitmesine izin veremezdi. Ya da ne olursa olsun herkesi ilk sıraya koyan bir adamla tanışmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu. Bu tür bir özveri nadirdi, gerçek bir armağandı, değer verilmesi, el üstünde tutulması gereken bir şeydi.

Dudaklarını ona doğru uzattı, bekledi, umut etti. Adam da bunu istemediği sürece onun ulaşamayacağı kadar uzundu. Göz kapakları yarıya indi, eğilip dudaklarını onunkilere bastırırken ihtiyaç ve açlık gözlerine yansdı.

Ama bu onun öpücüğüydü. O yönetmek istedi ve o da izin verdi. Onu öptü, yumuşakça, nazikçe, tıpkı istasyonda onu öptüğü gibi. Öpücüğüne tüm tatlılığını, ona karşı hissettiği ama henüz tanımlayamadığı ham, yeni duygularını kattı. Ona değer verdiğini, için önemli olduğunu o kadar çok göstermeye çalıştı ki bu kafasını karıştırdı. Tek bildiği, hayatını kurtardığı ama aynı zamanda ruhunu da kurtardığıydı.

Öpücüğü derinleştireceği zaman, geri çekilmek neredeyse onu öldürüyordu. Ama daha fazlası için hazır değildi, henüz değil. Düşünmesi, dinlenmesi ve olaylara anlam vermeye çalışması gerekiyordu.

Soru onun gözlerindeydi. Parmaklarını yanaklarında gezdirerek ona gülümsedi.

"Senin için hazır değildim," diye fısıldadı. "Sen bir sürprizsin. Kalbim..." Başını salladı ve parmaklarını gömleğinin üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim."

Zavallı adam da en az onun kadar şaşkın görünüyordu.

"Beni defalarca kurtardığın için teşekkür ederim," dedi. "Ne olursa olsun yanımda olduğun için, çocukluğunun neşesini, aileni, bu dağa olan sevgini paylaştığın için teşekkür ederim. Ama en önemlisi, acınızı paylaştığınız için teşekkür ederim. Sevdiğin birini kaybettiğin için çok üzgünüm. Ama bunu benimle paylaşmanız tahmin edebileceğinizden çok daha anlamlı. Bu bana kendi kayıplarımın üstesinden gelebileceğime, yoluma devam edebileceğime ve bir gün mutlu olabileceğime dair umut veriyor. Bu yüzden teşekkür ederim."

Onu tekrar öptü, sonra ellerini bıraktı ve yatağa girdi. Yorganı çenesine kadar çekti. "Gerçekten yorgunum. Sanırım olan biten her şey beni çok yordu. Bir süre daha burada uzanacağım, tamam mı?"

Bir şey söylemek ister gibi göründü, sonra içini çekti ve her ne ise fikrini değiştirdi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben yan odada olacağım." Komodinin yanındaki kapalı kapıya doğru salladı. "Orası banyo. Donna'nın senin için hazırladığı çanta orada."

Adam gittikten ve kapıyı kapattıktan sonra gözlerini kapattı. Adamın ailesinden ve mutlu zamanlarından bahsetmesi onu canlandırmıştı ama aynı zamanda kendi ailesini düşünmesine ve başlarına gelenlerden sonra gülüp gülümsediği için bir hain gibi hissetmesine neden olmuştu.

Ailesini, annesinin sözde aşırı doz almasından, babasının sözde kendini vurmasından ve Naomi'nin gizemli hastalığından önceki halleriyle hatırlamaya çalıştı. Ve çoğunlukla, Alan Webb hayatlarına girip hepsini mahvetmeden önceki ailesini hatırlamaya çalıştı.

* * *

CHRIS yaklaşık bir saattir kulübenin mutfak masasının üzerinde duruyor, kâğıtları bir yapbozun parçaları gibi ileri geri hareket ettiriyordu ama ana kadar büyük resmi görememişti.

Ekibinden gelen e-postalar ve telefon görüşmeleri sayesinde arka plan bilgileri yağıyordu. Ancak, her şeye nasıl bakarsa baksın ya da

çeşitli listelere nasıl sınıflandırdığını, yapması gereken bağlantıları göremiyordu.

Doğruldu ve ensesini ovuşturdu. Görünüşe göre bu geceki araştırma seansından çıkan tek şey ağrıyan bir sırt ve boynundaki bir çatlaktı.

Halının üzerinden gelen ayak sesiyle arkasını döndüğünde Julie'nin kendisine doğru geldiğini gördü. Bir atlet ve şort giymiş, pürüzsüz, soluk tenini ağız sulandırıcı bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Normalde sadece gözler, dudaklar ve kıvrımlarla ilgilenirdi. Ama Julie'nin bacakları inanılmazdı ve beline dolandığında nasıl hissedeceğini hayal et-

"Arkanı dön," dedi. "Ve otur. Ovaladığın boynuna yardım edebilirim."

Şu anda dili çözülmeden konuşabileceğini düşünmediğinden, kadının dediğini yapmaya karar verdi. Oturdu. Oturur oturmaz, ellerini omuzlarına koydu ve yavaş daireler çizerek onları ovmaya ve yoğurmaya başladı, o farkına bile varmadan kaslarındaki gerginliği çözmeye çalışıyordu.

Ellerini boynuna götürüp tekrar masaj yapmaya başladığında, başı göğsüne doğru düştü ve saf bir kendinden geçme iniltisi çıkardı.

Güldü ve bakımına devam etti.

"Bu işte gerçekten iyisin." Gözlerini kapattı, kızın hiç durmamasını umuyordu. "Pek çok şeyde iyiyimdir."

Kulağının dibindeki seksi fısıltısı adamın gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Sözlerinin kulağa nasıl geldiğinin farkında mıydı? Birden şehvetle dolan zihninin çifte anlamın? Zorlukla nefes alarak bekledi. Başka bir şey söylemediğinde ya da onu yatak odasına doğru yönlendirmediğinde, onu bu şekilde düşündüğü için bile sessizce kendini azarladı. Çaresizce onunla sevişmek istiyordu ama bu tamamen uygunsuz olurdu.

Paylaştıkları birkaç öpücük de aynı derecede uygunsuzdu ama onları ikisinin de yorgun olmasına ve doğru düşünememesine bağladı. Şimdi bu bahaneyi kullanamazdı. Saat neredeyse gecenin onuydu, bu da onun üç saat kestirdiği anlamına geliyordu. O da dava üzerinde çalışmak için mutfağa gelmeden önce kanepede en az iki saat .

Julie bir tanıktı ve hayatındaki altüst edici değişikliklerle başa çıkmak için zamana ihtiyacı vardı. Chris'in onu korumakla yükümlü olduğu bir kadın olarak görmekten başka bir düşüncesi yoktu.

Hain bedeninin onu dinlememesi çok kötü oldu.

Telefonu masanın üzerinde vızıldadı. Julie'nin elleri hâlâ boynuna masaj yaparken, dikkatlice öne doğru eğildi ve telefonu aldı. Ve böylece şehvetin neden olduğu sis buharlaştı. Uzandı ve Julie'nin ellerinden birini tutarak onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Teşekkürler. Gerçekten," dedi ona. "Ama buna cevap vermem gerekiyor."

Kadının gözlerindeki hayal kırıklığı, daha önceki sözlerinin seksî çift anlamını hayal edip *etmediğini* merak etmesine neden oldu. Ve bu da bu aramayı kabul etmeyi işkence gibi hissettirdi.

Boğazını temizledi, telefonu kulağına dayarken Julie'ye acı dolu bir gülümseme verdi. "Merhaba anne."

Julie'nin gözleri büyüdü. Sonra gülmeye başladı.

Adam kaşlarını çattı, bu da kızın daha çok gülmesine neden oldu.

"Hayır, anne. Hayır, ben, ah, çalışıyorum." Bir sonraki sorusunu dinledi ve başını salladı. "Hayır, az önce duyduğun Donna değil. Bu kadını tanımıyorsun." Annesi onu sorularıyla rahatsız etmeye devam ederken o yine başını salladı. "Hayır, 911 operatörü Nancy de değil. Nancy evden çalışıyor anne. Evet, bugünlerde 911 çağrılarını uzaktan yönlendirebiliyorsun." Gözlerini devirdi.

Julie sırtıttı ve yatak odasına çekilmeden önce ona bir öpücük gönderdi.

Chris inledi.

Annesi yaralı olup olmadığını öğrenmek istedi.

"Ne dedin? Oh, hayır, üzgünüm, anne. Ben iyiyim, söz veriyorum. Sen iyi misin? Çok geç oldu. Ne? Uyuyamıyor musun? Uyuyamıyorum. Ben mi? Sadece bir dava üzerinde çalışıyorum, bilirsin işte, her gibi. Kilise mi? Oh, üzgünüm. Unutmuşum." Gözlerini kapattı. Hay aksi. Onu arayıp kiliseye gelemeyeceğini söylemeyi tamamen unutmuştu.

Annesinin kiliseye gitmenin ne kadar önemli olduğunu anlatıp durmasını dinlerken yaslandı ve başını sandalyenin ahşap çıtalarına yasladı. Kiliseye gitmemek annesinin gözünde büyük bir günahı. Muhtemelen bütün gece onun ebedi ruhu için dua ederdi. Ve ona kalsa, o dua ederken o da uyanık kalıp onu dinleyecekti.

İçini çekti ve masadan kalktı. Dağın bu yükseklerinde serin gece havası aile odasının içine kesin bir ürperti vermişti. Şöminenin yanında diz çökmüş, annesi nefes almak için durakladığında telefona arada bir "Evet, hanımefendi" diyordu. Kükreyen bir ateş yaktıktan sonra

Büyük seksiyonel kanepeye yerleşti ve başını yastıklardan birine yasladı.
Bu uzun bir gece olacaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Chris'in derin, boğuk sesi uzun zaman önce kaybolmuştu. Sonunda telefon görüşmesini bitirmiş olmalıydı. Ama ne yazık ki Julie'nin ipucunu alıp yatak odasında ona katılmamıştı. Ya da belki de ipucunu almıştı ve cevap hayırdı.

İç çekerek yatağının üstündeki tavana baktı, yüksek pencerelerden içeri dolan ay ışığı ona görebilmesi için bolca ışık veriyordu. Chris Downing'le sevişme fikri bir kez zihnine yerleştikten sonra bir daha aklından çıkmıyordu. İyi bir adam olduğunu ve ondan çılgınca etkilendiğini bilmek için onu yıllardır tanınmasına gerek yoktu. Birkaç gün içinde onun kendisinin olmayı umabileceğinden çok daha iyi bir insan olduğunu anlamış ve her türlü keşkeyi düşünmeye başlamıştı.

Kapı aralığına doğru baktı. Mutfağın ışığı uzun zaman önce kapatılmış, yerini şömine ışığının titremesi almıştı. Etrafını saran ağır yorganla yatak odası sıcaklık olsa da, Chris de dışarıda olduğu için ateşin cazibesi onu çağırıyordu.

Sabırsızca yatağa vurarak seçeneklerini tartıştı. Bütün gece burada yatacak, uyuyamayacak ve Chris'le birlikte olmayı dileyecekti. Ya da gidip onu öpücüklerinin ima ettiği kadar çok isteyip istemediğini görmek. Yapabileceği en kötü şey hayır demektir. Çok utanırdı ama utançtan gerçekten ölen birini hiç duymamıştı. Ve en azından gecenin geri kalanında burada yatıp şansını kaçırpıp kaçırmadığını düşünmeyecekti.

Kararını verdi, korkup fikrini değiştirmeden önce yorganı arkaya attı. Ne bulacağını bildiği için komodinin çekmecesini açtı. Chris'in onu takip edeceğini umarken daha önce de çekmeceye bakmıştı. Folyo paketlerinden birini aldıktan sonra halının üzerinden aile odasına doğru ilerledi.

Muhteşem şömine bir fener gibiydi, alevler gerçek odun kütükleri üzerinde dans ediyor, ısı odaya doluyordu. Çok güzeldi ve Nashville'deki evindeki gazlı şöminenin yanında zavallı bir taklitçi gibi kalıyordu. Ama şömineye bakan kahverengi deri koltuğun ucuna geldiğinde şaşkınlıktan donakaldı.

Evinde asılı sözde şaheserler vardı ama hiçbirisi önündeki inanılmaz erkek güzelliğini çerçevelemeye yaklaşamıyordu. Chris ateşten dolayı aşırı ısınmış olmalıydı. Boxer'ı hariç tüm giysilerini çıkarmıştı. Bir kolunu başının üzerine eğmiş, göğsündeki kasları avantajlı bir şekilde sergiliyor, altın rengi ışık teninde titreşiyordu.

Göğsünü hafif bir siyah kıl tabakası kaplamış ve iç çamaşırının bel bandının altında kaybolmak üzere karın kaslarının ortasından aşağıya doğru ilerlemişti. Bacaklarından biri yukarı çekilmiş, diğer eli dizinin üzerine sarkmıştı. Kalın kaslı kalçaları baldırlarına doğru sivriliyordu. Ayakları bile seksiydi. Onunla ilgili her şey baştan çıkarıcıydı ve yine de o kadar mükemmel, o kadar güzeldi ki, sonsuza dek orada durup onu içine çekebilirdi.

Hayır, hayır, yaptığı şey yanlıştı. Onun haberi olmadan onu izlemek , dikizcilik gibi bir şeydi. Ya onu uyandırmalı ve reddetme riskini göze almalı ya da odasına geri dönmeliydi. Üçüncü seçenek, o uyurken bütün gece burada durup ona hayret etmek, inanılmaz derecede çekici olsa da, hiç de bir seçenek değildi. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Çok yakında. Şimdi.

Tanrım, adam muhteşemdi.

İç çekti ve kararsızlık içinde dudağını ısırıldı.

Bir nefes alışıyla bakışları adamın yüzüne kaydı. Adamın gözleri açıktı ve onu izliyordu. Üstünü örtmek ya da oturmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine, çenesi gergin, göz bebekleri büyümüş bir şekilde bekledi. Aç bir panter gibi, durgun bir şekilde eşini izliyordu. Reddedilme düşüncesi, böylesine çığ bir ihtiyaç karşısında yok olup gitmişti. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı, en az onun onu istediği ve ona ihtiyacı olduğu kadar.

Yavaşça odayı geçti, gözleriyle onu yuttu, parmakları iki yanında kenetlendi. Folyo avucunun içinde buruştu. Bakışları eline gitti ve elinde tuttuğu şeyi görünce burun delikleri alevlendi.

Kanepenin önünde durduğunda, adam ona ellerini uzattı, karşı koyamayacağı bir davetti bu. Ve sonra onun altındaydı, vücudunun lezzetli ağırlığı onu aşağıya doğru bastırıyordu, dudakları açgözlülükle onunkiler üzerinde hareket ediyordu, dili içeri girmeden önce bile inlemesine ve nefes nefese kalmasına neden olan açık ağızlı bir öpücükte.

Omuzlarına çarpan soğuk hava, adamın üstünü çıkardığını haber veriyordu. Adam bir kadını soyma konusunda uzmandı. Bu onu hem sevindirdi hem de dehşete düşürdü. Daha önce gelenleri düşünmek istemiyordu.

Onu ya da üniversite günlerinde sevdiğini söylediği kadını. Bu adamın tamamen kendisine ait olmasını istiyordu.

Çok geçmeden ikisi de çıplaktı, sıcak ten sıcak tene sürtünüyordu. Adamın elleri her yerdeydi, okşuyor, şekillendiriyor, okşuyor, kadının zevkten titremesine neden oluyordu. Adamın ona dokunmak istediği kadar o da adama dokunmak istiyordu. Birbirlerine karşı bükülüp gerildiler, öpüştiler ve öpüldüler, dokundular ve dokunuldular.

Sonra onu tekrar bastırıyor, ağzını kendi ağzıyla kapıyordu. Folyo paketinin yırtılma sesini belli belirsiz duydu. Adam bir noktada paketi ondan almış olmalıydı. Hatırlamıyordu. Adam kadının üzerinden kalktı, prezervatifi yuvarlayarak yerine yerleştirirken bir yandan da ağzıyla sevişmeye devam etti. Ve sonra, tam da onu almazsa öleceğini düşündüğü anda, kalçalarının arasına girerek ona doğru bastırdı.

Hevesle bacaklarını kaldırdı ve onu vücuduna yasladı. Adam ona doğru bastırmadığında, nedenini görmek için gözlerini açtı.

Yüzü onunkinden birkaç santim uzakta, ona bakıyordu. Gülümsedi, onu nazikçe öptü, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Çok güzelsin, güçlüsün ve cesursun," diye fısıldadı. "Bundan emin misin? Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz. Seni korumam gerekiyordu, bunu yapmam değil."

Parmaklarını adamın kaburgalarında gezdirerek onun kendisine karşı titremesini sağladı. "Bu konuda hayatımdaki her şeyden daha eminim. Durma, Chris.

Sev beni. Lütfen. Sadece sev beni."

Tekrar ürperdi ve onu öpmek için eğildi, vücudunun içine girerken dili dudaklarının arasında ilerliyordu. Ağzıyla ve elleriyle inanılmaz şeyler yaparken onu tamamen doldurmasının zevk ve baskı, kızın kanepeden yuvarlanmasına ve ona karşı inlemesine neden oldu.

Ağzını onunkinden ayırdı, gözlerini sıkıca kapattı, çenesini sıktı ve tekrar tekrar içine pompalayarak vücudunu sıkı bir zevk yayına çekti. Boğazının sütununu öptü, tırnaklarını sırtındaki kaslara geçirdi ve nesilden nesile aşıkların sözleriyle onu cesaretlendirdi.

Daha da yükseğe, daha da yükseğe... Onu öyle enfes zevk dalgalarına çekti , daha yükseğe çıkamayacağını düşündü. Ve sonra, parmaklarının zekice bir hareketiyle, bedenini onunkinin içine derinlemesine sokarak, onu yeni bir seviyeye taşıdı.

VahŖi bir hırıltı çıkardı ve her iki elini de kızın poposunun altına kaydırıp onu yukarı kaldırmadan önce ağızını kendi ağızıyla yakaladı. Bir kez daha geri çekildi, sonra o kadar derine daldı ki patladı, ona sarılırken adını haykırdı, vücudu doruk noktasının gücüyle titriyordu. Tekrar içine girdi, içinde sıkılaŖana ve kollarında parçalanana kadar zevk dalgaları boyunca onu sürdü, nefesi bir ecstasy iniltisiyle dıŖarı fırladı ve onu tekrar doruğa çıkardı.

Bir orman yangınının korları gibi, ikisi de birbirlerinin kollarına sarılmıŖ, teni terden kayganlaŖmıŖ bir halde yavaŖa yeryüzüne geri döndüler. Adamın kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyor, kendi nabzının damarlarında attığını hissedebiliyordu.

Tekrar ürperdi, sonra yavaŖa geri çekildi, onu kollarında döndürdü, Ŗmineye doğru çevirirken bir kalçasını onunkinin üzerine koyarak kaŖıkladı. Gözleri dalgalanarak kapandı. Vücudu onunkine kemiksiz hissediyordu. Adam bir kolunu kadının karnına doladı, parmakları boŖ boŖ gğslerinin altını okŖadı. Adam kulağına erotik aŖk sözcükleri fısıldarken ve ona ne kadar güzel olduğunu söylerken uykuya daldı.

Yirminci Bölüm

Chris kâğıtları mutfak masasının üzerine serpiştirdi, davaya yeniden odaklanmaya ve güneş doğduktan hemen sonra aldığı son raporlar ışığında tüm ipuçlarını gözden geçirmeye çalıştı.

Zemin kattaki yatak odasına doğru baktı. Julie hâlâ güne hazırlanıyor, ona ihtiyacı olmadığını söylediği makyajını yapıyordu. Nedense bu, makyajını düzeltmek ve saçına bir şeyler yapmak için onu daha da kararlı hale getirmişti. Başını salladı ve kâğıtlara baktı.

Gece boyunca iki kez daha seviştikten sonra ikisi de bitkin ve açlıktan ölmek üzereydi. Sabahın dördünde omlet pişirmişler, sırayla birbirlerini beslemişler, yeni evli çiftler gibi gülüşmüşler, sonra da birlikte duşa girmişlerdi. Eğer dikkatli olmazsa, bu muhteşem kadına kolayca aşık olabilirdi.

İlk aşkı Sherry'nin düşüncesi aklından geçti. Onu kaybetmek yıkıcı olmuştu. Julie'yi kaybetmek? O konuya giremezdi bile. Bu onu mahvederdi. Belki de kendini çok fazla önemsemekten korumak için artık çok geçti. Ama onu korumak için çok geç değildi. Merhum kocasının kiminle ve neden çalıştığını bulmak zorundaydı. Bunu yapmazsa, onun güvenliğini asla garanti edemezdi.

Yapmakta olduğu en yeni listeyi inceledi, şefin ofisinde başladığı ama bir türlü bitiremediği listenin aynısını. Bu sefer elinde daha fazla bilgi vardı.

Sevgile

r.

Para.

İntikam.

Nefret.

Bir şey sakla.

Üzerinde çalıştığı olası nedenler bunlardı.

Sevgiyle. Tereddüt etti. Julie başkasını mı seviyordu? Nashville'de biriyle ilişkisi var mıydı? Bu düşünceler aklından geçer geçmez

onları bir kenara attı. Duyguları konusunda çok dürüsttü. Başka birini sevseydi, dün gece onunla sevişmesinin, kendini ona bu kadar tamamen vermesinin yoktu. Eski sevgilisi onu bir aşk üçgeni yüzünden öldürmeye çalışmamıştı. Bunu listeden sildi.

Bir sonraki olası *motivasyon-para*. Dün bunu da listeden çıkarma eğilimindeydi. Ama bu, Alan Webb ve ailesinin ithalat-ihracat işiyle ilgili derinlemesine mali çalışmayı almadan önceydi. Şimdi her şey bir araya geliyordu. Ve her şeyin temelinde para varmış gibi görünüyordu.

"Omuzlarında tüm dünyanın yükü varmış gibi ."

Kafasını kaldırdığında Julie'nin mutfaktan geçip kendisine doğru geldiğini gördü. Bugün mavi bir bluz giymiş, mavi bir elbise pantolonunun içine sokmuş ve tüm kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Omuz hizasındaki saçları sade bir şekilde yandan ayrılmış, parlak dalgalar halinde sallanıyordu. Çok fazla makyaj yapmamış gibi görünüyordu ama makyaj gözlerini ve koyu renk kirpiklerini vurguluyor, adamın saatlerce oturup sadece ona bakma isteği uyandırıyor.

"Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

Yüzü hoş bir pembelikle kızardı. "Yaklaşık bir düzine kez. Teşekkürler." Boğazını temizledi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Bakışlarını önündeki kâğıda çevirmeye zorladı. "Mali durum. Özellikle de sizin ve kocanızın. Onunla evlenmeden önce aile şirketinin iflasın eşiğinde olduğunu biliyor muydunuz?"

Kaşlarını çatı. "Bu doğru olamaz. Alan'ın üniversitedeyken hep parası vardı. Sanırım bu sayede birçok insanın onu sevmesini sağladı ve ne zaman bir bara gitse bedava içki içti. Bir kez bile nakit sıkıntısı çektiğinden ya da babasının şirketiyle ilgili endişelerinden bahsetmedi."

Chris, Webb Enterprises'in mali raporunu masanın tarafına iterek onun karşısına oturdu.

"Siz evlendikten birkaç hafta sonra şirkete başka bir şirketten büyük bir nakit akışı oldu."

Raporun sayfalarını karıştırırken kaşları çatıldı. "Ödeme ne içindi?"

"Bir yatırımdan elde edilen nakit akışı olarak listelenmiş. Ancak soruşturmanın mali ayağında çalışan eyalet polisleri, herhangi bir şirketin Webb Enterprises'a herhangi bir yerde gelir elde etmek için yatırım yaptığını bulamıyor

Bu miktara yakın. Ve ödemeler yıllarca ayda bir kez olmak üzere devam etti. Ta ki yakın zamanda aniden durana kadar."

Yukarı baktı. "Durdular mı? Ne zaman?"

"Yirmi beşinci doğum gününde."

Gözleri büyüdü. "Doğum günüm mü? Bu... bir tesadüf. Tuhaf ama başka ne açıklaması olabilir ki? Neydi bu diğer şirket?"

"Victoria ve Edward."

Gözlerini kırptırdı, yüzü solgunlaştı. "Büyükanнемin işi mi?"

Başını salladı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Annemi evlatlıktan reddeden ve bizimle hiçbir ilişki kurmaya çalışmayan, ayrı yaşadığımız büyükanнем Elizabeth Victoria Abbott, evlendiğimden beri kocama nakit ödemeler mi yapıyor? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Ama... Ben bu konuda hiçbir şey duymadım. Bekle, ." Onu durdurmak istercesine elini kaldırdı, gözlerinde panik dolu bir ifade vardı. "Webb Enterprises'ın iflas ettiğini söylemişsiniz. Ama sonra büyükanнем... ödemeleri yapmaya başladı. O zaman bunca zamandır zengin olan Alan değildi. Süslü evimizi ve süslü arabalarımızı alan onun işi değildi. Londra'daki uzak akrabam mıydı?"

Başını salladı. "Öyle görünüyor."

Ellerini masanın üzerinde yumruk yaptı. "Para. Cinayet sebeplerinden birinin para olduğunu söylemişsiniz. Ve tesadüflere inanmadığınızı söylediniz."

"Doğru." Sabahtan beri üzerinde çalıştığı şeyi onun da yapmasını izledi. Tüm cevaplara sahip değildi ama bu kadarki en büyük parçaydı. Anahtar bu olmalıydı. Ona her şeyi sindirmesi için zaman tanımak ve sindirdiğinde yanında olmak için bekledi.

Birkaç dakika . Kadın ona tekrar baktığında, adamın görmeyi beklediği gözyaşları . Onun yerine, neredeyse rahatlamış görünüyordu.

"O zaman cevap bu," dedi. "İşte bu yüzden evliliğimiz başından beri çok sarsıntılıydı. Alan benimle aşk için evlenmedi. Benimle para için evlendi. Ailesi her zaman onunla parası için evlendiğimi düşünmüş gibi davrandığı için bu inanılmaz derecede ironik." Başını iki yana salladı. "Bu çılgınlık. Alan deli olmalıydı, bir psikopat. Bir şekilde ailemle bu şirket arasındaki bağlantıyı biliyordu.

Büyükannenin ve...ne? Parayı nasıl bulacağını mı düşündün? Oh, Tanrım. Şimdi her şey mantıklı geliyor."

Bir elini karnına bastırdı.

"Dün söylediklerin," diye devam etti, "tahtadaki her şey - hepsi doğru ve hepsi korkunç, ürkütücü bir anlam ifade ediyor. Alan'ın paraya ihtiyacı vardı. Bir şekilde büyükannemi öğrendi. Sonra kız kardeşime asıldı. Ama kız kardeşim ondan hoşlanmadı. Onu manipüle edemeyeceğini anlamış olmalı ki, önce onu, sonra da ailemi öldürdü ve büyükannemle tek olarak beni bıraktı. Dur tahmin edeyim. Annemi reddettiğine pişman oldu ve bir vakıf falan kurdu, değil mi? Hâlâ hayatta olduğunu söyledin, yani basit bir miras olamaz. Ama yine de varise -ki ailemin geri kalanı öldüğüne göre o kişi benim- ödeme yapmak için kurulmuş olmalı. Doğru anlamış mıyım, Chris? Alan beni manipüle edebileceğini biliyordu, bu yüzden diğer herkesi öldürdü? Hepsi bu, değil mi?"

Sesi kesildi ve derin nefesler alarak gözlerini kapattı.

Chris aceleyle ona doğru koştu, önünde çömeldi. Onu kollarının almak, ona sarılmak istedi. Ama kızın sert duruşu ve yüzündeki ifade ona şu anda dokunuşunu hoş karşılamayacağını söylüyordu. Bunu çözmek için zamana ihtiyacı vardı. Gerekirse bütün gün bekleyebilirdi. Ve ona ihtiyacı olduğunda, burada olacaktı.

Sonunda gözlerini açmadan önce birkaç dakika boyunca sırtı dimdik orada oturdu. Gözlerini kırıştırdı, gözleri kuru, bakışları kararlıydı.

"Senden duymak istiyorum," dedi. "Bana haklı olduğumu söyle ya da söyle. Sadece söyle."

"Üzgünüm, Julie. Ama sanırım kesinlikle haklısın. Finanstaki arkadaşlar daha fazla bilgi almak için büyükannenle ve Victoria and Edward Corporation'daki temsilcilerle temasa geçmeye çalışıyorlar. Ancak bu bilgiyi almak biraz zaman alabilir. Göletin bu tarafında, ödemelerin miktarlarını, ne zaman başladıklarını, ne zaman durduklarını, bu arada yine sorun yaşayan Webb Enterprises'daki mali sıkıntıları doğruladılar. Geçtiğimiz ay maaşlarını ödeyemediler. Şirket yine iflas etme tehlikesiyle karşı karşıya."

Dudakları küçümsemeye kıvrıldı. "Çünkü Alan'ın aldığı ödemeler nedense benim doğum günümde kesildi. Şimdi onun şirketi, ailesinin şirketi, her ay o nakit desteğine sahip değil, bu yüzden yine batıyorlar."

"Öyle görünüyor, evet. Elbette asıl soru ödemelerin neden yapıldığı. Eğer büyükanneniz annenizi evlatlıktan reddettiye ödemelerin başlamasını tetikleyen neydi? Bir şekilde o ya da avukatları senin ve Naomi'nin durumunu öğrenmiş ve sana para göndermeye karar vermiş olmalı. Belki de ödemeler üniversite mezuniyetine ya da evlenmeye bağlıydı." Omuz silkti. "Eğer ödemeler senin içinse, neden birisi Alan'a gitmesi ayarladı? Ve daha da önemlisi, neden doğum gününde kesildi? Eğer bu sorulara cevap bulabilirsek, Alan'ın sen yirmi beş yaşına bastıktan sonra seni neden öldürmeye çalıştığını da anlayabiliriz."

"Ve neden birinin hâlâ beni öldürmeye çalıştığını" diye bitirdi. "Alan bu çabadaki tek ortak değil. Başından beri onun başka biriyle çalışıyor olması gerektiğini söylüyordun. Bu, o adamların neden Cooper'ın çiftliğinde bizi öldürmeye çalıştıklarını açıklıyor. Alan'ın başlattığı şeyi bitirmek zorundalar. Ve eğer bunca zamandır paraysa, amaçlarının ödemeleri yeniden başlatmak olduğunu düşünmek zorundayım."

"Amaçlarının bu olduğundan şüpheliyim."

Kollarını kavuşturup önündeki masaya . "Bunun tamamen parayla ilgili olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Oh, kesinlikle. Başka motivasyonlar giriyor olsa bile bu kesinlikle parayla ilgili. Ama eğer - benzetmemi mazur görün -Bunca zamandır nakit ineğiydin, mesele aylık ödemelerse seni neden öldürsünler? Çoktan durdular ama hayatın hâlâ tehlikede. Bu bir çeşit nakit ödeme anlamına geliyor olmalı. Belki de aylık ödemeler bir tröstün parçasıydı ve yirmi beş yaşında toplu paranın tamamını alacaktın."

Başını salladı. "Tamam, tamam. Bu mantıklı olabilir. Eğer bir vakıf varsa ve tek varis bensem, yirmi beş yaşına geldiğimde bir şey yapmam mı gerekiyor? Toplu ödemeyi almak için mi? Ama tröstü bilmediğim ya da bilmediğim için Alan'ın başka bir şey yapması gerekiyordu." Gözleri büyüdü. "O *benim* varisim olacaktı. Eğer ben ölürsem, toplu parayı o alacaktı. Bu işler böyle yürümüyor mu?"

Chris yine başını salladı. "Genel olarak, evet. Ama buradaki açıklamanın olduğunu sanmıyorum. Eğer seni öldürüp Alan'ı varis yapmak kadar basit olsaydı, o-"

"Evlendikten hemen sonra beni öldürebilirdi," diye bitirdi. Adam başını salladı. "Evet. Sanırım öldürürdü."

Ayağa kalktı ve bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Alan'ın ilk ödemeleri alabilmesi için benim canlı olmama ihtiyacı vardı. Bu da mütevellilere yaşam kanıtı anlamına geliyor. Benim haberim olmadan bunu nasıl yapacaktı?"

"Sanırım yine ortak teorisine geri döndük. Belki de tröstle çalışan biri Alan'la birlikte çalışıyor olmalıydı. Belki de o kişiye kanıt sağladı ve onlar da sizi şahsen gördüklerini iddia ettiler. İşte, şuna bir bak."

Bir yığın kâğıdı karıştırdı ve bir tanesini çıkardı. "Bunu bu sabah gelen bir e-postadan yazdırdım. Randy dün gece Nashville'e gitti ve evinizi aramak için oradaki yerel polisle birlikte çalıştı. Kasayı açan bir çilingir de getirdi. Bu kağıt da içindekileri gösteriyor."

Kâğıdı okudu. "Doğum belgeleri, annem, babam, kız kardeşim ve benim için." Bir elini boğazına bastırdı. "Ailem için ölüm belgeleri. Evlilik cüzdanım?"

"Sanırım ödemeleri başlatmak için bunları kullandı. Ama sonra bunlara ihtiyacı olmazdı. Bu yüzden Destiny'ye seni aramaya geldiğinde istediği şeyin bu olduğundan şüpheliyim."

"Hayır, muhtemelen değil," diye kabul etti. Sertçe yutkundu. "Tröstler konusunda uzman değilim. Ama tröstü yapanın istediği şekilde yazılabileceklerini düşünüyorum. Eğer büyükannem serveti annemin varisi için saklıyorsa, bu doğum ve ölüm belgeleri benim varis olduğumu kanıtlıyor. Evlilik cüzdanı da Alan'ın kocam olduğunu kanıtlıyor. Büyükannem beni ya da ailemi şahsen görmek için hiçbir girişimde bulunmadığına göre, muhtemelen benim de aynı şekilde hissedeceğimi kabul etmeye hazırdı. Mütevellileri ya da belki de hakkında teoriler üretmeye devam ettiğimiz ortağı, Alan'ı vekilleri olarak kabul etmekte bir sakınca görmüyordu. Alan'a ödeyin, onlar bana ödüyordu. Dağınık aile birleşmeleri olmadan güvenin gereklilikleri yerine getirildi."

Sesindeki acılık Chris'in hiç düşünmeden onu kollarına çekmesine neden oldu. Onu durdurmak yerine, ona doğru eğildi, Chris onu sallarken ve saçlarını okşarken tutundu. Uzun bir süre bu şekilde oturdular, ta ki kadın titreyen bir nefes verip geri çekilene kadar.

Onu öptü, tatlı, yumuşak bir öpücük onu ruhuna kadar sarstı.

"Teşekkür ," dedi. "Bunu sensiz atlabileceğimi sanmıyorum. Sen. Bu ağır bir yük, çok zor. Sen olmasaydın, muhtemelen uzun zaman önce cenin pozisyonunda kıvrılır ve pes ederdim."

Başını salladı ve kadının omuzlarını sıktı. "Hayır. Sen bunu yapmazdın. Sen çok güçlüsün. Alan seni kullandı, aileni yok etti. Şimdi de öldü. Ve öldüğüne sevindiğimi söylediğim için özür dilemeyeceğim."

Gülümsedi. "Kulağa korkunç gelse de sanırım ben de öldüğüne memnunum." Gülümsemesi soldu. " sonra nereye gideceğiz? Hâlâ neden başka birinin benim peşimde olduğunu ya da Alan'ın bunu bana doğrulatmadan nasıl başlattığını anlamıyorum."

"Bu kesinlikle çözmemiz gereken bir parça. Ayrıca, bana mantıklı gelen tek şey olan toplu ödemeyi almak için yirmi beş yaşına geldiğinde vakıf tarafından neyin gerekli olduğunu gerekiyor. Alan ödemeleri alabilmeniz için hayatta kalmanızı istiyordu ama yirmi beş yaşına geldiğinizde bir şeyler değişti ve ödemeler durdu. O noktada hâlâ senden bir şey almaya çalışıyordu. Bu da toplu ödemeyi almak için ihtiyaç duyduğu bir şeye sahip olduğunuz anlamına geliyor."

Başını salladı. "Ama şimdi o öldüğüne göre, ortağının da benim ihtiyacı var. Neden?" "Sanırım izlerini örtmek için. Seni öldürmeye çalıştıklarına göre

Alan'ın denediği gibi sizinle konuşuyorlarsa, ya parayı almanın başka bir yolunu bulmuşlardır ya da bundan vazgeçmişlerdir ve sadece kimseyi onlara yönlendiremeyeceğinizden emin olmak istiyorlardır. Kocanızda vekaletname var mıydı? Bu, ilk etapta ödemeleri yapması için güveni nasıl sağladığını açıklamaya yardımcı olabilir."

"Ona hiç vermedim. Hiç sormadı bile."

Chris başını salladı. "Eğer evlendikten hemen sonra sorsaydı, muhtemelen senin için tehlike çanları çalardı. Sanırım o kısmı çoktan halletmiştir. Belki de bir kalpazana onun için bir tane ürettirmiştir. Ailenizle ilgili olarak yaptığı şeytani planlar kadar, basit bir vekaletname de radarına takılmış olamaz."

İç çekti. "Doğru."

"Finans elemanlarımız bürokrasiyi aşip güven belgesinin bir kopyasını aldıklarında, bu birçok sorumuzu açıklığa kavuşturacak ve umarım Alan'ın ortağının kim olduğunu bulmamız için bizi doğru yöne yönlendirecektir."

"Beni rahatsız eden en önemli şeylerden biri," dedi Julie, "Harry Abbott. Benim soyadımı taşıması bir tesadüf olamaz. Onun hakkında başka bir şey bulabildiniz mi?"

"Görünüşe göre anne tarafından uzaktan kuzeniniz, soyadı da buradan geliyor. Ekip hala bunun davada nasıl bir rol oynayabileceği üzerinde çalışıyor. Siyah Charger'ı kullanan Brian Henson, kocanızın tuttuğu bir başka kiralık katil olmalı. Bu da demek oluyor ki, Henson onun asistanı olduğu için tüm bunlar bir şekilde ADA ile bağlantılı görünüyor. Ekibin Bolton'ı da araştırması gerekecek, diğer yönetici asistanı, bu işin bir parçası olma ihtimaline karşı. Nelson Alan'ın ortağıysa, özellikle de siyasi hedefleri göz önüne alındığında, bu işin kendisine dönmemesi için yarım kalmış işleri tamamlıyor olabilir. Belki de kiralık katilleri kocanız yerine o tutmuştur. Belki de kendini koruyor."

Onu nazıkçe kucağından kaldırdı ve ayaklarının üzerine koydu. "Bütün bunları Max ile konuşacağım. Seminerlerde ve konferanslarda ağ kurarak bazı harika bağlantılar kurmayı başardı. Belki o bağlantılardan biri, ihtiyacımız olan bilgiyi almak için büyükannene ya da vakfı yöneten avukata biraz baskı yapabilir. Belki Harry Abbott hakkındaki sorulara da cevap verebilir. Ayrıca, Kathy Nelson'ı da araştırmalıyız, bakalım bu olayla bir bağlantısı var mı?"

Başını salladı ve pencerelerden birinin yanında durup dağlara başladı.

Chris Max'i aradı ve onu bilgilendirdi.

", " dedi Max telefonda. "Şef bana bir şey söylemek istiyor."

Chris masadan kalktı ve mobilyaların etrafından dolaşarak Julie'nin yanına geldi. Kolunu Julie'nin omuzlarına doladı ve onu doğru çekti, bu sırada da günün son derece güzel oluşuna, güneşin ağaçların ve dağların üzerinde nasıl parıldadığına baktılar.

Onu buraya getirdiği için . Kulübede iş konuşmayı hiç düşünmemişti ama epey ilerleme kaydetmişlerdi. Şimdi arkalarına yaslanıp inzivanın ve birbirlerinin tadını çıkarabilir, ekibi Henson'ı yakalayıp Nelson'ın ilişkilerini araştırırken onun iyileşme sürecine devam etmesine izin verebilirlerdi. Kilometrelerce ötede başka hiçbir kulübenin olmadığı dağlarda geçirilecek birkaç gün Julie'nin tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi. Chris'in de. Çünkü Chris, Julie'nin tam da onun ihtiyacı olan şey olduğunu öğreniyordu.

Max telefona geri dönüp şefin söylediklerini anlatır anlatmaz Chris küfretti ve Julie'nin elini tuttu.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Julie ve Max'e aynı anda. Julie'yi yatak odasına doğru çekerken Max'le birlikte planladıkları rotayı belirlediler. "Doğru, şimdi aşağı ineceğiz ve seninle Max'te buluşacağız. Max? Hâlâ orada mısın?"

Telefonu kulağından uzaklaştırdı. Sinyal hâlâ güçlü görünüyordu ama telefonda sadece parazit vardı. Tekrar küfretti, telefonu kemerindeki tutucuya soktu ve yatağın yanından spor çantasını aldı.

" oluyor?"

Julie'nin sesindeki korku onu tereddüt ettirdi. "Birkaç dakika önce bir eyalet polisi bu dağın dibinde bir süratçiyi durdurduktan sonra öldürüldü. Başka bir polis devriye arabasını yolun kenarında görmüş ve ölü polisi bulmuştur. Araç içi kamerasını incelediğinde polisin siyah bir Camaro'yu kenara çektiğini gördü. Sürücü penceresine doğru yürürken siyah bir Charger hızla yanından geçmiş ve sürücü polisi vurmuş. Camaro, Charger'ın arkasından çekildi ve ikisi de yola çıktı. Henson ve Bolton'dı. Ve bulundukları yol bu dağa çıkan tek yol."

"Aman Tanrım."

"Ayakkabılarını giy. Gidiyoruz." Spor çantasındaki silahları ve cephaneyi iki kez kontrol ettikten sonra fermuarını çekti ve bir sırt çantası gibi omuzlarına astı. Kayışları sıktı, böylece rahat ve güvenli oldu.

Julie henüz ikinci ayakkabısını giymişti ki, dışarıdan güçlü bir motorun gırtlaktan gelen gürültüsü duyuldu ve sonra aniden kapandı.

Chris pencereye koştu.

Charger garaj yolundaydı. Camaro yolun biraz aşağısına park edilmişti.

İki araba da boştu.

Bölüm Yirmi Bir

Julie o kadar çok titriyordu ki balkon merdivenlerinde dengesini zorlukla koruyabiliyordu. Chris arkasındaydı, sağ elinde tabanca vardı, sol eli ise ayağını kaybetme ihtimaline karşı pantolonunun arkasındaki kemeri can simidi gibi kavramıştı.

Chris yatak odasının penceresinden dışarı baktıktan hemen sonra kulübenin ön kapısı patlayarak açılmıştı. Yatak odasının kapısından birkaç el ateş etmiş ve Henson'ı omzundan vurmuş olabileceğini düşünmüştü. Chris kapıyı çarparak kapatmış ve komodini kapıya doğru itmişti. Sonra Julie'yi arka koridordan balkona doğru itti.

İki kiralık katilin onları aradığını ve aniden ortaya çıkabileceklerini bilmek yeterince kötüydü. Daha da kötüsü aşağıda onları bekleyen şey karşısında paniğe kapılmamaya çalışmaktı. Julie gözlerini merdivenlerden ayırmamaya çalıştı, solundaki evin altında bulunan ve dağın yamacından aşağı düşmesini engelleyen kazıklardan değil. Ve kesinlikle merdivenlerin yerden birkaç metre yukarıda bitiyor gibi görüldüğü gerçeğine değil - dik ve jilet gibi keskin görünümlü kayalarla dolu bir zemin. Yanlış bir hareket yaparlarsa ikisi de ölebilirdi.

Chris, "Dur," diye emrederek onu kendisine doğru geri çekti.

Kadın dondu kaldı, ayağı son basamağın üzerinde havada asılı kaldı. Adam onun yanındaki merdivenden aşağı indi, sonra ayakkabısını kadının kullanmak üzere olduğu basamağa vurdu. Talaş ve parçalanmış tahta yağmuru altında patladı.

"Kuru çürük," diye fısıldadı.

Çöktüğü sırada o basamakta duruyor olsaydı ne olacağını merak ederek ürperdi. Basamaktan kopan tahta parçaları hâlâ dağın yamacında devam ettiğinden, aslında çok da merak etmesine gerek yoktu. Sertçe yutkundu.

"Zaten yere kadar uzanmıyorlarsa bu merdivenler neden var ki?" Huysuz bir çocuk gibi konuştuğunun ama kaçmaktan, vurulmaktan ve sürekli ölüm tehdidi altında olmaktan çok yorulmuştu. Elbette arada şikâyet etmeye hakkı vardı.

"Bir zamanlar muhtemelen yarım düzine merdiven daha vardı. Evin altındaki yapıyı ve temeli incelemek, güvenli olduğundan emin olmak için erişim sağlamak için."

Arkalarından yukarı baktı. Julie silahlı bir adama dair herhangi bir işaret görmedi ama Chris'in çenesi gerildi ve sanki zaman tükeniyormuş gibi etrafına, ayaklıklara doğru baktı. Dağın aşağısına son bir kez daha baktı, sonra ayaklıklara geri döndü.

"Parmaklıklara tutun," diye fısıldadı. "Sakin kımıldama." Bacağını kaldırdı ve ayak bileğindeki kılıfından bir silah çıkardı, sonra da sol ön pantolonunun cebine soktu. "Ne olur ne olmaz."

Boğazında boğulur gibi bir ses çıkardı. "Ne olursa diye?"

Tekrar ayaklıklara baktı.

"Bekle," diye seslendi. "Bu en az altı metrelik bir sıçrama. Ve eğer altımızdaki küçük kara şeridini kaçıırırsanız, dağın yamacından aşağı düşersiniz. Lütfen bana bunu denemeyeceğini söyle-"

Merdivenlerden atladı, öyle sert itti ki tüm merdiven sallandı.

Julie nefesini içine çekti ve korkuluklara yapıştı, Chris'in en alttaki direğe tutunarak kendini yukarı çekmeye çalışmasına dehşet içinde baktı. Görüşünde noktalar uçtu ve hâlâ nefesini tuttuğunu fark etti. Chris'in güvenliği için endişeli bir şekilde dua ederken kendini biraz hava almaya zorladı.

Parmak uçlarını üst direğin etrafına dolamayı başardı, sonra kendini ayağa kaldırdı. Şimdi onun yaklaşık bir ayak üstündeydi ama hâlâ bir metre uzağındaydı. Büyük Kanyon da olabilirdi.

"Gözünü dört aç," diye uyardı kemerini çözmeye başlarken.

Kadın üstlerindeki balkona baktı. "Ben kimseyi görmüyorum."

"Güzel. Merdivenlerin bu tarafına doğru kay. Çabuk ol." Kemerini çekip çıkardı ve ucunu tokadan geçirdi, sonra kemerin diğer ucunu bileğinin etrafından doladı ve ucunu avucunun içinde kavrayarak kendi üzerine geri taktı.

Adamın dediğini yaptı ve aşağı baktı. "Yer çok uzakta değil. Belki atlayabilirim."

"Hayır. Çok kayalık, çok dik. Momentumun seni uçurumdan aşağı atacak."

"Cliff?" Eğildi, sonra geri çekildi. "Oh. Evet. Uçurum. bu yüzden Nashville'i seviyorum ve taşrada yaşamıyorum. Şimdi hatırladım."

Sırıttı. "Haklı olabilirsin. Aslında bir uçurum değil. Daha çok bir sürü kayanın olduğu dik bir tepe gibi. Yine de oraya inmek benim ilk tercihim olmazdı."

"Ya da benimkini."

Yukarıya bir kez daha hızlıca baktıktan sonra omzunun üzerinden, dağın yamacına kazıklar çakılmış ve aslında evi yerinde sabitleyen eve doğru baktı. Chris'in planı neydi, yardım gelene kadar ikisinin de kazıklara mı? Bu onun için harika olabilirdi ama kız bunu asla başaramazdı. Bacakları çok kısaydı.

"Başarabilirsin," dedi, sanki onun düşüncelerini duymuş gibi. "Kemerimi sana doğru sallayacağım. Yakala ve elini ilmeğin içine sok. Sonra canın yanana kadar geri sık. Ciddiyim. Yapabildiğin kadar sıkı yap. Elinin düşmesini istemiyorum."

"Belki merdivenlerden yukarı çıkıp şansımı içeride deneyebilirim. Silahım olmasını beklemeyebilirler."

"Onlar , Julie. Yaşamak için insanları öldürüyorlar. Muhtemelen benden daha iyi nişancılar. Gerçekten bu riski almak istiyor musun?"

Korkulukları tuttu ve tekrar aşağı baktı. "Pek sayılmaz. Ama bir insan krepine dönüşmek de istemiyorum."

Güldü. " tatlısın, musun?"

"Bahse girerim bunu dağların eteklerinden indirdiğin tüm kadınlara söylüyorsundur."

"Seni saymak mı? Haklısın." Omuz silkti, sonra göz kırptı. "ama. Henson'ın o kapıdan silahlarını ateşleyerek çıkmamasının tek nedeni bana hak ettiğimden fazla kredi veriyor olması. Muhtemelen onu pusuya düşürmek için bir planla balkonda beklediğimi düşünüyor."

"Bu işe yarayabilir."

"Sadece ben olsaydım, ben de öyle yapardım. Ama korunacak bir yer yok. Çapraz ateşte vurulabilirsin. Hadi, Julie. Kemerini al."

Kız başka bir argüman düşünmeden, adam aşağı indi, dizlerinden çapraz çubuğa asıldı ve kemeri ona doğru salladı. Kadın ilk denemede kemeri yakaladı ve adamın söylediği gibi kolunu hızla ilmeğin içinden geçirdi.

Kemer aralarında gergindi ve onları birbirlerine doğru çekiyordu; kadının sol bileği bir uca, adamın sol bileği diğer uca dolanmıştı.

"Elin sıkı mı?" diye . " kadar sıkı ki kan dolaşımını gibi mi hissediyorsun?"

"Aslına bakarsanız, evet. Muhtemelen gevşetmeliyim-"

Kemer sarsıldı ve havaya doğru düşmeye başladı. Çığlık atacaktı ama Chris'e o kadar sert çarptı ki nefesi kesildi. Chris onu iki koluyla tutup kırığe doğru itti ve baş aşağı asılı dururken homurdanmaya başladı.

Nefes nefese tahtaya tırmandı, üzerinde durduğu parçaya dik olan başka bir parçayı yakaladı ve can havliyle ona tutundu. Bileğindeki kemer gevşedi. Chris elini diğer ucundan çekmişti. Sonra kendini onun yanına attı ve Noel'de yeni bir sopa ve top alan küçük bir çocuk gibi sırtıttı.

"Çok , değil mi?"

"Havalı mı?" diye mırıldandı. "Ölebilirdik. Bu hayatımda yaptığım en korkunç şeydi."

Onun yanından geçerken gözleri büyüdü.

Döndüğünde balkonun tepesinde eğilmiş, elinde o güne kadar gördüğü en büyük, en korkunç silahı tutan bir adam gördü. Ve silahı ona ve Chris'e doğrultmuştu.

Etraflarında otomatik silah sesleri patlarken Chris'in "!" diye bağırıldığını duydu.

Üst direği tuttu. Ve ıskaladı.

Birdenbire açık havaya doğru serbest düşüşe geçti.

* * *

CHRIS JULIE'NİN ARDINDAN SIÇRADI, havada dönerek tabancasını balkondaki silahlı adama doğru ateşledi. Dağın kayalık tarafı onları karşılamak için hızla yükseldi. Tekrar döndü ve kemerin ucunu olabildiğince sert bir şekilde salladı. Kadın çığlık attı ve adamın göğsüne düştü. Adam, sırtı dağın kayalık tarafına çarptığı anda onu yakaladı.

Dik aşağı yarı patinaj yaparak yarı düşerken, sırtında spor çantasının korumadığı yerlerde kızgın ateş sıyrıldı. Gücünün her zerresini Julie'yi kayalardan korumak için üstünde tutmaya çalışmak için kullandı, bir yandan da botlarıyla onları yavaşlatmaya çalıştı.

"Chris!"

Julie'nin boğuk uyarı çığlığı onu tekrar döndürdü ve bir ağacın onları karşılamak için hızla yükseldiğini gördü. Yana doğru sarsıldı ve ölümcül engelden kaçınmak için yuvarlandı. Karışık bir çığlık ona kızın sert bir şekilde sıyrıldığını söyledi. Tekrar tekrar döndü, sarsıldı, kollarını ve ayaklarını sürüyerek fizik ve doğa glerine karşı savaşarak değerli yükünü korumaya çalıştı.

Sonunda yuvarlanma ve bükülme yavaşladı. Ayakkabıları toprağa çarparak ikisini de kısa sürede yukarı çekti. Bez bebekler gibi ağaçların arasına doğru u uca yuvarlandılar. Sestin ve hareketin aniden kesilmesi dünyanın dönmesini durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Chris baş dönmesinin geçmesini dileyerek gözlerini sıkıca kapattı.

Acı dolu bir inilti gözlerini amasına neden oldu. Sırt st yatıyordu ve spor çantasından geriye ne kaldıysa. Julie kollarının arasındaydı, saçları yapraklar ve dallarla karmakarışıktı. Julie tekrar inledi ve adam sırtının ve yan tarafının zonklayan ateşi karşısında nefesini tutarak kendini dönmeye zorladı.

Onu imlerin üzerine yatırdı ve saçlarını düzeltti. Ağzının kenarından küçük bir çizgi halinde kan damlıyordu. Gözleri kapalıydı.

"Julie, beni duyabiliyor musun, tatlım? Julie?"

Çatlak!

Yer, yeşil ve kahverengiden bir pskrmeyle yanı havalandı.

Geriye doğru sarsıldı ve tepelerindeki dağın yamacında bulunan eve doğru baktı. Yalnız bir silahlı adam balkonda durmuş, parmaklıkların üzerinden eğilmiş, sakince tüfeğini doğrultmuştu.

Chris küfretti ve Julie'yi kollarının arasına aldı. Etraflarında daha fazla tüfek ateşi patlarken bir ağacın arkasına daldı. Elleri ve dizleri üzerinde, korunduklarından emin olana kadar siperin derinliklerine doğru ilerledi. Sonra onu bir kez daha dikkatlice yere yatırdı.

Onu uyandırmaya çalıştı ama hareket ettirdiğinde acı içinde inlemekten başka bir tepki vermedi.

Lütfen, Tanrım. lmesine izin verme. Lütfen.

Elini göğsüne bastırarak nefes alışını değerlendirdi. Sabit ve güçlüydü. Nabzını kontrol edince onun da güçlü olduğunu anladı. O zaman neden uyanmamıştı? Parmaklarını korkunç bir şekilde karışmış saçlarında gezdirerek tümsekleri hissetti. Sağ kulağının arkasına dokunduğunda nefes nefese kaldı ve ondan uzaklaştı.

Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

Sırtındaki o küçük kavis ona en azından felçli olmadığını söylüyordu.

Teşekkürler Tanrım.

Eli kanlar içinde kaldı. Eğildi, kendi kendine ağlamamak için çenesini kapattı. Sırtı yanıyordu, çoğunlukla sol tarafı. Ama bunun için daha sonra endişelenecekti.

Onun üzerine eğilerek saçlarını boynundan çekti. Kafa derisindeki kesik derin değildi ama yırtılmıştı ve genellikle baş yaralarında olduğu gibi ağır kanıyordu. Spor çantasını sırtından çıkardı ve yanlarına, yere bıraktı. En alttaki ilk yardım çantasını görünce gülümsemekten kendini alamadı. Çantayı hazırladığı ve bunu doğru yaptığı için Max'e çok şey borçluydu.

Birkaç dakika sonra Julie'nin başındaki yarayı sarmış ve bandajlamıştı. Sargının baskısı yüzünden kanama yavaşlıyor gibi görünüyordu. Diğer yaraları aramaya devam etti. Muhtemelen ağaçtan kaçmak için yuvarlanmak zorunda kaldığı için yan tarafı kötü bir şekilde sıyrılmıştı. Bu konuda şimdilik antibiyotik sıkamak dışında yapabileceği pek bir şey yoktu.

Tıpkı bir yanık gibi, örtbas etmeye çalışırsa enfeksiyona yol açacaktı.

Keskin bir nefes alışla bakışları Julie'nin yüzüne yöneldi. Gözleri açıktı.

Onun üzerine eğilirken titrek bir kahkaha attı. "Adın ne senin?" diye sordu.

"Chris."

"Bu benim adım. Senin ne?" diye tekrar sordu.

Başını salladı, sonra da işaret etti. "Chris, Tanrım. Senin tarafın."

Adam kaşlarını çattı ve yere baktı.

Bir çeyreklik çapındaki bir ağaç dalı parçası arkadan öne doğru ona saplanmıştı ve sol yanından dışarı çıkıyordu.

"Sanırım bu sırtımın neden açıklıyor." Gülmeye çalıştı ama tabii ki yarayı görür görmez zonklamaya ve eskisinden çok daha kötü yanmaya başladı.

"Bana adını söyle," diye bir kez daha ısrar etti. Üç parmağını havaya kaldırdı. "Kaç parmak görüyorsun?"

"Julie ve üç. Ben iyiyim. Yaralı olan sensin." Ayağa kalkmaya başladı, sonra inledi ve tekrar uzandı. "Bütün dünya dönüyor."

"Beyin sarsıntısı. Seni bir doktora götürmeliyiz."

Gözlerini kapalı tutup doğrulduktan sonra yavaşça tekrar açtı. "Bu daha iyi. Ne oldu böyle? Uçurumdan mı düştük?"

"Daha çok sen düştün ve ben daldım gibi." Julie'nin o üst direktten düşüp dağdan aşağı uçmasını izlerken muhtemelen otuz yıl yaşlanmıştı. Eğer yarım saniye bile geç atlasaydı, en yüksek zemine çarptığında düşüşünü engellemek için ona zamanında ulaşabileceğinden şüpheliydi. Eğer dağ biraz daha dik olsaydı, ikisi de hayatta kalamazdı.

"Ayakta durabilir misin?"

diye sordu. "Sanırım kalkabilirim."

İkisi de ayağa kalkana kadar birlikte ittiler ve çektiler.

Julie gülmeye başladı. "Eğer senin yarısı kadar kötü görünürsem, buradaki vahşi yaşam hakkında endişelenmemize gerek kalmaz. Bizi görür görmez kaçarlardı."

Spor çantasını kaptı ve içindekilerin yarısı düştü. Malzeme parçalanmıştı. Düşerken tabancasını kaybettiğinden, çantadan geriye kalanların içinde bir tane olduğunu görünce rahatladı. Ne yazık ki, fazladan şarjörler dağda bir yerlere saçılmıştı.

Silahını kılıfına soktu ve yedek silahını koyduğu Julie'nin cebini kontrol etti. Şaşırtıcı bir şekilde, silah hâlâ oradaydı. Çantada bir bıçak olsaydı mükemmel olurdu ama daha önce çantada gördüğü iki bıçak çılgın yolculukları sırasında bir yerlere kaçmıştı.

Güneşe bakarak yönünü bulmaya çalıştı. "Şu doğru gideceğiz." Solunu işaret etti. "Orası doğu. En yakın yola çıkıyor olmalı. Ama mümkün olduğunca sessiz olmalı ve yol boyunca gözümüzü dört açmalıyız."

"Neden? Silahlı adamlar bizim yaptığımız gibi balkondan atlayıp dağdan aşağı serbest düşüş yapmaya çalışacak değiller ya. Bizi imkanı yok."

"Balkonda sadece bir silahlı adam vardı, Henson. Bolton hâlâ dışarıda bir yerlerde. Ve onun yerinde olsaydım, yolumuzu kesmek için şu anda dağ yoluna doğru gidiyor olurum."

"O zaman batıya, kuzeye ya da başka bir yere gitmemiz gerekmez mi, doğu dışında herhangi bir yere?" "Eğer sen beyin sarsıntısı geçirmeseydin, benim de sırtımda bir ağaç olmasaydı ve biz

Bir ya da iki hafta yetecek erzakımız vardı, kesinlikle. Doğu tek seçeneğimiz. Sadece birkaç mil. Hadi gidelim."

Yirmi İkinci Bölüm

Onun için endişeleniyordu.

Chris'in yan tarafındaki yara dayanılmaz görünüyordu. Yollarına çıkan devrilmiş ağaçların üzerinden geçmek ve engebeli zeminde dengesini korumak bir yana, nasıl yürüyordu ki?

Yarasıyla ilgilenecek vakti olmadığına dair sert bir tartışmadan sonra Chris sonunda pes etmiş ve altmış saniye içinde elinden geleni yapmasına izin vermişti, daha fazla değil. Chris'in daha önce ona uyguladığı antibiyotiği yaraya sıkmış, sonra da dal parçasının hem önden hem de arkadan çıkıntı yaptığı yere gazlı bez tıkamıştı.

Adam kaskatı kesilmiş, kadının müdahaleleri sırasında zar zor hareket etmiş ve sonra rengi üç ton daha solmuştu. Kadın durduğunda gözleri acıdan donuklaşmıştı. Sargıya rağmen sürekli kan kaybediyordu.

"Durmaliyiz. Çok fazla kan kaybediyorsun."

Başını salladı ve yoluna devam etti, gökyüzü tepesindeki kalın gölgelikten görülebildiğinde ara sıra yukarı bakıyordu. Adam inanılmaz derecede inatçı, şaşırtıcı ve harikaydı. Ve onu izlemek kalbini parçalara ayırıyordu, vazgeçmeden önce öleceğini biliyordu, hepsi onun güvende olmasını istediği içindi.

Gözyaşları görüşünü bulandırdı ama onları hızla . Ona güçlü ve cesur olduğunu söylemişti. O bunların hiçbiri değildi ama onun için öyleymiş gibi davranacaktı. Onu teselli etmeye çalışmak gibi endişelenecek bir şeye daha ihtiyacı yoktu. Bir şekilde her şeyi içinde tutmalı ve onu korumalıydı.

Chris'in ayak bileğindeki kılıf ayak bileğine bağlanmış olan yedek silahının ağırlığı pek de güven verici değildi. Chris'i bir silahlı çatışmada, yaşamak için öldüren bir adama karşı nasıl koruyacaktı?

Yine de bir şekilde bunu çözmesi gerekiyordu. Çünkü Chris gittikçe . Silahlı adam onları yakalarsa kendini koruyabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Yalpaladı ve bir ağaca çarparak düştü. Kadın ona doğru uzandı ama adam onu elinin tersiyle itti, doğruldu ve tekrar ilerlemeye başladı. Bunu daha ne kadar sürdürebilirdi?

Yukarı mı? Ne kadar hayatta kalabilirdi? Ve destekleri hangi cehennemdeydi?

Chris'in telefonu dağdan düşmekten kurtulamamıştı. Ama Henson ve Bolton gelmeden hemen önce Max'le konuşmuştu. O ve Chris, Chris'in Max'e gideceklerini söylediği aynı yola doğru gidiyorlardı, her ne kadar araba yerine yaya olsalar da. Yine de, SWAT ekibi arkadaşlarını ve memur arkadaşlarını önemsiyorsa, onu bulmak için süvarileri dağa çıkarmalıydılar. Peki neredeydiler?

İleride bir yerden küçük bir çatırtı sesi duyuldu.

Chris donakaldı ve onu durdurmak için sağ elini uzattı. Ama o çoktan durmuştu. İkisi de mümkün olduğunca hareketsiz durdular, olabildiğince az ses çıkarmak için ağızlarından nefes alıp verdiler, beklediler, izlediler, dinlediler.

İşte. Bir başka çatlak, hafifçe sağa doğru, sanki birinin ayakkabısı ölü, kuru bir yaprağı ya da bir dalı çıtırdatıyormuş gibi.

Önce aşağıya, sonra sol taraflarına baktı ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. Onun yürüdüğü yoldan yürüdü, patikadan ayrılmamaya dikkat etti. Orman, bu dağ onun bölgesiydi. Ama kız hızla öğreniyor, ona öykünüyor, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

İki kalın ağacın arkasında durdular ve aralarındaki çatlaktan duydukları seslere doğru baktılar. Chris tabancasını yavaşça kaldırdı, açıklığa doğrulttu ve hedefini gördü.

Çalılarının arasından bir geyik çıktı.

Julie güldü ve ağaca yaslanarak rahatladı.

Chris kaşlarını çatı ama tabancasını tuttu, . Julie geyiğe doğru döndü.

Çalılarının arkasında karanlık bir gölge hareket etti.

Bam! Bam! Bam! Bam! Chris durmadan önce altı ya da yedi kez ateş etti.

Julie elini ağzına götürdü, olduğu yerde donup kalmıştı. Bir adam sendeleyerek yola çıktı, karnını tutarken iki eli de kandan kıpkırmızıydı.

Henson'dı.

"Yardım edin bana." Yalvarışı ancak bir fısıltının üzerindeydi. Sonra bir kaya gibi yere düştü.

Julie diğer adama doğru koşacakken Chris onu yakaladı. "Yapma. Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Ve hala bir tane daha var Silahlı adam . Henson balkondaydı. Bize ateş eden oydu. Eğer bizi bulduysa, o zaman diğer adam da buralarda bir yerde olmalı. Ve şu anda bizi takip ediyor." Gökyüzüne baktı. "Beş, on tane daha

Birkaç dakika sonra yolda olacağız. Ekibim bizi aramaya başlamadıysa, birilerini işaretleriz. Başaracağız, Julie. Güven bana."

Çok bitkin görünüyordu, çok bitkin, teni kül rengi. Ağlamak istedi. Onun yerine gülümsedi.

"Evet. Bana göz kulak olacaksın. Her zaman yaparsın." Kolunu yoldaşlık edencesine onun koluna doladı, oysa aslında sadece onu ayakta tutmaya çalışıyordu.

Tabancası elindeydi. O da birkaç adım sıçrayarak kendi tabancasını durmadan bileğindeki kılıfından çıkardı. Birlikte, yan yana ormanın derinliklerine doğru ilerlediler.

Rat-a-tat-tat-tat-tat!

Chris onu yere itti ve üzerine atladı. Kabuklar ve yapraklar patladı. Kulakları sağır eden otomatik silah sesleri durdukları yerin yakınındaki ağaçları kemiriyordu.

Julie silahını kaldırmaya çalıştı ama adamın ağırlığı bileğini sertçe yere bastırıyordu ve güçlkle hareket edebiliyordu.

Silahı tık sesi çıkarana kadar ateşin geldiği ağaçlara doğru ateş etti. Mermisi bitmişti. Silahı yere fırlattı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, onu kaldırdı, yarı sürükleyerek bir ağacın arkasına götürdü.

Mermiler ormanın zeminine ve onu çektiği ağacın kabuğuna .

Sonra aniden durdular. Her şey sessizleşti.

Chris onun önünde dizlerinin üzerine çökmüş, aldığı her nefeste göğsü kabarıyordu. Kan böğründen aşağı akıyor, kollarını ve ellerini kaplıyordu. Julie sırtını ağaca yaslamıştı ve küçük bilek tabancasını elinde tutuyordu.

Sağlarından, sollarından çıtırtı sesleri geliyordu. Artık birden fazla tetikçi mi vardı? Ve sonra ses tam Chris'in arkasından geldi.

Sertleşti.

Bolton ağaçların çıkarken Julie'nin nefesi ciğerlerinde dondu. Elindeki silah ağır, ölümcül ve dehşet verici görünüyordu. Makineli tüfek ya da onun gibi bir şeydi. Emin olduğu tek şey silahın Chris'in sırtına doğrultulmuş olduğuydu.

"Ne yapacağım?" diye fısıldadı.

Ona yarım bir gülümseme verdi. "Yaşa," diye fısıldadı. "Sadece yaşa." Silahını kaptı ve etrafında döndü, Bolton'a ateş ederken vücudunu onu korumak için kullandı.

Bam! Bam!

Bum!

Silahlı adam şok içinde gözlerini kırptırdı, boğazının delikten kan akıyordu. Sonra yavaşça yere yığıldı.

Birden orman insanlarla doldu: Randy, SWAT kıyafetlerini giymiş, Bolton'un nabzını kontrol etmek için eğilmiş, başını sallıyordu. Donna, o da SWAT teçhizatını giymiş, birkaç eyalet polisini yönlendiriyor, diğer silahlı adamın düştüğü yolu işaret ediyordu. Colby, Chris'in yanında şok içinde bakıyordu. Ve son olarak, Max, Chris'in yanında dizlerinin üzerine çökmüş, Julie onu kendine doğru çekerken hareket etmiyordu.

"Bayan Webb, Julie, onu artık bırakmalısınız." Max'in sesi Chris'inki gibi nazik ve kibardı. "Bırakın gitsin, biz de ona yardım edebilelim."

Kollarındaki değerli adama baktı. Gözleri kapalıydı. Kan sırtını kaplamış ve onu tuttuğu kollarını yapış yapış yapmıştı.

"Sıhhiye," diye bağırdı Max, sanki bir savaş alanının ortasındaymışlar gibi. Belki de öyleydiler.

İki acil yardım görevlisi bir sedyeyle ağaçların arasından koşarak geldi.

"Julie. Bırak ona yardım etsinler," dedi Max. "Gitmesine izin vermelisin." Max'in sözleri acı ve keder dolu bir sisin içinden ona ulaşıyor gibiydi. "Julie? Julie, iyi misin?"

Max'in sesi değişmişti. Küfretti ve tekrar "Sıhhiye" diye bağırdı. Julie etrafındaki karanlığa teslim oldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Julie vurulma olayının üzerinden bir ay geçtiğine inanamıyordu. Ayrıca bir kez daha Destiny Polis Departmanı'ndaki görüşme odasında tek başına oturduğuna ve diğerlerinin kendisine katılmasını beklediğine de inanamıyordu.

Sol omzunu ovuşturarak, Bolton'ın mermisinin Chris'in gövdesinden geçip kolunun üst kısmına saplandığı yerdeki ağrıyı hafifletmeye çalıştı. Bolton'ı hem Chris hem de Max vurmuştu. Ve her ikisinin kurşunları da ölümcül yaralanmalara yol açtığı için, her zaman övgüyü kimin alması gerektiği konusunda tartışıyorlardı.

Gülümsedi, hayatta olduğu için mutluydu, Chris hayatta olduğu için mutluydu. İkisi de hâlâ sert ve ağrılıydı ama zamanla tamamen iyileşeceklerdi. Hastaneye yattıktan birkaç gün sonra taburcu edilmişti. Ama yine de Chris'in odasında bir karyolada uyuyarak kalmıştı. İkisinin mahremiyeti olduğundan değil.

Şef Thornton, Dedektif Colby Vale'yi onun her hareketini izlemesi için görevlendirmişti. Onu kimin öldürmeye çalıştığını bulana kadar aslında onun korumasıydı. Neyse ki Colby şu anda onunla birlikte sorgu odasında değil, dışarıdaki ekip odasındaydı.

Chris dün hastaneden taburcu edilmişti. Dağdan aşağıya doğru yaşadıkları korkunç düşüş sırasında sırtındaki deri yüzülmüştü. Birkaç deri nakli geçirmişti. Ama en azından ayakta idi, yürüyordu ve sonunda hastaneden çıkmasına izin verildi.

Onu seviyordu. Bunu haftalar önce hastane odasında fısıltıyla yaptıkları konuşmalardan birinde fark etmişti; anaokuluna gittikleri yerden umutlarına ve hayallerine kadar her şeyi konuşmuşlardı. Henüz aşk hakkında konuşmamışlardı ve geleceğin onlar için ne getireceğinden ya da onun kendisine karşı hissettiklerini kendisinin de ona karşı hissedip hissetmediğinden emin değildi. Geçen ay daha çok iyileşmeye ve davayı tamamlamaya odaklanmıştı.

O da bu yüzden buradaydı. Chris bazı yeni bulguları tartışmak için onunla karakolda buluşmasını istemişti. Sadece davanın bitmesini istiyordu ve bu görüşmenin sonunda biteceği anlamına gelmesini umuyordu.

Kapı açıldı ve Chris içeri girdi, kadının yanındaki sandalyeye geçerken gülümsedi.

"Hey, sen," dedi.

"Hey, sen."

"için teşekkürler," dedi. "Şef bir dakika içinde burada olacak."

"Şimdiden işe döndüğüne inanamıyorum. Henüz tam olarak iyileşmedin. Evde dinleniyor olman gerekirdi."

Sandalyesinde kıpırdandı, yüzündeki gergin çizgiler ona haklı olduğunu, acı çektiğini ve burada işi olmadığını söylüyordu.

"Şefe seni eve göndermesini söyleyeceğim. Bu çok saçma. İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacın var." Sandalyesini geri itmeye başladı, ama şef kolunu tutarak onu durdurdu.

"Julie, işe geri dönmedim, tam zamanlı olarak değil. Sadece telefonda şef ve diğerleriyle birlikte senin davadaki yarım kalmış işleri tamamlamaya çalışıyorum. Ve az önce, bu davayı kesin olarak sonuçlandırmamıza yardımcı olacağına inandığım bazı önemli bilgiler aldık."

Yavaşça sandalyesine yaslandı. "Her şeyin arkasında kimin olduğunu biliyor musun? Tetikçileri peşimden kim gönderdi?"

"Tam olarak değil."

Tam ondan ne demek istediğini açıklamasını isteyecekti ki şef odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Selamlamak için başını salladı. "Bayan Webb. için teşekkürler." Küçük masanın ucuna .

"Tamam," dedi. "Bu gerilim beni öldürüyor. Colby'nin korumalığını yapmanı gerçekten takdir etsem de, her hareketimi izleyen bir polis olmadan sokakta yürüyebilmeyi çok isterdim. Kathy mi? Her şeyin arkasında onun olduğunu kanıtlayacak bir delil mi buldun?"

Chris onun ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Henüz kesin bir kanıtımız yok.

Ama onu nasıl bulacağımıza dair bir fikrim var. Ekibin son birkaç hafta içinde bir araya getirdiği bilgilere ve Kathy Nelson'ın çektiği bazı güvenlik fotoğraflarına dayanıyor. Her şey kuzenin Harry Abbott ile başlıyor."

Julie kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Onunla mı başlıyor?"

"Tüm olayın ve kocanızın sizin haberiniz olmadan tröstten nasıl ödeme almaya başlayabildiğinin anahtarı o. Harry Abbott küçük çaplı bir avukattı. Büyükannenizin vakıfla ilgilenmesi için tuttuğu hukuk firmasında çalışıyordu. Görünüşe göre büyükannen Naomi hastalanmadan kısa bir süre önce çok hastaymış. Bilmiyorum bu senin

Büyükannesi ölümlülüğünün daha mı çok farkındaydı ne? Ama o zaman Harry Abbott'u kızının yerini bulması ve torunlarının olup olmadığını öğrenmesi için gönderdi. Geri bilgi aldığıında, ailen çoktan gitmişti. O da senin için bir vakıf kurdu. Ödemelerin üniversite mezuniyetinde ya da evlendiğinde başlaması gerekiyordu."

"Ciddi misin?" dedi Julie. "Yani yeterince eğitim almasaydım ya da hayatımın bir erkek olmadan da gayet iyi olduğuna karar verseydim, beni para almaya layık görmeyecek miydi?"

Omuz silkti. "O eski kafalı. Ne diyebilirim ki?"

"Kesinlikle öyle. Devam et."

"Büyükanneniz, kuzeniniz yüzünden tröst yürütmesi için o hukuk bürosunu tuttuğunu söyledi. O aileden biriydi ve böyle şeylerin aile içinde kalmasını tercih ederdi."

"Onunla gerçekten konuştun mu?"

Başını salladı. "Telefonda, evet. Ona ulaşmak için asistanlar ve bürokrasi katmanlarını aştığımızda, oldukça açık sözlü davrandı. Dediğim gibi, Harry'ye vakıf adına büyükannenin Amerikalı akrabalarının izini sürme görevi verildi. Ama onca paranın cazibesi çok fazlaydı. Ailenin kendi tarafının mirasa doğrudan sahip olamamasına içerliyordu ve o paraya el koymayı planlıyordu, muhtemelen bunu hak ettiğini düşünüyordu. bulduktan sonra, kendisi gibi şeytani birini aradı ve Alan'ı buldu. Bir anlaşma yaptılar - Alan aileye gelin gider ve Harry'nin varisle ilgili olarak vakfa kanıt sunmasına yardımcı olursa, aylık geliri paylaşabileceklerdi."

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Harry öldü."

Şef onun dikkatini çekmek için masaya vurdu. "Kapsamlı bir araştırma ve Harry Amerika'dayken onunla etkileşime girmiş kişilerle görüşmeler. Çözülmemiş bulmacalardan hoşlanmam ve bir savcı yardımcısının seçmenlerinin güvenini kötüye kullanmasına ve topluma olan borcunu ödemedi polisin adını kötüye çıkarmasına izin vermeyeceğim. Polis gücümün yarısını bu işe verdim. Ve sonuç aldık."

"Teşekkür ederim," dedi. "İçtenlikle minnettarım. Ama kafam her zamankinden daha da karışık. Kuzenim hakkında konuştuğumuzu sanıyordum. Şimdi Kathy'ye mi döndük?"

Chris şefe baktı, o da hikâyeyi yeniden ele almasına izin verircesine başını salladı.

"Sadede gelmeye çalışacağım," dedi Chris. "Harry Alan'la işbirliği yaptı. Ama Alan'ın senin ailenle pek şansı yoktu. Naomi ondan hoşlanmıyordu, bu yüzden en iyi şansının sen olduğuna karar verdi. Aileni saf dışı bıraktıktan sonra, görünüşe göre seninle flört etmeye çalışmış ama sen bunu fark edemeyecek kadar perişan haldeymişsin. Ancak Kathy adında bir arkadaşın vardı."

"Yani ben Alan'la tanışmadan önce birbirlerini tanıyorlardı," dedi Julie.

"Evet. Futbol maçındaki buluşma bir tuzaktı. Alan ve Harry umutsuzluğa kapılmışlardı, bu yüzden Alan'ın dikkatinizi çekmesi için onu getirdiler. Harry'nin hesaplarındaki mali kayıtların da desteklediği üzere, aylık ödemelerin üçe bölündüğüne inanıyoruz."

"Harry'nin hesapları mı? Kathy'nin değil mi?"

"Bunun için fazla zeki. Parasını denizaşırı bir yerde sakladığını düşünüyoruz. Çok kurnaz. Üzerine bir şey yıkmak zor. Ama hayatta kalan ve rolü ortaya çıkarsa kaybedecek bir şeyleri olan bir ortak olarak mantıklı olan tek kişi o, dolayısıyla tetikçiler. Ayrıca, büyükannenizin doğum gününüzden dört ay önce değiştirdiği yirmi beşinci doğum gününüzle ilgili bir madde de dahil olmak üzere, tröstün tüm gerekliliklerini bildiğimize göre, Kathy'nin o son toplu parayı almak için ne yapmaya çalıştığına dair bir teorimiz var."

"Doğum günümden dört ay önce mi? Bekle, o zaman evliliğimdeki işler dibe vurdu, gerçekten kötüleşti."

Başını salladı. "Biliyorum. Sanırım Harry Alan'a haberi o zaman verdi."

Şeften Chris'e doğru bir ileri bir geri baktı. "Ne haberi?" "Doğum gününde ödemelerin kesileceğini, eğer kişisel olarak

Büyükanneni ziyaret etmek için İngiltere'ye gittiğini ve Abbott kolyesini de yanında söyledi. Annenin Naomi'ye verdiği ve eskiden büyükannene ait olan kolye. Alan'ın sana saldırdığında bunu aradığından eminim. Evinizdeki belgeleri yok edebilmek için kasanın anahtarını istiyordu. Ama aynı zamanda o kolyeyi alabilmek için Naomi'nin eşyalarının nerede olduğunu söylemeni de istedi."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bekle. Yani miras için sadece üniversiteyi bitirmem ya da evlenmem gerekmiyordu, aynı zamanda bir kolyeye de sahip olmam mı gerekiyordu? Ya onu satsaydım ya da kaybetseydim? Şansım kalmayacak mıydı?"

"Öyle görünüyor. Büyükannen biraz katı ve tutucu sanırım. Aileye ve sadakate gerçekten değer veriyor gibi görünüyor. Sanırım bu yüzden annenin babanla kaçması onu çok incitti. Bu ona ihanet gibi geldi. Ve kolyeyle ilgili o şartı koymak onun yoluydu."

ancak kolyenin temsil ettiği tarihe ve mirasa değer veriyorlarsa, mirasçısını ödüllendirmek."

Julie, "Neredeyse ona hayranmışsın gibi konuşuyorsun," diye suçladı.

"O farklı bir nesilden, farklı bir ülkeden geliyor ve benim asla anlayamayacağım benzersiz bir yetiştirilme tarzına sahip. Açık fikirli olmaya ve olaya onun bakış açısından bakmaya çalışıyorum diyelim. Ne olursa olsun, Harry'den bu ayrıntıları öğrendiğinde Alan'ın tepkisini tahmin edebilirsiniz."

"Muhtemelen çok kızgındı. Beni İngiltere'ye götüremezdi, bunca zamandır ne yaptığını açıklamadan olmazdı. Ya kolye? Ailemin eşyaları konusunda başımın etini yemesine şaşmamalı. Kolyeyi özellikle isteyerek beni şüphelendirmeden alması gerekiyordu. Bekle.

Yine de bensiz onun için iyi olmaz." Başını iki yana salladı. "Beni büyükanne yalan söylemeye zorlayabileceğini mi düşündü? Alan'ın başından beri ödemeleri aldığını kabul etmemem için?"

Chris şefe bir kez daha baktıktan sonra bu kez onun iki elini birden tuttu. Adamın yüzündeki endişe kadının sinirlerini germiştı.

"Beni korkutuyorsun, Chris."

"Öyle demek istemedim. Ama sorduğın sorular tam da benim sorduğum sorular. Ve eğer sizden yapmanızı istediği buysa, Alan'ın planına uysalca bir an bile inanmıyorum. Bu yüzden Alan ve işbirlikçileri yeni bir plan yaptılar. Alan'ın kolyeyi senden alması gerekiyordu. Sanırım onu kovacak kadar şüphelenmenize neden olmadan ailenizin eşyalarını nerede sakladığınızı söylemenizi sağlamaya çalışıyordu. Sonra, sen bu bilgiyi asla açıklamadığında ve yirmi beş yaşına geldiğinde-"

"Çaresiz kaldı. Beni kaçırp kendisine söylemeye zorlamayı planladı."

"Doğru," dedi Chris. "Ama sen ilk saldırıyı engelledin. İkincisini ben engelledim.

Kolyeyi almak için hiç şansı olmadı." "Bu bizi nereye götürüyor?" diye sordu.

Şef ceketinin cebinden bir fotoğraf çıkardı. Chris, Julie'nin ellerini bıraktı ve fotoğrafı alarak önündeki masaya yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştirdi.

"Varsayımsal olarak, Alan kolyeyi alabilseydi, bundan sonra ihtiyacı olan tek bir şey daha vardı, da seni İngiltere'ye götürmek. Ama bunun bir seçenek olmadığını, senin gitmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden o ve komplocu arkadaşları aylar öncesinden senin yirmi yaşına girmeni bekleyerek planlar yapmak zorunda kaldılar.

büyükannenini kandırmanın başka bir yolu için. Şefin Kathy'yi gözetleyen biri olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı, midesine hastalıklı bir his yerleşmişti. "Evet."

"Yirmi beşinci yaş gününüzden yaklaşık üç buçuk ay sonra, büyükannenizin vakıf koşullarını değiştirmesinden iki hafta sonra, şehir dışında bir ev kiraladı. Görünüşe göre Kathy orayı başka bir kadın için kiralamış, komşuları sargılardan ve hemşirelerin birkaç günde bir uğramasından yola çıkarak bir tür travma geçirdiğini söylemişler. Şimdi tamamen iyileşmiş. Ve işte böyle görünüyor."

Resmi ters çevirdi.

Julie ellerini ağzına bastırdı.

Resimdeki kadın tıpkı Julie'ye benziyordu.

* * *

BİR HAFTA SONRA, Julie ziyaretçisini kabul etmek için Nashville'deki evinin ön kapısını açtı. "Benimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim. Son birkaç ayda çok şey oldu ve ben Nashville'e döneli sadece birkaç gün oldu. Tanıdık bir yüz görmek güzel." Julie geri çekilerek Kathy Nelson için ön kapıyı açtı.

"Elbette, elbette." Kathy içeri girdi. "Her şey girdiği için çok rahatladım. Artık omzunun üzerinden bakıp birinin sana zarar verip vermeyeceğini merak etmeyeceksin. Alan'ın başından beri paranın peşinde olduğuna ve bunun için seni öldürmek istediğine hâlâ inanamıyorum. Alan'ın bana asistan olarak önerdiği adamların bu kadar korkunç insanlar, tetikçiler olmasından dolayı çok üzgünüm. Elbette hiçbir fikrim yoktu."

Julie gülümsemeye zorladı. "Evet. Nasıl bilebilirdin ki? Bütün bu inanmak çok zor. Alan'la yıllar boyunca görüştüğünüzü bile fark etmemiştim."

Kathy'nin gözleri bir an kısıldı, sonra ne yaptığının farkına varır gibi oldu ve yüzü düzeldi, gözleri masumca genişledi. "Yapmadık, pek sayılmaz. Ama o kasabanın önemli iş adamlarından biriydi. Bölge Savcılığı'nın yardıma ihtiyacı olduğunu görünce, bir öneride bulunmak için elini uzattı. Bölge Savcısı olduğumu öğrendiğinde mi, yoksa arayanın o olduğunu öğrendiğimde mi daha çok şaşırdı bilmiyorum."

Sanki bu ince hikayeyi yutmuş gibi başını sallayan Julie, dalgın bir şekilde boynundaki altın zincirle oynadı, gömleğinin altından kısmen kaldırarak belirgin mücevherlerin bir kısmının görünmesini sağladı.

Kathy hareketsiz kaldı, bakışları mücevhere dikilmişti. Boğazını temizledi ve sertçe gülümsedi. "Tanrım, ne kadar güzel bir kolye takmışsın. Daha önce buna benzer bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Julie onu gömleğinin altından sonuna kadar çıkardı. "Annemin ailesinden bana geçmişti. Diğer aile hatıralarıyla birlikte yıllarca bir sakladım. Ama olanlardan sonra kendimi ona daha yakın hissetmek istiyorum." Zinciri çözdü ve kolyeyi çıkardı. "Yine de bana mücevherlerin gerçek olduğu söylendi. Muhtemelen onu güvende tutmak için bankaya geri koymalıyım."

Ön koridordaki masaya geçti ve kolyeyi en üst çekmeceye yerleştirdi. "Yarın yaparım." Arkasını döndü. "Nerede benim terbiyem? Seni öğle yemeği için çağırdım. Sizin gibi meşgul bir çok fazla zamanı olduğundan şüpheliyim. Yemek odasında çorba ve salata bekliyor. Güzel bir yemeğin tadını çıkaralım ve sohbet edelim, olur mu?"

Kathy, Julie'nin iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel. Döndüğüne çok sevindim. Ve haklısın, açlıktan ölüyorum ve fazla zamanım yok. Hadi yemek yiyelim."

Julie ellerini serbest bıraktı ve Kathy'yi yemek odasına götürürken kez daha gülümsemeye zorladı.

Bir saatten az bir süre sonra, Kathy arabasıyla uzaklaşırken ön sahanlıkta durmuş el sallıyordu. Sonra içeri girdi ve Chris'in kollarına atıldı.

"Titriyorsun." Onu çekti.

"Kocam ve kuzenimle birlikte bana karşı komplo kurduğunu bile bile o kadının karşısında oturup sohbet ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Her iki durumda da izlerini kapatmıştı. Alan kolyeyi alabilseydi, bana benzemek için estetik ameliyat olması için rüşvet verdiği o zavallı kadını kullanacaktı. Sonra ne olacaktı? Onu öldürecek miydi? Muhtemelen. Sonra da beni öldürecekti tabii. Kolye olmasa bile parayı almak için onu nasıl kullanacağını bulma ihtimaline karşı benim benzerimi hayatta tuttuğu için kendini nasıl mutlu hissettiğini bir düşünün. Beni o mücevheri takarken görmek ona Noel gibi geliyor olmalı."

Onu geri çekti ve ona gülümsedi. "Tuzağa yem attın," dedi. "Şimdi tek yapmamız gereken beklemek."

"Hâlâ ters gidebilecek çok şey var. Zavallı kadın Kathy'ye güveniyor. Toplu ödemeyi alır almaz Kathy'nin muhtemelen onu bilmiyor."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Bana güvenmek zorundasın."

Kollarını onun boynunun arkasına doğru kaydırды. ". Sana güveniyorum. Her zaman güvendim." Sırıttı. "Her zaman mı? Gerçekten mi?"

"Peki, tamam, belki her zaman değil. Birkaç saat sürdü."

Onu öptü ama çok geçmeden öpücük sona erdi.

"Birkaç saatten bahsetmişken, Kathy'nin harekete geçmesinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Anlaştığımız gibi yukarı çık. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Tamam. Dikkatli ol, Chris. Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıktı.

* * *

HIRSIZLIK GELDİĞİNDE, o kadar hızlı ve profesyonelce yapılmıştı ki alarm bile çalmamıştı. Ama Chris ve adamları bekliyorlardı ve izliyorlardı. Ve hırsız Julie'nin kolyesini açık limuzin penceresinden uzattığında, ihtiyatlı bir mesafeden takip ettiler.

Bölge savcı yardımcısı Kathy Nelson, Julie Webb'e esrarengiz bir şekilde benzeyen bir kadınla birlikte havaalanında yakalandı.

Chris ikisinin birbirine bu kadar şaşırmıştı. Ama sahtekârın gözleri onu ele vermişti. Donuktu, içindeki ölü ruha açılan bir pencereydi, hayatın sunabileceği en kötü şeyleri görmüş, yıllar önce yıkılmış ve kendisi için daha iyisini beklemeyen bir kadın.

Julie ile konuştuktan sonra kadın Kathy'ye karşı tanıklık etmeyi kabul etti. Karşılığında, eski yüzünü geri kazanmak için tekrar bıçak altına yatacağı. Bu Julie'nin ısrar ettiği bir şeydi. Ayrıca, ihtiyacı olan terapiyi de alacaktı. Ve Julie ona bir daire ve iş bulmasına yardım edecek, ayrıca yeni bir hayata başlamasına yardımcı olmak için küçük bir birikim sağlayacaktı.

Şef, Julie', Julie gibi davranacağı için Alan, Kathy ve kuzenine ana planlarını tamamlama ve sonra da izlerini kaybettirmek için Julie'yi öldürme olanağı veren bir kadın için tüm bunları yapacak kadar deli olduğunu düşünüyordu. Ama Chris anlamıştı. Julie, çaresizlikten kendi kimliğinden vazgeçmeye razı olan birine yardım etmeyecek kadar iyi kalpliydi

yeni bir hayat için. Kızın geçmişı Julie'yi onun şefin düşündüğü gibi azılı bir suçlu olmadığına ikna etmişti. Kız bir kaçaktı, hayatta kalmak için kendini sokaklarda satmıştı. Julie bu sahtekârın bir şansı daha hak ettiğini düşündü.

Chris Julie'nin bu yönünü seviyordu, insanların içindeki iyiliğı görmesini. Başkalarının mutluluğunu kendi mutluluğundan üstün tutuyordu. O şimdiye kadar tanıdığı en nazik kadındı ve ona derinden aşıktı. Ve bunu bu kadar zor yapan şey de buydu.

Onu bırakmak üzereydi.

Nashville'deki evinden bir blok ötedeki kafeye girdiğinde etrafına bakınarak onu aradı. Dava bittiğine ve tekrar tanıklık etmek zorunda olmadığına göre geçici bir veda etmek için burada olduğunu düşünüyordu. Birkaç kez konuyu açmaya çalışmasına rağmen henüz uzun vadeli planlar hakkında konuşmamışlardı. Adam, kızın onunla birlikte Destiny'ye geri dönmeyi bir çırpıda kabul edeceğini bildiğı için bu konuşmadan kaçmaya devam etti. Ne de olsa büyükannesi artık Naomi'nin Umut Vakfı'nı finanse ediyordu ve onu Nashville'de tutan başka bir şey yoktu.

Bazıları için bir başka sürpriz de, Naomi'nin yetim bir hastalığa sahip olmadığının kazılar sonucunda kanıtlanmasına rağmen Julie'nin Vakfı devam ettirmek istemesiydi. Ama bu Chris'i şaşırtmamıştı. Yetim hastalıklarına çare bulmak Julie'nin inandığı bir davaydı ve ihtiyacı olanlara sırtını dönemezdi. Görünüşe göre, büyükannesi de aynı fikirdeydi. Hayır kurumunu finanse etmeye fazlasıyla istekliydi.

Ama tröstün toplu ödemesini yapmamaya karar vermişti. En azından bazı şartlar olmadan olmaz. Chris'e söylediğı şartlar, ama henüz torununa söylememişti. Julie çok yakında şartları kendisi öğrenecekti. Ve Julie'nin Destiny'ye geri dönmemesi milyarlarca neden vardı. Ya da Chris'e.

Sadece henüz onları tanıımıyordu.

Onu gördüğünde yüzü aydınlandı ve her zaman yaptığı gibi gülümsedi. Masasına yaklaşmasını yüreğı burkularak izledi. Ona sandalyesini uzatırken hızlı bir öpücük verdi, neredeyse onu öldürecek bir öpücük.

Garson kızın siparişini alırken kızın karşısına oturdu. Garson masadan kalkar kalkmaz cebinden zarfı çıkardı ve ona uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu.

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "B y kannenden bir mektup. Sana emin olmak için bizzat teslim etmek istedim. Taksim dışarıda bekliyor. şimdi gitmem gerekiyor. şef yeni bir davaya başlamam için sabırsızlanıyor."

Kaşlarını  attı. "Nashville'den mi ayrılıyorsun? Hemen şimdi mi?"

"Tam şu anda." Kendini durduramayarak eğildi ve onu öptü. "Hoşça kal, Julie."

Ve sonra kafeden ve Julie'nin hayatından sonsuza dek çıkıp gitti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Chris'in arka güvertesindeki çift katlı ızgarada biftekler cızırıyordu. Max bir kez daha pişirmeye başkanlık etti. Ve bir kez daha, Destiny Polis Departmanı'ndan başka bir genç stajyer, patatesleri ve folyoya sarılmış mısır koçanlarını ızgaranın başka bir bölümüne yüklemesine yardım etti.

"Bir hafta." Dillon, Chris'in ayaklarının dibindeki soğutucudan bir bira aldı.

Dillon, Ashley'nin Dillon'la yeni kızları Letha Mae'yi güverteyi dolduran polis gücünün yarısına göstermesini izlediğinden, arkadaşının ne demek istediğinden emin değildi.

"Neye bir hafta kaldı?"

Dillon elindeki şişeyi stajyeri göstermek için kullandı. "Bu yeni stajyer ve Max'e bir hafta veriyorum. Geçen sefer iki hafta demiştim ve bahsi kaybettim."

Chris omuz silkti ve kendine bir bira kaptı. "Görünüşe göre daha fazla buza ihtiyacımız var. Garajdaki dondurucudan biraz getireyim."

Dillon elini omzuna atarak onu durdurdu. "Neden bir bilet alıp Londra'ya uçmuyor ve Julie'nin ayaklarını yerden kesmiyorsun? Hepimiz senin aşk acısı çeken bir buzağı gibi ortalıkta dolanmandan bıktık. Bu iç karartıcı."

Chris onun elini omzundan itti. "Bir milyar dolar, Dillon. Julie'nin büyükannesi, onunla birlikte Londra'da yaşamayı kabul etmesi karşılığında ona bir milyar dolar teklif etti. Üstüne üstlük yaşlı kadın Julie'nin bir sonraki kocasını da seçmek istiyor. Eğer Julie reddederse, tüm parayı kaybedecek. Şimdi siz söyleyin. Hangi kadın Nowhere, Tennessee'deki cahil bir polisle evlenmek için bir milyar dolardan vazgeçer?"

"Bu kadın yapardı."

Chris dondu kaldı, sonra yavaşça döndü. Julie güverte merdivenlerinin dibinde durmuş ona bakıyordu. Çok... çok... güzel görünüyordu. Onu bir aydan uzun bir süredir görmemişti ve ona bakmaktan kendini alamıyordu. Tanrım, onu nasıl da seviyordu. Ama, bekle, ne demişti?

Ona doğru bir adım attı, sonra durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerini devirdi ve güvertenin tepesine doğru yürüdü. "Eğer bu bir evlenme teklifiyse, daha iyilerini duymuştum. Ve ilk kocamı düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor." Kollarını kavuşturdu ve ayakkabısına vurdu.

Ona doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha, ta ki tam önünde durana kadar.

"Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Neden?" diye sordu. "Parayı seni sevdiğimden daha çok sevdiğimi düşündüğün için mi? Cidden mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra beni bundan daha iyi tanıdığını düşünürdüm. Ayrıca annemle babamın birlikte bir gelecek için her şeyden vazgeçmelerinin ve büyükannemin kimi seveceklerini seçmelerine izin vermemelerinin harika bir romantizm olduğunu düşündüğümü de bilmelisin. O halde neden bir an için bile olsa benim kimi seveceğimi seçmesine izin vermeyi düşünüyüm?"

Konuşmasının sonunda güverte sessizliğe bürünmüştü ve işaret parmağıyla adamın göğsüne vuruyordu.

Chris irkildi ve elini aşağı çekti. Ama elini yerine parmaklarını onunkilere doladı.

"Tekrar söyler misiniz lütfen?"

Kaşlarını çattı. "Konuşmamın tamamı mı? O lanet şeyi ezberlemedim."

"Hayır, sadece beni sevdiğini söylediğin kısmı."

Kaşları çatıldı ve yerine yavaşça bir gülümseme yerleşti. Sonra tekrar kaşlarını çattı. "Bekle, bu tamamen yanlış oldu. Önce beni sevdiğini söylemen gerekiyordu. Bunu söylediğimi unut. Demek istediğim, kendi iyiliğin için fazla inatçısın ve o çekip gitmemeliydin. Elbette büyükannemi ziyarete gideceğimi bilmeliydin, çünkü o da aileden biri ve yaşlı, Naomi'nin nasıl biri olduğunu bilmeyi hak ediyor ve-"

"Seni seviyorum."

Cümlesinin ortasında kekeleyerek durdu. "Ne dedin sen?"

"Seni seviyorum." Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "İnatçıyım, aptalım ve senden şüphe etmemeliydim. Özür dilerim. Ve seni seviyorum. Ve seninle evlenmek istiyorum."

Tek dizinin üzerine çöktü.

Ağzı açık kaldı ve ellerini göğsüne bastırdı. "Hayır, bekle." Ayağa kalktı. "Tam burada bekle."

Arkasını döndü ve eve doğru koştu.

* * *

JULIE gözlerini kırptırdı ve güvertede etrafına bakındı. Az önce ne olmuştu? Herkes ona bakıyor, en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Dünyanın öbür ucundan kalkıp buraya gelmişti ve Chris'in kendisini affetmesi için yalvarmasını ve evlenme teklif etmesini bekliyordu. Biraz yalvarması da iyi olabilirdi. Bunun yerine dizlerinin üzerine çökmüş, sonra da kaçıp gitmişti.

Yanakları utançtan kızarmıştı.

Tam arkasını dönüp arabasına gitmek üzereydi ki Chris koşarak evden çıktı. Kızın önünde tökezleyerek durdu ve bir kez daha tek dizinin üzerine çöktü. Yüzü kıpkırmızıydı ve sanki merdivenleri birkaç kez inip çıkmış gibi nefes nefese görünüyordu.

"Julie," dedi derin nefesler arasında, "bunun için sol eline ihtiyacım var."

Kadın kollarını kavuşturdu. "Şu anda sana güvendiğimden emin değilim."

Ona o dayanılmaz yarım gülümsemesini verdi. "Evet, güveniyorsun. Bana her zaman güvendin."

"Neredeyse her zaman," dedi.

Arkasından siyah kadife bir kutu çıkardı ve kapağını açtı. Pelüş kadifenin ortasında, güneş ışığında parıldayan tektaş bir elmas yüzük duruyordu.

Nefes nefese kaldı ve elleriyle ağzını kapattı.

"Çok büyük değil," diye özür diledi. "Ama bir polis maaşıyla şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu."

Boğazını temizledi ve ellerini indirdi. "Ne zaman... ne zaman aldın onu?"

"Hastaneden çıktığım gün. Ama evlenme teklif ettiğimde önümüzde hiçbir engel kalmasın diye tüm yarım kalmış işlerin tamamlanmasını istedim. Sonra büyükannen o mektubu gönderdi ve düşündüm ki-"

"Yanlıı düşünmüşsün."

"Biliyorum, . Şimdi bunu düzeltmeye çalışıyorum. Julie Elizabeth Webb-"

"Linwood. Julie Elizabeth Linwood. Kızlık soyadıma geri çevirdim. isim."

"Julie Elizabeth Linwood, seni seviyorum. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Cevap olarak sol elini uzattı ve öyle bir gülümsedi ki yüzü acıdı. Chris yüzüğü onun parmağına geçirdi ve ayağı kalktı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Çullandı ve onu öptü.

Herkes onları tebrik etmek için öne atılırken güvertede alkış ve kahkaha tufanı koptu.

Herkes sırtını sıvazlayıp onun için ne kadar mutlu olduklarını söylerken Chris'i gerçekten istediği şekilde öpmek imkânsızdı. Gülümseyerek ve ona bakarak öpüşmeyi kesti.

Yüzünü ellerinin arasına almış, şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Benimle birlikte olmak için onca paradan vazgeçtiğine inanamıyorum."

"Başka seçeneğim yoktu," diye alay etti. "Yok muydu?"

Başını iki yana salladı. "Her şey kadere bağlıydı."

Cevap veren gülümsemesi kalbini ve ruhunu mutlulukla doldurdu. Ve sonra onu tekrar öptü, bir erkeğin bir kadını daha çok sevdiğinde öptüğü gibi, bir erkeğin bir kadını öptüğü gibi... kaderini bulduğunda.

* * * * *

*Lena Diaz'ın mini dizisinde daha fazla kitap arayın
TENNESSEE SWAT 2017 boyunca.*

*Onları Harlequin Intrigue
kitaplarının satıldığı her yerde
bulabilirsiniz!*

*Patlayıcı yeni bir dava...
Gizli gündemi olan bir şüpheli...
Ve geçmişi ona her şeye mal olabilecek bir Özel Ajan!
[TOUGH JUSTICE: COUNTDOWN\(8'in 1. \)](#)'un ilk
bölümüne bir göz atmak için sayfayı çevirin Bölümü
New York Times'ın çok satan yazarı Carla Cassidy'den.*

Harlequin My Rewards'a bugün katılın ve ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın!

Harlequin Ödüllerime Katılmak için buraya tıklayın

[http://www.harlequin.com/myrewards.html?
mt=loyalty&cmpid=EBOOBPBPA201602010003](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPBPA201602010003)

Harlequin My Rewards'a katılın ve anında seçtiğiniz bir ÜCRETSİZ e-kitabı kazanın.

Nerede ve ne zaman alışveriş yaparsanız yapın, satın aldığınız her Harlequin baskısı e-kitabı için puan kazanın.

Puanlarınızı ÜCRETSİZ KİTAPLARA dönüştürün. kaçırmayın. İçinizdeki kitap aşığını ödüllendirin!

Bugün Kaydolun ve ÜCRETSİZ KİTAP Kazanın*

*30 Nisan 2017 tarihinden önce katılan yeni üyeler, uygun başlıklar için kullanılabilecek 2000 puan kazanacaktır.

Kayıt olmak için [buraya](#) tıklayın
Veya kayıt olmak için bizi
çevrimiçi ziyaret edin

[http://www.harlequin.com/myrewards.html?
mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010001](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010001)

Umarız bu Harlequin Intrigue hikayesini beğenmişsinizdir.

Heyecan istiyorsunuz! **Harlequin Intrigue** hikayeleri ciddi romantik gerilimle ilgilenir, becerikli, gerçekçi kadınlar ve güçlü, korkusuz erkekler hayatta kalmak için savaşırken sizi koltuğunuzun ucunda tutar.

Her ay Harlequin Intrigue'den altı yeni hikayenin tadını çıkarın!

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi , özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için Harlequin.com'da bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer
yolları:

Harlequin.com/newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
HarlequinBlog.com

Zorlu Adalet: Geri Sayım (Bölüm 1 / 8)

tarafından Carla Cassidy

Birinci Bölüm

FBI Ajanı Lara Grant'in geçmişini (çok kişisel bir erkek avı şeklinde) geride bırakmasından bir yıl sonra, Kriz Yönetimi Birimi şok edici yeni bir göreve liderlik etmesi için çağrılır. Bir seri bombacı, şehirdeki en güçlü insanları hedef almakta ve onları en derin sırlarını ifşa etmekle tehdit etmektedir.

Ve çok geçmeden Lara ölümcül bir düşmanla karşı karşıya kalacaktır; kendi dolabından çıkmayı bekleyen bir iskelet ordusuyla...

Önsöz

Kahretsin, çok dikkatli davranmıştı. Ve şimdi bu.

Yüzünün kenarından bir damla ter süzüldü ve korku ciğerlerini sıkıp boğazını sıkarken gözlerini kapattı. E-postayı aldığından beri kaynayan bir panik içindeydi.

Gözlerini açtı ve lanet şeyi tekrar okudu.

12:01,*yourworstnightmare@nowhere.net* adresinden:

O kadar parayla ne yaptığını biliyorum. Sırrını saklayacağım ama bu masum insanların hayatına mal olacak. Ya da basına itiraf edersin ve kimse zarar görmez. Seçim senin. Yarın öğlene kadar vaktin var.

Masum insanların hayatları mı? Bu ne anlama geliyordu? Mide bulantısı onu ele geçirirken bağırsakları sıkıştı.

Böyle şeylerin onun başına gelmemesi gerekiyordu. Hayatında her şeyi doğru yapmıştı. Büyük umutları vardı. Büyük hedefleri vardı. *New York Times* gelecek hafta onun hakkında, kendisini yeni bir başarı seviyesine taşıyacağını umduğu bir kapak haberi yayınlıyacaktı. Her şey yerli yerindeydi ve

Şimdi de bu.

Birisi onun sırrını biliyordu.

Odanın karşısındaki büyükbabasının saatine bakarken altın alyansını parmağında evirip çevirdi. Bir an önce karar vermesi gerekiyordu. Zaman tükenmek üzereydi.

İtiraf etmek, uğruna çalıştığı her şeyi yok Sadece onu değil, karısını da mahvedecekti.

Bu isimsiz kişi ne kadarını biliyor olabilir? E-postayı gönderen kişi tüm hediyeleri, gizli otel ziyaretlerini ve sahte iş harcamalarını biliyor muydu?

Daha geçen hafta sonu şehir dışında, masrafları vergi mükellefleri tarafından karşılanan lüks bir otelde birlikte iki gün geçirmişlerdi.

Dört dakika... Karar vermek için dört dakikası kalmıştı. Karar vermeliydi. e-postayı aldığı anda kardeşiyle temasa geçmişti. Ama yardım etmek için ne yapabilirdi ? Kim ne yapabilirdi ki?

Üç dakika. Sırtının ortasından bir ter damlası yuvarlandı. Parmakları bilgisayar klavyesinin üzerinde duruyordu. Bir basın toplantısı düzenlemek için artık çok geçti. Ancak sosyal medyada bir şeyler yazmak için çok geç değildi... ilişkiyi ve kamu fonlarının kötüye kullanıldığını itiraf etmek için.

Bunu yapmazsa masum insanlar ölecekti. Tanrım, bu nasıl bir seçimdi? Ne tür bir canavar birinden böyle bir karar vermesini ister?

Boğazının arkası tekrar kapandı. Kimsenin ölümünden sorumlu olmak istemiyordu. Kendini sakinleştirmek için birkaç kısa nefes alıp verdi.

İki dakika . Kesinlikle bir aldatmacaydı. Bir çeşit oyun olmalıydı. çirkin bir blöf. Bunu nasıl ciddiye alabilirdi? Korkusunun keskin kokusu havaya karışırken terden daha fazla ıslandı. Parmakları kararsızlıktan titriyordu.

Bir dakika... Tanrım, ne yapmalıydı? Bu gerçek miydi? Gerçekten kötü bir şey mi olacaktı?

Otuz saniye. Telefonu bir mesajla çaldı. Hemen eline aldı ve mesaja baktı.

Tik tak.

Göğsüne keskin bir acı saplandı. Bu gerçek olamazdı. Olamazdı... olabilir miydi? Büyükbaba saati saniyeleri gösteriyordu.

Beş.

Dört. Parmakları klavyesinin üzerinde geziniyordu. Üç.

İki. *Aman Tanrım*. Tereddüt etti. Artık bir şeyler yazmak için çok geçti. Bir.

Saatın zili çalmaya başladığında, bir ding sesi başka bir kısa mesaja işaret etti. Dehşet içinde mesaja baktı.

Bum.

Yeni FBI gerilim filmi SERT [ADALET: GERİ SAYIM'bile](#)ın heyecan verici tek bir bölümünü kaçırmayın

New York Times oksatan yazarı *Carla Cassidy, Tyler
Anne Snell, Emmy Curtis ve Janie Crouch* tarafından
Harlequin e-kitaplarının satıldığı her yerde Şubat 2017'de satışta.

*Danica Winters'ın [WILD MONTANA](#) adlı kitabından bir alıntı için okumaya
devam edin.*

Telif Hakkı © 2017 Harlequin Books S.A.

Vahşi Montana

Danica Winters tarafından

Önsöz

Yedi. Çoğu insan bu sayının şanslı olduğunu düşünürdü. *O* bile şanslı olduğunu düşünmüştü. Bu onun yedinci gezisi, sezonun son koşusu, Meksika'ya gidip kışın sahilde uzanmadan önceki son temizlik olacaktı. Senyoritalar, güneş ışığı, biralar... mutlu olmak için ihtiyacı olan her şey.

Yine de şimdi yırtıcı hayvana bakarken, yedinin bir lanet olduğuna yemin edebilirdi.

Boz ayı, oynamaya hazır bir köpek gibi ön ayakları üzerinde zıplıyordu ama ayılar hakkında bildiği kadarıyla, bu eğlence ve oyun anlamına gelen bir hareket değildi... hayır, bu tehlike anlamına gelen bir hareketti.

Ayının bakışlarını tutarken bir adım geri çekildi. Boncuk gibi siyah gözleri ona dikilmiş, onu ölçüp biçiyordu.

Hayatında ilk kez sekiz ayak uzunluğunda olmayı dilemiyordu. "İyi ayı," dedi ellerini havaya kaldırarak. "İyi ayı." O döndü üzerinden baktı ama oraya buluşmak için gönderildiği adam gitmişti. "Lanet olsun ona."

Ayı hiç uyardırmadan saldırdı. Omuzlarındaki kürk dalgalandı, altın rengi uçları beyaz karda sertleşti. Çığlık attı, sesi yüksek dağ vadisinde yankılandı. Canavar .

Kaçmak için döndü ama artık çok . Griz ona önce deneyimlemediği bir güçle vurdu. Yere düşerken kokuşmuş, sıcak nefesi ensesini dağladı. Yırtıcı hayvanın dişleri kemikle buluştuğunda ısı ve acı vücuduna yayıldı.

Gözlerini kapattı, silah duyulur duyulmaz acı içinde yandı. Dünya, acı, korku, her şey durdu.

Birinci Bölüm

Alexis Finch vücudunu dik patikadan yukarı ve yürüyüşçülerin tarif ettiği yere doğru zorladı. Kuzgunlar havada süzülüyor, batıya doğru uçarken yoldaşlarına sırlarını . Glacier Ulusal Parkı'nın taşrasında neredeyse her gün yürüyüş yapmasına rağmen, her adım işkence gibiydi. Yükseklik nefesini hızlandırıyordu ama dikkatini etraflarını saran sık çamlara odakladı ve yorgun baldırlarından yükselen acıyı görmezden geldi.

"Korucu Finch," diye Gümrük ve Sınır Koruma ajanı arkasından.

Durup arkasına döndüğünde şükreliyordu, nefes almak ve omuzlarını kesmeye başlayan sırt çantasının askılarını kaydırmak için zaman ayırdı. "Hmm?"

Casper Lawrence onun yanında durdu, yanakları ve bronzlaşmış yüzünü ter kaplamıştı. Bu olaydan sonra teselli bulmuştu.

Üç milden fazla süren bu yokuş yukarı mücadelede yakışıklı ajan da en az onun kadar acı çekiyordu. "GPS'e göre nokta burası olmalı." Etraflarını işaret etti.

Yamaç kalın, donmuş otlar, keresteler ve gölgelerin arasına saklanmış kar parçalarıyla kaplıydı. Boğuşma izi yok. Kan yok. Yeni izler yok.

"Bak," dedi, tepemizdeki kuzgunları işaret ederek. "GPS ne derse desin, kuşları takip edeceğiz. Doğayı dinleyin. İhtiyacımız olan tüm bilgiyi bize o verecektir." Kulağa ne kadar tampon reklamı gibi geldiğini fark edince yüzünü buruşturdu ama bu sözleri söylerken doğru olduklarını biliyordu, özellikle de konu bir ceset bulmaya geldiğinde.

Son beş yıldır parkta kolluk kuvveti olarak çalışırken öğrendiği bir şey varsa, o da güvenebileceği tek şeyin Doğa Ana'nın vefasız tavrı olduğuydu. İstediklerini yapıyordu ve tehlike, bir insanın onun gücünü hafife aldığı anlarda ortaya Onu yanlış değerlendiren insanları tespit etmek kolaydı; onlar genellikle

Alexis ve diğer korucular, cesetlerini kurtarmak için gönderildikleri kişileri bulmak için taşraya gönderildiler.

"Doğayı seviyorum ama burada tıklılıp kalmaktan yorulmuyor musun?" Casper başını kaldırıp Stetson' çıkardı ve üzerinde biriken ince ter çizgisini sildi. Biraz fazla uzun kestane rengi saçları karamel rengi gözlerinin üzerinden aşağıya sarkıyor, onları çevreleyen güzelliği görmesini engelliyordu.

Kuşlara doğru baktı ve şapkasını tekrar başına geçirdi.

"Sıkışmış mı? Burada mı?" Güldü. Sadece açık gökyüzü ve engebeli toprağın olduğu böyle bir yerde sıkışıp kalmayı hayal etmek zordu. "Küçük bir apartman dairesinde olmaktansa burada olmayı tercih ederim. Üniversitede bu tür şeylerle yeterince karşılaştım." Casper'a ve onun taba rengi şapkasına baktı. Geniş siperi yüzünü gölgede bırakıyor, sert ve erkeksi çenesini vurguluyordu.

"Bunu sana kız arkadaşın mı verdi?" diye sordu şapkasını göstererek.

Sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. "Bunu bir mağazadan aldım.

Birkaç yıl önce Kalispell'de." Şapkasını tekrar çıkardı, eski bir arkadaşından bahsediyormuş gibi şapkanın ağzını elinde .

"Kovboy şapkaları kaybolmuş bir sanat," dedi patikada ilerlemeye başlarken.

İster çiftlik sahibi ister hafta sonu kovboyu olsun, taktığı şapkadan adam hakkında çok şey öğrenilebilirdi. Her stil farklı bir şey ifade ederdi ama eziklerden, taç çizgisinden ve ter izlerinden bir sığır çobanı gibi görünmek istediği belliydi.

"Bir çiftlikte mi büyüdün?" diye sordu, belki de ortak bir zemine sahip oldukları için heyecanlanmıştı.

Adam ona yine o bakışı attı, sanki ne olduğunu anlayamamış gibiydi, ama kadın kendisini rahatsız hissetmek yerine, adamın tahmin yürütmesini sağlamaktan hoşlanıyordu. Belki de yalnız başına çok fazla zaman geçiriyordu ama bu fazla yakışıklı kovboy için bir muamma olmak içini ısıtıyordu.

"Hayır, ailem Butte'den geliyor."

"Ah," dedi, kendini ajanla göz göze gelmemeye zorlayarak. "Bir Butte çocuğu... Demek İrlandalısınız?"

Ona neredeyse kendi ayağına takılmasına neden olacak seksi bir yarım sırıtış gönderdi. "Evet."

"Çok mu ziyaret ediyorsun?"

"Oraya en son kardeşimin cenazesi için gitmiştim," dedi, sesi sertti.

"Çok özür dilerim."

Casper omuz silkti. "Robert'ın pek çok sorunu vardı."

Ses tonundan bu konuda konuşmak istemediği anlaşılıyordu, bu yüzden konuyu kapattı ve ayak seslerinin boşluğu doldurmasına izin verdi. Sanki bir şey arıyormuş gibi sürekli ona bakan bu adamın, bu kaba saba maden kasabasında sırlarla dolu bir aileden geliyor olması anlamlıydı.

Kootenai Gölü'ne giden tepeye tırmandılar. Kristal berraklığındaki su, Citadel Peak'in karla kaplı, sivri çıkıntılarını yansıtıyordu; ziyaretçi merkezinde satılan birçok kartpostaldan biri gibi neredeyse mükemmel bir resimdi. Bir kuzgun galkayarak dikkatini nefes kesici manzaradan uzaklaştırdı bak.

Kuş eski bir budakta oturmuş, avucunun içinde tuttuğu bir parça eti koparıyordu.

"Sanırım doğru yerdeyiz," dedi, ziyafet çeken kuşu işaret ederek. "Yürüyüşçüler cesedi nerede gördüklerini söylediler?"

"Bulgularını rapor etmek için sınır kapısında durduklarında, konuşulacak pek bir ceset olmadığını söylediler. Sadece bir bot bulduklarını söylediler. Görünüşe göre bölgeyi işaretlemişler." O konuşurken gölden buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Batı kıyısına yakın bir yerde, bir ağacın dalında dalgalanan pembe plastik bir koli bandı dikkatini çekti. "İşte," dedi, yönünü işaret ederek.

Kasete doğru aceleyle ilerledi, hissettiği yorgunluk aniden bir adrenalin dalgasıyla yok oldu.

Umarım yürüyüşçüler . Umarım bu bir turistin döküntülerinden başka bir şey değildir ve tahmin ettikleri gibi değildir. Eğer öyleyse, Casper'la birlikte başları belaya girecekti ve ana sezonun sonunda ikisinin de ihtiyacı olan son şey buydu.

İhtiyacı olan cevapları verecekmiş gibi bandı sıkıştırdı, ancak plastik sessiz kaldı.

Ağacın dibinde iğne yaprakları ve kozalaklardan başka bir şey yoktu. Kuşkusuz yürüyüşçüler bu sabah ayrıldığından beri kuşlar ve diğer leş yiyiciler iş başındaydı.

Alexis taşıdığı ağır çantayı bıraktı ve çamın etrafındaki zemini araştırmaya başladı. Otlar ezilmişti ve ormanın içine doğru giden kırık gövdelerden oluşan belli belirsiz bir iz vardı. Gölden uzaklaşan av izini takip ederek ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

"Korucu Finch?" Ajan Lawrence, sesinde bir parça panikle seslendi. Neredeyse görünmez olan av izinden başını kaldırdı ve döndü. Ajan Lawrence görünürde yoktu. "Evet," diye seslendi. "Ben buradayım."

arasında ilerlerken dalların kırılma sesleri ve küfürleri duyuluyordu. Bir ajan olabilirdi ama ninja olmadığı açıktı. Ağaçların arasından sıyrıldı ve görüş alanına girdi. Yanağında bir çizik ve kan lekesi vardı.

"gitme. İyileşmek için iki cesede ihtiyacım yok."

Kıkırdadı. Onun iz sürme becerilerine bakılırsa, çalılarının arasından ondan çok daha önce çıkma daha yüksekti.

"Merak etme şehir çocuğu, korkarsan seni bir daha bırakmam," diye takıldı. Yanağını sildi. ", bunu hak etmiştim ama cidden..." Hareket etmeye başladığında onu başından savdı. "Anladım, Ajan Lawrence."

"Ve bana Ajan demeyi bırak. Bana sadece turistler öyle der. Bu sefer peşime takılmama izin verdiğine göre en azından arkadaş sayılırız."

çeşit arkadaş... Bu düşünceye gülümsedi.

Doğrusu, adam aradığında çok sevinmişti ve Uluslararası Sınır'a yakınlığı nedeniyle bu davada birlikte çalışmaya karar vermişlerdi. Çünkü Burada çalışmaya başladığından beri ilk kez ana sezonun bitmesini dört gözle bekliyordu, böylece biraz daha Eski sevgilisiyle arasındaki gerginlikten uzaklaşmak için. O zamana kadar, bu kovboy ve aralarındaki arkadaşlık onun için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olabilir.

Küçük kahverengi bir hayvan çalılıklarının arasından hızla geçerken bir hareketlenme oldu. Durup hayvanı görmeye çalışırken vücudu gerildi ama hayvan çalılarının arasında gözden kaybolmuştu. Bu bir çam sansarı ya da başka bir küçük memeli olabilirdi ama bu beklenmedik hareket onu daha önce olduğundan daha da temkinli hale getirdi.

Küçük hayvanlar leş buralarda bir yerde bir ceset olmalıydı. Bölgede ayılar, dağ aslanları ve kurtlar şüphe yok. Ölüm kokusu bütün aç ağızları . Casper'ı uyarmak için döndü ama durdu. Elinde bir silah vardı; yarı kaldırılmıştı.

"Biraz ürkek, ha? Silahını kaldırabilirsin Casper," dedi. "Eğer o bir ayı olsaydı, zaten sana pek bir faydası olmazdı."

"Hey Şimdi, ben iyi bir ," dedi ve silahı utangaç bir Şekilde kılıfına geri koydu.

"Bundan Şüpheliyim," dedi, ailesinin çiftliğinde çitlerin üstünden tenekte kutuları fırlatarak geçirdiğı günleri düşünerek. Bitterroot Vadisi'ndeki evinde herkes ailesini ve geçmişini biliyordu. Onu hatalarından dolayı yargılamayacak biriyle tanışmak güzeldi.

Hayvanın ilk ortaya çıktığı çalıllara doğru ilerledi. Orada, dalların altına sıkışmış bir erkek REI yürüyüş botu vardı. Tabanı, ayak topunun olması gereken yerde aşınmıştı.

"Buldum," diye seslendi.

Casper dikkatle adım atıyor, kızın sessiz olmaya çalıştığını varsaydığı bir Şekilde yere dökülen kurumuş dallardan kaçınıyordu. Onun yanında durdu. "Ne oldu?"

"Kendiniz görün." Adamın çizmesini görebilmesi için dalı kaldırdı. "Sence biri onu geride mi bıraktı?" diye sordu. "Belki de düşmüştür. çantalarından ya da başka bir Şeyden."

"Kimse yürüyüş botlarını öylece bırakıp gitmez, burada olmaz. En yakın patika başına dönmek için hala birkaç milleri varken olmaz."

Olay yerini belgelemek için birkaç fotoğraf çekti ve sonra ayakkabıyı yıpranmış bağcıklarından yavaşça çekip çıkardı. Botun derisi koyu kahverengiydi.

Ayak parmağının üzerinde ve ayak bileğinin etrafında topuğa kadar lekeler. Ayakkabıyı çevirdi.

Nefesi boğazında düğümlendi.

Ayakkabının içi kemiğın çamurlu beyaz rengindeydi ve çiğnenmiş tendonların ve içi boşaltılmış etin kurumuş koyu kırmızı ipleri vardı.

Bu ayakkabıyı her kim giydiyse hâlâ ayağındaydı.

Bağcıkları bıraktı ve korkunç nesneden bir adım geri çekildi. Pek çok ceset görmüştü ama hiçbirini böylesine benzemiyordu. O kadar deforme olmuş ve parçalanmıştı ki, eğer bir ayakkabının içinde olmasaydı, bir zamanlar bir insana ait olduğuna neredeyse inanamayacaktı.

"Bu adama ne olduğunu düşünüyorsun?" diye fısıldadı, ölülerin etrafında olmanın verdiği içgüdüsel bir tepkiyle.

Casper başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama öğrenmeye başlamak için bir yerimiz var."

"Bu nasıl?" diye sordu ona bakarak.

"Adamın yürüyüşe çıkmadığını biliyoruz." Casper elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Şimdi tek yapmamız gereken cesedin geri kalanını bulmak."

Telif Hakkı © 2017 Danica Winters tarafından

ISBN-13: 9781488012631

Dağ Tanığı

Telif Hakkı © 2017 Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, M3B 3K9 Kanada.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.